

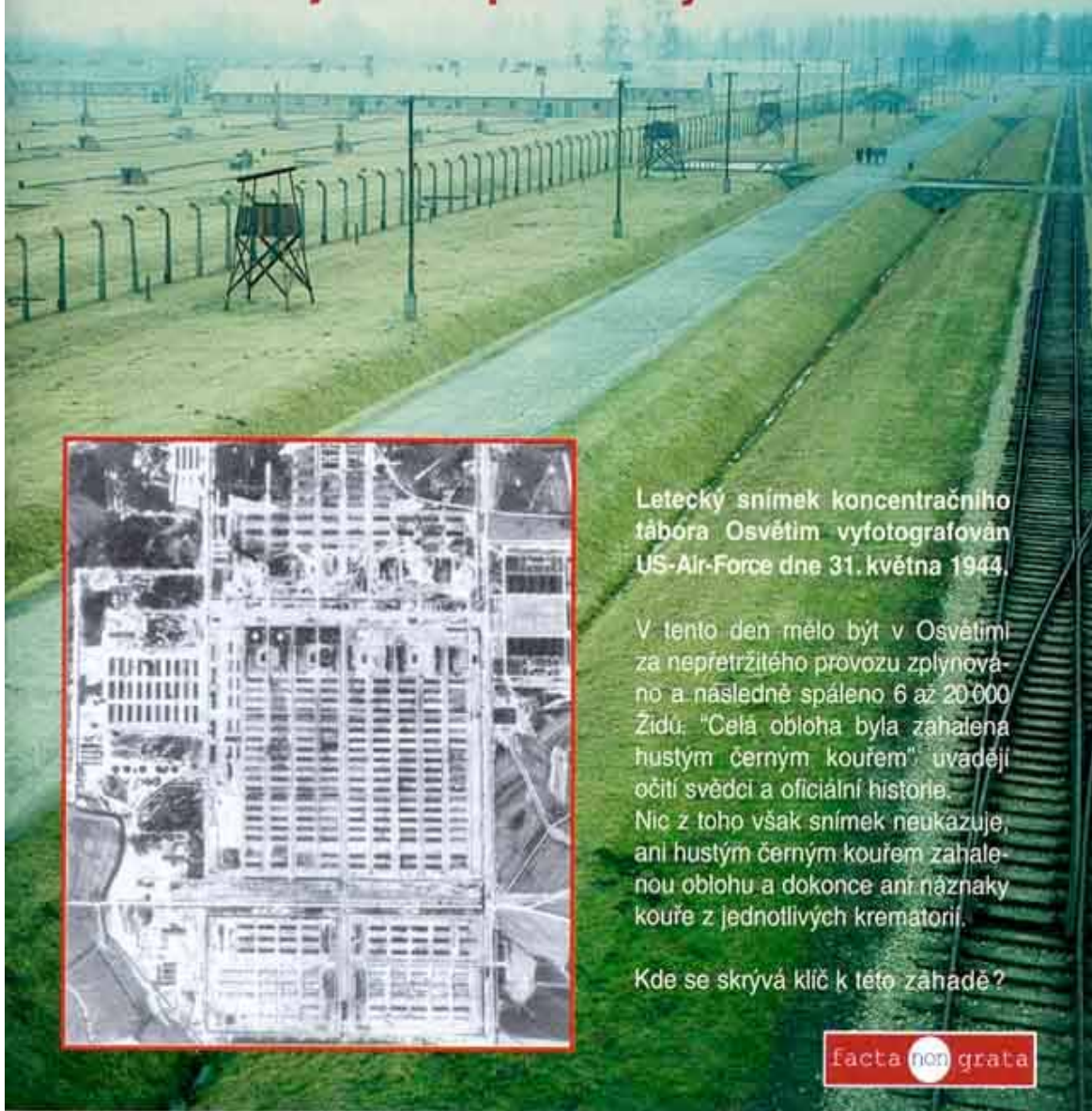
Rudolf Seidl

37456266

Osvětim

fakta versus fikce

nové a utajované poznatky o holocaustu

Letecký snímek koncentračního
tábora Osvětim vyfotografován
US-Air-Force dne 31. května 1944.

V tento den mělo být v Osvětimi
za nepřetržitého provozu zplynova-
no a následně spáleno 6 až 20 000
Židů. "Celá obloha byla zahalena
hustým černým kouřem" uvádějí
očití svědci a oficiální historie.
Nic z toho však snímek neukazuje,
ani hustým černým kouřem zahale-
nou oblohu a dokonce ani náznaky
kouře z jednotlivých krematorií.

Kde se skrývá klíč k této záhadě?

facta non grata

Zanedlouho nás bude dělit první desetiletí od tzv. „sametové revoluce“ – nenásilné výměny moci v tehdejší ČSSR. Deset let přerodu v demokracii západního stylu. Jak tento přerod probíhal a kam nás vede, zanechává a probouzí pocity skepse v nejednom z nás.

Situace dnes, kdy stejní oportunisté a přízpusobivci, kteří ještě nedávno hlásali komunistická hesla, tvoří hospodářskou a politickou elitu „nového řádu“, kdy malé podnikatele likvidují monopoly mezinárodního kapitálu, kdy se „political correctness“ stává základem našeho veřejného života a svobodě projevu jsou nasazovány stále nové a důraznější mantinely, kdy duchovní devastace země má být dovršena vytvořením multikulturní společnosti, není ničím jiným, než co nám bylo od počátku slibováno – „návrat mezi země demokracie, mezi země západní Evropy“.

Problém není nesplněný slib, nýbrž zidealizované představy většiny našich obyvatel o současné západní Evropě. Ta už má dnes s duchovním, kulturním a také mocenským centrem světa, kterým bezesporu bývala, jen velmi málo společného. Jen málokdo dnes pod pozlátkem zdánlivě v bohatství topící se Evropy vidí její skutečné problémy, ztrátu vlastní suverenity, hospodářský úpadek, obrovskou nezaměstnanost, duchovní a kulturní devastaci všech jejích národů, korupci a kriminalitu, a to nejhorší, likvidaci samotného etnického základu evropské civilizace! Utlumení vlastní porodnosti a vytváření nepřírodních multikulturních společností promícháváním s cizorasovými přistěhovalci už dávno není jen lokálním problémem, ale bezprecedentní existenční otázkou celé naší civilizace. Jen málokdo si uvědomuje, že tzv. „politická kultura“ západní Evropy, kterou si naši politikové tak rádi berou za vzor a cíl, se od té naší znechucující v podstatě neliší. Ne politická kultura je, co nás od západní Evropy dělilo, nýbrž „**political correctness** – politická korektnost“ (samocenzura) je tím, co měli a mají naši političtí moralisté na mysli.

Nyní se však již Česká republika může svými politickými, mediálními a soudními praktikami hrdě hlásit do rodiny liberálních západních demokracií. I do naší země již konečně dorazily nebo si razí cestu zákony kriminalizující „politicky nekorektní“ názory nebo polemiku k tzv. „historicky prokázaným“ nebo „veřejně známým skutečnostem.“ Takové „skutečnosti“ je třeba „zákonně“ chránit a dogmatizovat vždy, když nemají šanci ve veřejné diskusi obstát, zvláště pak jedná-li se o ideové pilíře samotného vládnoucího totalitního řádu. Je smutné, že si po 50 letech toho nejprimitivnějšího totalismu musíme opět zvykat na nová dogmata. Opět se našemu obyvatelstvu neustálým opakováním (výchovným, vzdělávacím, mediálním a.j.) vštěpují nediskutovatelné pravdy. Rozdíl je snad jen v metodách – ty dnešní jsou na rozdíl od těch komunistických tak efektivní, že je proti nim téměř každý nezasvěcený jedinec bezbranný.

Výrazem míry svobody každého státu je především jeho soudnictví. Stanou-li se veřejně známé skutečnosti podkladem ke tvorbě restriktivních zákonů a odnímají-li soudům povinnost vázat se na důkazní řízení těchto „skutečností“, přičemž právě jejich zpochybnění tvoří podstatu obžaloby, nastává situace, kdy je obhajobě znemožněno svou obhajobu prezentovat. Nezávislé soudy se tak stávají pouhými formálními vykonavateli vůle monopolních producentů pravdy.

Kdo si vyhrazuje monopol pravdy, která skupina „vyvolených“ byla schopná za poslední staletí soustředit veškerou kontrolu mezinárodního kapitálu, médií, filmového průmyslu a téměř všech kulturně politických oblastí celé euroamerické civilizace do svých rukou, není obtížné vypočítat. Jak obrovská moc a nebezpečí se však za tímto monopoem skrývá, si jen málokdo dokáže připustit. Stačí se pro ilustraci podívat na kterékoli válečné tažení, kterého se tzv. demokratický svět zúčastnil, včetně obou válek světových. Asi nejlepší příklad nám poskytuje stále aktuální irácký konflikt.

Od iráckého útoku na Kuvajt se na nás vyřítilo takové kvantum mediální propagandy, že dnes téměř nenajdete člověka, který by měl o Iráku a S. Hussainovi jinou představu, než o zemi náboženských militantních fanatiků vedenou po světovládě toužícím šílencem. Kdo z obyvatel žijících v zemích

1968

„INTERNACIONÁLNÍ BRATRSKÁ POMOC“

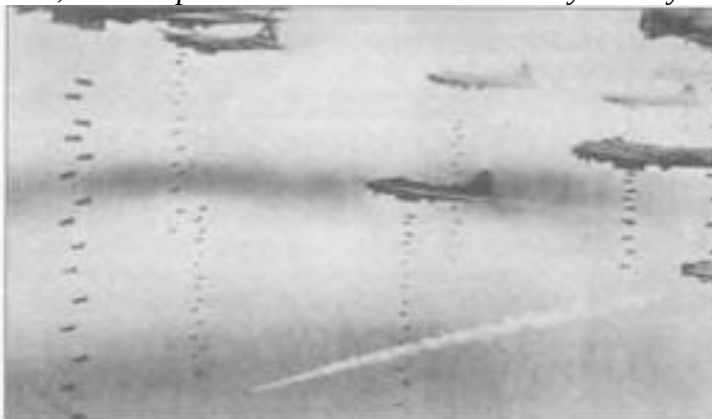
kapitalismus — **SPOJENCI** — komunismus
Postupim 1945. Churchill, Truman a Stalin triumfují.
dobro zvítězilo nad zlem
a rozdělilo si Evropu.

„demokracie“ zná skutečné příčiny tohoto konfliktu včetně jeho historického pozadí ? Kdo kdy slyšel o irácko – kuvajtských ropných sporech ? Kdo byl informován o arogantním postoji Kuvajtu, když se ještě Irák snažil tuto záležitost řešit diplomatickou cestou ? Kdo ví o pasti USA ve formě příslibu Iráku, že se v případě, když diplomacie selže, do konfliktu nebudou vměšovat ? Kdo slyšel, jak obrovský mocenský a finanční význam tato válka pro USA a především pro Izrael měla ? Kdo slyšel o 300 000 obětech na iráckém civilním obyvatelstvu ? Nenajde se však téměř nikdo, kdo neviděl srdcervoucí hollywoodskou formou zpracované dokumenty o válečných zločinech na kuvajtských civilistech a neuvěřitelně napínavé hysterické zprávy o každé irácké raketě, která zasáhla Izrael. O tom, že ve stejné době irácké obyvatelstvo zažívalo stonásobně intenzivnější bombardování ze strany „demokratických“, Židy kontrolovaných mocností, se ale běžný mediální konzument nedozvěděl téměř nikde. Dnes už dosáhlo formování veřejného mínění k této problematice stupně, kdy „naše“ vláda může bez obavy z výrazného odporu obyvatel proklamovat svou připravenost začlenit do podobných „mírových misí“ i naši armádu. Jistě si vzpomínáte, jak málo chybělo začátkem roku 1998 a Irák byl znovu převálcován vojenskou mašinérií. Jenom díky rozhodnému odporu ruských nacionálních kruhů a fiasku vůdčích amerických politiků (židovského původu) Albrightové, Cohena a Bergera před studenty univerzity v Ohio k této „mírové misi“ nedošlo. Vše ale nasvědčuje tomu, že to nebyl poslední pokus rozpoutat v této oblasti další válku. Dokonce se v této souvislosti začalo hovořit i o Iránu.

Velikost území ovládaného čtyřmi hlavními aktéry II. světové války v srpnu 1939, tedy krátce před jejím začátkem.

Britská internacionální pomoc, jak ji zažil Irák a Irán 1941. Nejprve vedlo Brity podporované povstání k sesazení iráckého „usurpátora“ Raschida Aliho, který si dovolil vyvázat se z britské závislosti a udržovat přátelské styky s Německem, po té následovalo vojenské obsazení Iráku. Krátce na to, v srpnu 1941, přepadla v rozporu s mezinárodním právem britská a sovětská vojska Irán a zmocnila se jeho ropných polí. Představitel státu, šach Resa Pahlewi, který také udržoval přátelské styky s Německem, byl násilně sesazen a nahrazen svým synem, který se spojencům nabídl. Byl to ten šach, kterého po více než třech desetiletích vyhnal Ayatollah.

I takto může vypadat „mírová mise“. Němečtí a Japonští civilisté, kterým bylo toto „poselství míru“ určeno, byli jistě rádi, že je někdo mohl od svých diktátorů osvobodit a s pochopením vzhlíželi k obloze.

Pro informaci: Až potom, co Anglie provedla 6 nočních náletů na Berlín, bylo rozhodnuto o odvetném náletu na Londýn. Japonci nikdy nebombardovali americké civilisty a stejně jim to nebylo nic platné, když se k nim spouštěly atomové pumy. Zatímco celý „demokratický“ svět s hrůzou sledoval každou raketu V1 a V2,

jak terorizuje mírumilovnou Anglii, padalo tisícinásobně více britské a americké trhaviny na Německo. Na snímku US-Air-Force při bombardování Dortmundu.

Dnešní doba nám poskytuje bezpočet příkladů formování veřejného mínění. Stačí se jen pozorně dívat kolem sebe a hledat souvislosti. Rozšiřování NATO, vydírání Švýcarska americkým bojkotem, postup proti Microsoftu, pokusy zavádění internetové cenzury, plánované zavedení EURA, asijská krize, skandál kolem Clintona, Albrightová Havlovou nástupkyní (!)...žádná z těchto událostí není izolovaným děním, nýbrž přesně cíleným zapadajícím dílem mozaiky celkového obrazu.

Zoufalá informační uniformita panující téměř v celém českém mediálním spektru a absolutní absence (byť jen samizdatová) politicky nekorektních informací nás přinutila přistoupit k projektu, v rámci kterého se pokusíme seznámit Vás s těmi základními a utajovanými aspekty historie a současnosti, které přímo nebo nepřímo ovlivňují náš dnešní život a budoucnost naší země.

Tato brožura je prvním výsledkem této náročné a nákladné práce. Přiblížíme Vám v ní odvrácenou stranu jedné z nejsvatějších celosvětově „veřejně známých a historicky prokázaných skutečností“, která svým významem přerostla v jeden ze základních pilířů poválečného světového řádu. Je jí perzekuce a následné vyvraždění 6 milionů Židů v hrůzných plynových komorách nacistického Německa, označována už i u nás zažitým pojmem **HOLOCAUST**.

Vzhledem k tomu, že se zde jedná o téma nesmírně rozsáhlé, ke kterému se váže kvantum literatury a jiných materiálů, není v možnostech této brožury a ani jejím cílem kompletní detailní prezentace celé problematiky. Naší snahou je zpřístupnit, nechat Vás nahlédnout a otevřít Vám cestu k té necenzurované části historie a současnosti, kterou oficiální zdroje zamlčují a seznámit Vás s výsledky mnohaleté práce politicky nekorektních historiků a vědců, tzv. „revizionistů“.

Rudolf Seidl

Zprávy z židovského tisku: „Iráčané mají plynové komory pro všechny Židy“ Wiesenthalovo centrum v USA : „Německé firmy vyrábějí v Iráku cyklon B“

facta non grata

Osvětim

fakta versus fikce

nové a utajované poznatky o holocaustu

Projekt *facta non grata* je neziskový projekt, který vznikl ze soukromé iniciativy a je financován výhradně z privátních zdrojů.

Odpovědný za obsah a formu: Rudolf Seidl (37456206)

Z důvodů cenzury a potencionálního nebezpečí pro vydavatele této brožury není její umístění do veřejné prodejní sítě možné, proto případné zájemce žádáme, aby své objednávky směřovali na níže uvedenou kontaktní adresu v zahraničí.

cena brožury	1 kus	60,-Kč
	2 kusy	90,-Kč
	10 kusů	350,-Kč
	velkooběr (50 ks. a více)	25,-Kč/ks.

Ceny jsou uvedeny včetně poštovního a balného.
 dodání: po předplacení
 forma úhrady: hotově nebo v platných poštovních známkách
 v zalepené neprůsvitné obálce

Na žádost Vám zašleme seznam anglické, nebo německé revizionistické literatury, kterou si také můžete u nás objednat.

kontaktní adresa

VRIJ HISTORISCH ONDERZOEK
 EUROPEAN FOUNDATION FOR FREE HISTORICAL RESEARCH
 Postfach 60
 B-2600 Berchem 2
 Belgie

INFO REVIZIONISMUS – jak nás najdete na internetu: <http://www.abbc.com/nj> <http://www.codoh.com>
<http://members.aol.com/vffgvho> (od 1999 i v češtině) <http://www.air-photo.com> <http://abbc.com/aaargh>
<http://www.webcom.com/ezundel> (od 1999 i v češtině) <http://www.abbc.com/islam>

ÚVOD

Osvětim – pojem, který se stal nevymazatelnou součástí slovníku každého z nás - pojem, se kterým jsme se znovu a znovu setkávali již od nejútlejšího mládí, synonymum hrůzy, sadismu a bestiality za hranicí lidského chápání, sedm písmen, která dokáží ponořit celý německý národ a jeho historii do toho nejohavnějšího světla: miliony lidí usmrceny v plynových komorách – konec, ke kterému musely zaručeně všechny německé tradice směřovat a dojít. Aby se už nikdy nemohly tyto hrůzy opakovat – je nám dnes a denně více či méně nápadnou formou vysvětlováno ústy politiků, „strážců lidských práv“ a všude přítomnými sdělovacími prostředky – musí se Německo a pro jistotu všechny ostatní státy Evropy vzdát své národní identity, tradic a kultury, otevřít své země ostatním národům a rasám a směřovat k vytouženému cíli jedné („ONE WORLD“) multikulturní společnosti, protože pouze ta může znemožnit národnostní cítění a tím zajistit věčný mír a lásku na Zemi. Najde-li se někdo, kdo tuto nutnost nechce pochopit, tak jsou zde vždy v pohotovosti ta kouzelná slova – rasismus, fašismus a Osvětim a převýchova v „moderního člověka“ může pokračovat.

Jednoznačně největším pěstitelem komplexu viny a mistrem v mávání osvětimským obuškem je vedle nesčetných židovských organizací samotná bonnská vládní a celá politická garnitura, která s tímto obuškem mává tím víc, čím více je zřejmé, že je její na komplexech viny převychovaného Německa stojící existence ohrožena. V posledních letech je v této garnituře pozorovatelná nejistota, doprovázená přímo hysterickými reakcemi všude tam, kde je vyjádřena i jen tichá pochybnost o osvětimském mýtu. A tak dnes můžeme být svědky procesů, u kterých nejsou připuštěni žádní znalci, či nové vědecké poznatky a argumenty podporující obhajobu. Obvinění, jako například v říjnu 1997 k nepodmíněnému trestu odsouzený známý německý publicista a vydavatel knižní řady „Historická Fakta“ 70-ti (!) letý Dipl.pol. Udo Walendy, jsou však v tisku prezentováni jako labilní, fanatičtí pravicoví extremisté, tedy jistý druh šílenců, které je třeba izolovat a přinejmenším finančně potrestat, přestože se celý život chovali čestně a ve svých komunitách patří mezi ty nejváženější občany. Dokonce americký občan ing. Fred Leuchter, specialista na americké plynové komory, byl zatčen německou policií přímo v televizním studiu, pouhou hodinu před vysíláním pořadu, ve kterém by se pravděpodobně hovořilo o jeho senzačním znaleckém posudku o německých plynových komorách, který jako první vycházel z chemického a konstrukčního rozboru krematorií a plynových komor proklamovaných vyhlazovacích táborů. Tisk, který se jinak na takové skandály vrhá s neuvěřitelnou horlivostí, se zde omezil na zprávičku o pár řádcích. Žádný novinář, jindy tak citlivý na sebemenší porušení svobody projevu, zde nepociťoval potřebu reagovat.

V dnešním Německu se nepromine žádná příležitost vytýkat a předhazovat Němcům jejich historii bezpočtem hororových filmů, dokumentů, zpráv a projevů. I když se jedná o prokázané lži a falsifikáty, jsou jejich autoři chráněni ústavně zaručenou „svobodou projevu“. Když má ale jednou promluvit americký specialista a konstruktér plynových komor, je zatčen přímo v televizním studiu ještě předtím, než mohl pronést pouhé slovo před kamerou. Je tu snad něco, nač se svoboda projevu nevztahuje, něco k ututlání? Něco, proč by měl být bezúhonný člověk z ničeho nic zatčen, týdně zadržován a následně v tajnosti deportován? Co spáchal?

Těžký zločin! V jeho znaleckém posudku totiž dochází k jednoznačnému závěru, že v prostorách, které jsou dnes prezentovány jako plynové komory, nikdy nemohli být lidé zabíjeni plynem, přičemž tento závěr je postaven na chemických zkouškách vzorků pocházejících z těchto údajných plynových komor a na jejich konstrukci. Fred Leuchter vypracoval tento posudek v roce 1988. Objednavatel byl Ernst Zündel, který jej použil jako základ obhajoby ve svém kanadském procesu, který proti němu rozpoutala židovská „Asociace na památku Holocaustu“ za jeho publikování brožury „Zemřelo skutečně šest milionů?“ Do té doby ještě nikdy nebylo provedeno vědecké prozkoumání osvětimského komplexu. Všechna tvrzení o masovém vyvražďování Židů v Osvětimi se zakládají výhradně na svědeckých výpovědích. Jejich zpochybnění je automaticky prezentováno jako znevážení obětí

*Převýchova v moderního člověka
Snímek v pozadí je falzifikát (viz.str.29)*

holocaustu. Jakékoli důkazy vyvracející existenci plynových komor soudy zásadně odmítají připouštět – jedná se zde přece o historicky prokázanou skutečnost.

Takový je dnešní stav věcí. Je tedy otázkou: Jsou svědecké výpovědi pravdivé ? Co k Osvětimi říká věda ?

Svědecké zprávy a skutečnosti v procesech s nacisty

Celková argumentace o údajném zplynování spočívá, jak již bylo řečeno, na svědeckých výpovědích. Tyto a pouze tyto tvoří podstatu procesů s „nacistickými válečnými zločinci“ a rozsudků nad nimi. A proto by měly být prozkoumány jako první.

Už během války se objevovaly v britském a americkém tisku zprávy o vyvražďování Židů. Ovšem celá dnešní tíha tohoto obvinění byla dosáhnutá až v Norimberských procesech před mezinárodním vojenským tribunálem (dále jen IMT), jejichž proklamovaným cílem bylo potrestat viníky za rozpoutání války a válečné zločince. Tyto procesy se však od samotného počátku vyznačovaly vedle prohrěšků proti právním normám, hrubým porušováním procesních pravidel. Např. čl. 19 Norimberských statutů praví: „Soudní dvůr není povinen vázat se na důkazní pravidla. Měl by především zajistit rychlý, neformální průběh procesu. A čl. 21 zní : „Soudní dvůr by neměl vyžadovat důkazy pro známé skutečnosti, nýbrž je úředně vzít na vědomí.“

Svědci tak mohli vypovídat co chtěli, aniž by tak riskovali postih pro křivé svědectví. Obhajoba nesměla vzít tyto „svědky“ do křížového výsledku a navíc jí byl prakticky znemožněn přístup k polehčujícím materiálům. Doklady a důkazy, které by podpořily obhajoby, tedy vůbec nebylo dovoleno předvést, vše spočívalo na výpovědích 240 předvolaných svědků, které byly podpořeny 300 000 písemnými prohlášeními. Navíc byli obvinění často vystaveni nejbrutálnějšímu mučení k vynucení požadovaného „příznání“ nebo jim bylo vyhrožováno, že oni a jejich příbuzní budou vydáni Sovětům. Na druhé straně byly mnohým z nich na oplátku za žádané výpovědi slíbeny nižší tresty či úplná svoboda. Např. Obviněný Hoettl, který zároveň vystoupil jako svědek, byl následovně okamžitě přijat do americké tajné služby, nebo obviněný Wisliceny vyvázl s rozsudkem na pouhé tři roky poté, co podal požadovanou výpověď. Zde se nejednalo o proces, který měl nezaujatě ukázat skutečnost, nýbrž o proces, který měl potvrdit již dříve válečnou propagandou vyslovená obvinění proti Německu a tuto propagandu tímto ospravedlnit. Otázka skutečné viny a pravdy byla principiálně vedlejší, druhořadá. Toto zjevné porušení právnosti bylo už tehdy podnětem pro jednoho se soudců,

Vlevo : Rudolf Hess a Albert Speer, oba byli souzeni v Norimberku.

Speer byl jediný z nejbližších Hitlerových spolupracovníků, který vyvázl s pouhým dvacetiletým trestem. Ochotně vypovídal cokoli, co se po něm žádalo.

Rudolf Hess byl druhý nejvyšší muž v Německu a Hitlerův nejvěrnější přítel. Narodil se v Egyptě, kde i vyrůstal a navštěvoval anglické školy. 10.5.1941, po tom, co Anglie ignorovala nebo zamítla více jak 40 mírových iniciativ Německa, se Hess

rozhodl udělat poslední zoufalý pokus k zastavení války. V tuto noc odletěl sám osobně s žádostí králi Jiřímu VI. o ukončení bojů nad Skotsko, kam poprvé v životě seskočil padákem. Rudolf Hess byl i přes své postavení mírového posla zatčen a až do Norimberských procesů vězněn. Protože tedy nemohl být v Norimberku v IMT obviněn z žádných „válečných zločinů“, byl obviněn z něčeho do té doby neslýchaného – přípravy války a odsouzen na doživotí. V roce 1987, po 47 letech žaláře, když začal Gorbačov hovořit o jeho propuštění, byl 93 letý Rudolf Hess zavražděn! Vyšetřování jeho tzv. „sebevraždy“, které sebevraždu vyloučilo, bylo na žádost britského ministra zahraničí zastaveno.

Američana Wenersturma, aby složil svou funkci a vrátil se do USA. Po návratu vydal prohlášení, ve kterém mimo jiné stojí : „...3 členové skupiny veřejných žalobců se místo snahy formulovat a

dosáhnout nového právního systému řídí pouze svým vlastním prospěchem a pomstychtivostí...
5. Obžaloba vedená generálem Taylorem udělala vše, co bylo v její moci, aby znemožnila přijetí jednotného závěru soudu, jako například o požádání vlády ve Washingtonu, opatřit a dát soudu k dispozici další důležité dokumenty. 6. 90% personálu norimberského soudního dvora tvoří předpojatí lidé, kteří buď z politických nebo rasových důvodů podporovali věc obžaloby... 8. Kdybych byl věděl před 7 měsíci, co se v Norimberku bude dít, pak bych tam byl nikdy nešel.“
Ve skutečnosti tvořili 60% úřadu obžaloby němečtí Židé, kteří po roce 1933 z Německa emigrovali. Ani ne 10% amerického personálu soudního dvora tvořili rodilí Američané.

Proces s SS-rotmistrem Hoppem

Po Norimberských procesech následovaly nesčetné procesy s „nacistickými zločinci“ před německými soudy, jejichž průběh se jim v mnohém přizpůsobil a podobal. Jakým způsobem tyto často probíhaly, lze zvláště dobře ilustrovat na procesu s bývalým SS-rotmistrem O. Hoppem v roce 1950.

Hoppe byl obžalován z velkého množství těžkých násilností a vražd na věznicích koncentračního tábora Buchenwald, což bylo doloženo 130 svědky. O 16 let později, 6.5.1966, psaly „National Zeitung“ (Národní noviny) o celém procesu a jeho pozdějších obnovách, které vedly pouze k pádu některých bodů obžaloby, ne k propuštění. Hoppe musel být dodatečně zproštěn viny ve více případech zastřelení a týrání vězňů. Až zde skutečně vyšlo najevo, k jakým nedostatkům a nepravostem během procesu došlo. Ve zdůvodnění rozsudku bylo například líčeno Hoppeho násilí na vězni Wolffu: „Hoppe se na něj osopil: „Budeš, ty židovská svině, stát vzpřímeně?“ Současně jej dvakrát tak velmi silně udeřil do tváře, že Wolff krvácel z nosu a pusy.“ Jiný svědek popisoval, jak Hoppe týral bývalého poslance říšského sněmu Asche: „Svědék zdůraznil, že se v tomto případě zvláště cítí povinován sloužit pravdě, protože Asch byl jeho přítel a kolega v práci, svědek mimo jiné vypověděl: „Hodil s ním o zed“ a se zuřivostí mu o ni omlátil hlavu. Asch, který byl značně tělesně slabší než obviněný, nakonec přestal projevoval díky těmto silným úderům známky života.“

Později se ukázalo, že Wolff, jehož týrání bylo pod přísahou dosvědčeno i jinými svědky, již v roce 1917 padl jako důstojník armády. A poslanec Asch vůbec nikdy neexistoval!

O dalších svědeckých výpovědích psaly již zmíněné noviny: „Je k dispozici dostatečný důkazní materiál o tom, že mnozí vězni, které měl Hoppe ubít, Buchenwald opustili živí a vězni, které měl zastřelit, nezastřelil. A tak je například přepravní dělník Heinrich Seiler žijící duch, protože Hoppe měl Seilera umlátit. Tento zavražděný poskytl v říjnu 1965 Národním a Vojenským novinám interview...“

Rozsudek spolkového soudního dvora ukázal, že zde muselo dojít ke vzájemným dohodám mezi bývalými vězni, protože jak jinak by mohlo dojít k falešným svědectvím celých skupin?...

Poté, co se tyto senzační články objevily, spěchal „Svaz buchenwaldských vězňů v SRN“ se sídlem ve Frankfurtu s podáním písemného prohlášení datovaného 5.8.1965 s nadpisem: „Případ Hoppe – skutečně 15 let nevinně ve vězení?

Z tohoto svazu však přicházelo nemálo krivopřísežných svědků proti Hoppemu!

Dál se v novinách dočteme: „Vlastní senzace byla, že se poprvé podařilo odhalit celý komplex falešných obvinění proti bývalému příslušníku SS.“ Konečně se jednou podařilo odhalit pravdu a „prokázanou věrohodnost svědků“. Hoppe však musel 20 let nevinně strávit ve vězení.

Na případ Hoppe se také později v Osvětimském procesu odvolával ve své obhajobě Dr. Laternser: Podařilo-li se Hoppeho v případě Seiler na základě více svědectví usvědčit, pak musela být tato svědectví předem smluvena, jelikož Seiler přece stále žije. Existují tedy úmluvy svědků!

Docházelo k nim již v roce 1950, jak je tomu v našem případě?

Dr. Laternser dále hovoří o polských svědcích, které během procesu navštěvoval ve Frankfurtu vysoký úředník polského ministerstva spravedlnosti Dr. Sehn, o neuvěřitelných výpovědích českých svědků, či

1945: vězni (budoucí svědci) se vrací domů

Jak je tedy možné se vzhledem k takovýmto zkušenostem slepě odvolávat na svědecké výpovědi a současně všechny doložené věcné důkazy shodit ze stolu s odůvodněním, že vyvražďování plynem je „veřejně známá skutečnost“, i když se zakládá právě a pouze na těchto „svědcích“ ? Anebo by mělo být nediskutovatelnou povinností v každém právním řízení a zvláště pak v tomto prozkoumání všech faktů a tvrzení ?

vyrabování, bez jakéhokoli respektu křížem krážem přes sebe pohození a v nepochopitelných pozicích zalomení. Měli zlomené čelisti, aby se daly vyrvat zlaté protézy – ani nemluvě o ostudných „prohlídkách“, kterými tato těla prošla, aby byla jistota, že neskryvají žádný šperk, který by mohl obohatit komoru pokladů nacistické zrudy... Pohlédl jsem naposled na toto místo hanby a pobouření a četl jsem ve světle plamenů, které vyrážely 8-10 metrů z pece, onen cynický čtyřřádkový nápis na zdi krematoria: Odporný červ nesmí nikdy pohltit mé tělo ! Proto ať mne čistý plamen pohltí. Vždy miloval jsem teplo a světlo, proto spal mě, nepohrbívej !

A nakonec se mi naskytl ještě jeden pohled, který německé vědě dodává hrdosti: Více než kilometr délky a 1,5 metru výšky bylo nahromaděného popele, který se pečlivě odebíral z pecí na hnojení zelných a řepných polí ! Tak statisíce lidí, kteří do tohoto pekla vstoupili živí, opustili jej jako hnojivo...”

Vedle takovýchto reportáží od svědků existují i výpovědi od těch, kteří se ke vraždám v plynových komorách přiznávají. K těmto mezi jinými patří velitel tábora Ravensbrück Suhren, jeho zástupce Schwarzhuber a táborový lékař Treite; ti všichni byli následně zabiti nebo spáchali sebevraždu. Také táborový lékař Mauthausenu měl na smrtelné posteli (byl třemi střelami těžce raněn) přiznat, že se tam zplynovalo 1 až 1,5 milionu lidí. Simon Wiesenthal, známý profesionální pronásledovatel nacistů, k tomuto napsal, citováno z jeho knihy „Koncentrační tábor Mauthausen“ (Ibis-Verlag 1946): *V táboře Mauthausen bylo na příkaz SS-Hauptsturmführera Dr.Krebsbacha vybudováno zplynovávací zařízení kamuflováno jako umývárna (...) SS-Gruppenführer Glücks vydal příkaz slabé vězně prohlásit za duševně nemocné a usmrtit je plynem. Bylo tam zavražděno na 1-1,5 milionu lidí. Toto místo se jmenuje Hartheim a leží 10 km od Linze ve směru na Passau...”*

První protiklady ke svědeckým výpovědím

Již velmi brzo se začaly množit pochybnosti k těmto tvrzením. Americký soudce Stephen S.Pinter povolaný do tábora Dachau napsal: *„Po válce jsem po dobu 17 měsíců působil jak právník amerického ministerstva války v Dachau a mohu dosvědčit, že se v Dachau nenalézala žádná plynová komora...Taktéž se nenacházela žádná plynová komora ani v jednom koncentračním táboře na území Německa. Bylo nám sice sděleno, že v Osvětimi plynová komora byla, nicméně jelikož se Osvětim nacházela v sovětské okupační zóně, nebylo nám prozkoumání těchto sdělení umožněno, protože to Rusové nepřipustili...Vyptával jsem se tisíců Židů, dřívějších vězňů v Německu a Rakousku a považuji se v této záležitosti za dobře informovaného.“*

1.10.1948 dala vojenská policie v Rakousku do oběhu tiskovou zprávu, ve které se praví, že spojenecké vyšetřovací komise zjistily, že v koncentračních táborech Bergen-Belzen, Buchenwald, Dachau, Flossenbürg, Gross-Rosen, Mauthausen, Natzweiler, Neuengamme, Niederhagen (Wewelsburg), Ravensbrück, Sachsenhausen, Stutthof a Terezín nebyli žádní lidé usmrceni plynem. V těchto případech bylo možné dokázat, že přiznání byla vynucena mučením a svědecké výpovědi byly falešné. Tato zpráva byla ověřena poručíkem Lachoutem, rakouským inženýrem ve službách vojenské policie. Pravost tohoto dokumentu byla často zpochybňována, ale nakonec musela být soudy a historiky nezvratně uznána.

Zásadní obrat pak přinesly knihy francouzského socialisty Paula Rassiniera. Tento byl sám Němci vězněn jako příslušník odboje v Buchenwaldu a jeho vedlejším táboře Dora. Píše však, že nikdy žádnou plynovou komoru neviděl.

Jeho vlastní těžké zážitky mu nezabránilo zasazovat se po válce o pravdu. Sledoval všechny zprávy a výpovědi o plynových komorách. Ve své knize „Drama Židů v Evropě“ píše: *„Pokaždé během posledních 15 let, když se našel v kterémkoli koutě Evropy neobsazeném Rusy nějaký svědek, který tvrdil, že sám u zplynování byl, okamžitě jsem za ním jel, abych jeho svědectví zaznamenal. A pokaždé*

z toho vzešlo to stejné: s mými akty v ruce jsem „svědkovi“ pokládal takové množství přesně formulovaných otázek, že se zjevně tak topil ve lžích, až nakonec prohlásil, že to sice sám neviděl, ale jeden dobrý – bohužel mrtvý – přítel, o kterého pravosti výroků se nedá pochybovat, mu tu věc vyprávěl. Takovým způsobem jsem projel křížem krážem celou Evropu.“

Na této nevypátratelnosti pravých svědků se do dnešního dne nic nezměnilo. Konec všem diskusím přinesl až dopis na „Die Zeit“, který definitivně zbořil mýtus o plynových komorách na území Německa. Sepsal jej Martin Broszat, tehdejší spolupracovník a pozdější ředitel státního historického ústavu v Mnichově.

V dopise stojí: **„Ani v Dachau, ani Bergen-Belzen a Buchenwaldu nebyli Židé nebo jiní vězni zplynováni...Masová likvidace Židů plynem začala v roce**

Dva mladí němečtí vojáci během výslechu

1941/1942 a probíhala výhradně v místech k tomuto účelu patřičně technicky vybavených, především na obsazených polských územích (ne však na území říše), tedy: v Osvětimi, Sobiboru na Bugu, Treblince, Chelmnu a Belzecu.“

Tímto je úředně potvrzeno, že všichni svědci, kteří tvrdili něco jiného, nemluvili pravdu. Je však zarážející, jakou formou zveřejnění tak senzační zprávy proběhlo. Ne jako vědecké prohlášení s rozsáhlým odůvodněním, ale jako dopis na německý týdeník. Vezmeme-li v úvahu, že se zde nejednalo o žádnou maličkost, nýbrž o popření něčeho, co se skoro patnáct let hlásalo do celého světa jako neotřesitelná pravda, něčeho, co se stalo součástí učebnic a co v mnoha případech vedlo až k trestům smrti, tak je až neskutečné, že celá záležitost měla být smetena ze stolu tímto způsobem. J.Graf k tomu píše: „*To, co státní historický ústav k tomuto kroku přimělo, nebyla oddanost pravdě, ale jednoduché donucení. Do roku 1960 se totiž objevilo tolik hlasitých pochybností, že hrozilo zpochybnění a neudržitelnost celé historie holocaustu. Proto se historici rozhodli(...) jednoduše všechny komory smrti „umístit“ do Sověty okupovaného Polska, kde byly mimo dosah obtěžujících pozorovatelů.*“

„Likvidační“ tábory v Polsku

Za likvidační tábory mimo tehdejší Německou říši se považují Sobibor, Treblinka, Chelmno, Belzec a Osvětim. Často se k nim ještě přičítá Majdanek, ale tento Broszart k těmto „vyvoleným místům“ nepočítá, takže jej můžeme ze seznamu vyškrtnout.

Gersteinova zpráva

První a nejdůležitější zpráva o koncentračních táborech v Polsku je tzv. Gersteinova zpráva. Je dnes považována za klíčovou výpověď o dění v Belzecu, Treblince a Sobiboru, protože byla zpracována vysokým důstojníkem SS. O ni se opírají německé soudy v procesech s nacisty. Byla také předložena v Norimberku, vzbudila však u soudců značné pochybnosti, proto je zde o ní jen krátká zmínka. Její autor, Kurt Gerstein, byl zvláštní člověk. Jako gymnazista byl členem Křesťanského mládežnického sdružení, 1933 vstoupil do NSDAP, roku 1936 z ní byl vyloučen kvůli rozšiřování letáků, kde se psalo o oddělených částech vlaků pro nakažené lidi a vztekklé psy (nic podobného neexistovalo, vztekklí psi byli okamžitě utracováni) a také kvůli svým křesťanským aktivitám. V březnu 1941 se nicméně dobrovolně přihlásil k SS. Díky jeho studiu důlního stavebnictví a medicíny rychle postoupil nahoru a byl přidělen technicko-zdravotnické službě v hlavním úřadu SS do oddělení hygieny. V tomto zařízení se pravděpodobně často mezi různými koncentračními tábory pohyboval. Krátce před koncem války se dobrovolně vydal francouzským okupačním úřadům a v hotelu, jako výjimečný zajatec, sepsal své zprávy. Poté byl dopraven do vězení v Paříži, kde byl 25.července 1945 nalezen oběšen ve své cele. Jeho žena se to dozvěděla až po třech letech.

Existuje od něj celkem šest zpráv, část německy a část francouzsky, část v rukopise a část ve strojopise. V jedné z nich popisuje zplynování v Belzecu: „*Před námi určitý druh umývárny (...) pak napravo i nalevo po třech místnostech 5x5 m, 1,90 m výšky, s dřevěnými vraty jako u garáží (...) více jsem toho odpoledne neměl možnost vidět. Jednoho rána, krátce před sedmou, mi bylo sděleno: během 10 minut přijede první transport! Skutečně po několika minutách dorazil vlak z Lemberku. 45 vagónů se 6700 lidmi, z nichž 1450 bylo už při příjezdu mrtvých. Zpoza zamřížovaných okének vyhlížely otřesně blede a vystrašené děti, oči plné smrtelného strachu, odloučeny od mužů a žen. Vlak vjíždí: 200 Ukrajinců otevírá vrata a vybičovává koženými obuškami lidi ven z vagónů. Velký tlampač udává další instrukce: kompletně se svléci, včetně protéz, brýlí atd., cennosti odložit u přepážky bez potvrzení. Boty pečlivě přivázat k sobě, protože v hromadě dobrých 25m vysoké by jinak už nikdo správný kus do páru nenašel. Potom ženy a mladé dívky k holiči, který dvěma, třemi stříhy odstrihne všechny vlasy a vhodí je do bramborových pytlů (...) Potom se zástup lidí dává do pohybu (...) vystoupili po malých schodech a pak viděli vše (...) Mnoho lidí se modlí. Modlím se s nimi a hlasitě křičím k mému a jejich Bohu. Jak rád bych šel s nimi do komory, jak rád bych zemřel jejich smrtí! Našli by pak v jejich komorách uniformovaného SS důstojníka, považovalo by se to za nešťastnou náhodu a pak upadlo v zapomnění. Ještě ale nemohu, nejprve musím zvěstovat, co zde prožívám! Komory se naplňují. Pořádně nacpat! Tak to kapitán Wirth poručil. Lidé si stojí navzájem na nohou, 700 až 800 na 25 m² ve čtyři krát 45 m³! SS je tlačí dohromady, jak to jen jde (...) nyní konečně chápou,*

proč se ten celý provoz jmenuje „Heckenholdt-Stiftung (Stiftung = nadace). Heckenholdt je provozovatel dieselového motoru, malý technik a současně i tvůrce tohoto zařízení. S jeho výfukovými zplodinami mají být lidé usmrceni. Ale diesel nefunguje! Kapitán Wirth přichází! Je na něm vidět, že je mu trapné, že se to muselo stát právě dnes, kdy jsem zde já. Ano, vidím vše! A čekám. Mé stopky vše pečlivě registrují. 50 minut, 70 minut, diesel ne a ne naskočit! Lidé čekají v plynových komorách. Zbytečně. Je slyšet jejich pláč, vzlykání (...) Po 2 hodinách 49 minutách – stopky to přesně zaznamenaly! – diesel naskočil. Do tohoto okamžiku lidé v komorách žijí, 750 lidí ve čtyři krát 45 m³! Uplynulo 25 minut. Správně, mnozí jsou nyní mrtví. Je to vidět malým okénkem, když elektrické světlo na chvíli komory osvětlí. Po 28 minutách už žije jen málokdo. Konečně, po 32 minutách je mrtvé vše!“ Tolik některé výňatky z jeho zprávy.

Podíváme-li se na ně blíže, tak jako první zaujme extrémní číselná přesnost. Vše je co nejpečlivěji číselně doloženo. Gerstein chtěl zřejmě zapůsobit jako pečlivý pozorovatel a zároveň vše co nejdramatičtěji vylíčit. Například 700 až 800 lidí na 25 m², čili 30 lidí na m² ! Nesmyslnost takového tvrzení si ani nezasluhuje komentovat. Stačí si jen vzpomenout na vlastní zážitky s přeplněnými autobusy apod. Nicméně, podívejme se na to matematicky: Průměrný objem člověka je 68 litrů, počítejme 60 litrů kvůli dětem. 30 lidí dává objem 1,8 m³. Bylo-li by tedy možné lidi rozlít do komory, tak nám zbude pouhých 10 cm do stropu, to znamená 100 litrů vzduchu na 30 lidí. Průměrná spotřeba vzduchu jednoho člověka je 4,9 litrů za minutu. Za daných podmínek by se museli lidé po 40 sekundách udusit. K čemu pak dieselových zplodin ?! (Později byla pro Belzec, Treblinku a Sobibor tato čísla snížena na 200 a 400 lidí na komoru 4x4x2 metru. V tomto případě by k udušení došlo za 27,3 minut při 200 lidech a za 3,8 minut při 400 lidech.)

Co se dieselových zplodin týče, nikde Gerstein, který se v jiné části zprávy nepřímou vydává za technického génia, nepopisuje, jakým způsobem se měly do komor přivádět a kudy měl stlačený vzduch unikat. Podle pozdějších svědků měly zplodiny pocházet z ruského tankového motoru, který pracuje i při protitlaku 0,5 barů. Stropy měly být z lepenky. Jak mohly dveře a lepenkové stropy takový tlak vydržet, je záhada.

Další záhadu představuje ona 25 metrů vysoká hromada bot, což odpovídá osmipatrovému domu. Kdo a jak ty boty nahoru vynášel ? Kolik milionů bot by na takovou hromadu bylo zapotřebí ?

Jiná ukázka Gersteinovy přesnosti: 45 vagónů se 6700 lidmi, z nichž 1450 již bylo mrtvých, 200 Ukrajinců...A zatímco vše rychle počítal, stačí ještě celé dění na minuty přesně stopovat. Při tom všem je tak otřesený, že se tlačí do kouta (jaký kout ?!) a nahlas křičí k Bohu (že by jej nikdo neslyšel ?). To vše si po tři roky dokonale pamatuje, než může své svědectví sepsat.

A nakonec stojí za zmínku celkový počet zavražděných, který Gerstein udává, jednou 20 a jindy 25 milionů.

Jak to bylo s jeho smrtí ? Člověk, který chce celému světu, jak píše, zvěstovat o těchto zločinech, který se dobrovolně vydává vítězům, aby učinil výpověď, spáchá o několik týdnů později sebevraždu, a to i když je nejdůležitějším svědkem, i když je věřící křesťan a má ženu a tři děti ? Svě ženě se mimochodem nikdy o hrůzách, které popisuje, ani náznakem nezmínil.

Skutečně se oběsil, anebo musel být jako nespolehlivý svědek, potenciální nebezpečí, umlčen ? Nebo snad byl jen náboženský psychopat ?

Přesto všechno z něj média udělala základ pro celou literaturu.

Jiné svědecké výpovědi o Belzec

Roku 1942 psaly jedny polské exilové noviny, že Židé byli vehnáni do stodoly, kde se museli postavit na kovovou desku a do ní se pak vpustil smrtonosný proud.

Podle hlášení Spojeneckého informačního výboru z 19.12.1942 byli Židé nejprve zavřeni a ti přeživší zplynováni nebo zabiti elektrinou.

Podle jedné knihy z roku 1944 byli vyvražďováni v elektrických pecích. V jiné knize z roku 1945 se píše: „...nazi Židé byli nahnáni do obrovských hal. Tyto jich mohly pojmout tisíce najednou (...) byly ze železa a se spouštějící podlahou. Podlahy hal s tisíci Židy se ponořily do kovových nádrží umístěných pod nimi (...) Když byli všichni Židé až po pás ve vodě, byl do ní vpuštěn silný proud. Po chvíli byli všichni Židé, tisíce najednou, mrtví. Poté byla železná podlaha opět vyzdvížena z vody. Ležela na ní těla usmrcených. Pak bylo zapnuto jiné elektrické vedení a z železné podlahy se stala

rozžhavená kremační pec. Až byla všechna těla spálena na popel, obrovské jeřáby plošinu vyzvedly a popel z ní byl vyprázdněn.“

Údajný likvidační tábor BELZEC

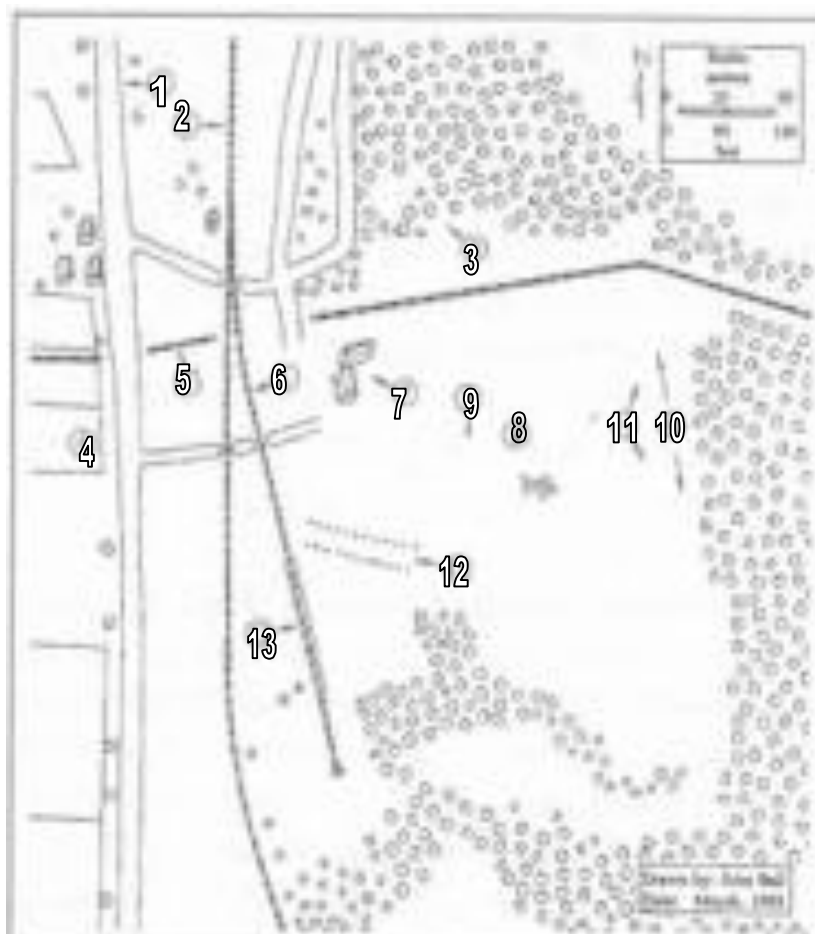
Vlevo: letecký snímek z 25.5.1940

U lesa je přistavena vedlejší kolej, první průsek je vykácen.

Vpravo:

Letecký snímek ze 16.5.1944

Celá oblast je vykácená, dvě budovy ještě stojí.

- 1 – hlavní silnice, sever – jih
- 2 – železnice, 1km severně prochází stanicí Belzec
- 3 – stromy
- 4 – pole, která byla r.1944 obdělávaná
- 5 – výsek, mohlo to být vodovodní potrubí
- 6 – krátká vedlejší kolej
- 7 – dvě budovy, možná pila
- 8 – zde se 1943 nacházel údajný likvidační tábor
- 9 – zde se měly nacházet plynové komory
- 10 – hřeben pahorku, který byl položen asi o 35m výše než železnice v údolí
- 11 – podle plánů sestavených tzv. očitými svědky se zde měly nacházet hroby pro 600 000 mrtvých (při srovnání s kapacitou katynských masových hrobů by se sem ale nemohlo vejít více než 25 000 těl.)
- 12 – zde asi byly vykácené stromy taženy k vagónům
- 13 – vagóny

Z leteckých snímků je zřejmé, že zde, stejně jako v případě Sobiboru, se jednalo o dřevorubecký tábor.

Od Simona Wiesenthala pochází následující verze: „Lidé, natlačováni SS, naháněni Lotyši a Ukrajinci, běželi otevřenou branou do „umývárny“. Dokázala jich pojmout 500 najednou. Podlaha „umývárny“ byla z kovu a ze stropu trčely sprchy. Až byla místnost plná, vpustili příslušníci SS silný proud s 5000V do podlahy. Současně vystříkla ze sprch voda. Krátký křik a exekuce byla ukončena (...) Pak nastoupilo odklízecí komando a mrtvé rychle odklidilo – opět bylo místo pro dalších 500“ (Der Neue Weg, č.19/20, 1946).

A v čísle 17/18 stejného časopisu Wiesenthal píše s odvoláním na rumunské svědky: „...továrna se nalézala v Belzecu, Haliči. V této továrně bylo od dubna 1942 do května 1943 zpracováno 900 000

*Židů jako surovina pro výrobu **mýdla** (...) Pro kulturní svět je pravděpodobně nepochopitelné, s jakým požitkem nacisté a jejich ženy toto mýdlo používali.“*

Další populární variantou je: „Židé byli zabíjeni **cyklonem B**, který byl sprchovými trubkami přiváděn do umývár.“ Tato varianta se stala jako „historický fakt“ i součástí našich učebnic, i když se zde jedná o technickou nemožnost. Cyklon B je totiž granulát a ne plyn, a navíc je kyselina kyanovodíková, která se z granulátu uvolňuje, lehčí než vzduch.

Sovětský „důkaz“ předložen IMT v Norimberku :

„nacistické mýdlo vyrobené z Židů“

Dnes i oficiální historikové uznávají, že se jednalo jen o nenávislnou válečnou propagandu, přestože takové a podobné nesmysly vedly k trestům smrti a 50 let strašily a snad i ještě straší v učebnicích dějepisu.

Jaké ověřitelné důkazy o Belzecu skutečně existují ? Na místě bývalého tábora dnes nenajdete nic než pole. Žádné masové hroby nebyly nalezeny, z plynových komor nebyl nalezen ani kámen, žádné diesellové zařízení a dokonce ani jediný německý dokument neexistuje. Ze všech 600 000 Židů, kteří se údajně do Belzecu dostali, přežil pouze jeden a tento prý někdy v šedesátých letech zemřel. Dokonce i v přesně vedené statistice centrály pro hledání pohřešovaných v Arolsen chybí jméno Belzec úplně. To jsou všechny důkazy, které dokládají prokázanou historickou skutečnost – vyvraždění 600 000 Židů v Belzecu.

Treblinka

Mezi nejznámější tzv. vyhlazovací tábory se řadí Treblinka, známá v neposlední řadě díky Demjanukovu procesu. První zpráva o tomto táboře opírající se o očitě svědectví pochází z roku 1946 od Sovětů (V.Grossmann, „Treblinské peklo“, Moskva 1946) :

„Tato smutná pustina byla říšským vůdcem SS H.Himmlerem vybrána k vybudování popraviště pro celý svět. Od dob barbarství do dnešních těžkých dnů se lidský druh s něčím podobným nesetkal. Zde byla vybudována obrovská lidská jatka SS (...) Třináct měsíců proudily vlaky do Treblinky, každý vlak se skládal ze šedesáti vagónů a na každém vagónu bylo křídou napsané číslo: 150-180-200. Toto číslo označovalo počet osob (...) Jeden rolník mi vyprávěl, že byly dny, kdy kolem projelo šest vlaků (...) Zaznamenali jsme tucty takových výpovědí. I kdybychom zredukovali všechna svědky doložená čísla na polovinu, stále dojdeme skoro ke třem milionům lidí, kteří sem byli během těchto třinácti měsíců dovezeni.

Samotný tábor se rozprostíral (...) na velmi malém území: 780x600m (...).

Vše, co bude následně popisováno, je sestaveno z výpovědí žijících svědků, lidí, kteří v Treblince pracovali od prvního dne založení tábora až do 2.8.1943, kdy odsouzcenci k smrti tábor vypálili a utekli do lesů (...) Nejprve byly postaveny 3 plynové komory s menším objemem. Jelikož tyto komory ještě nebyly funkční, byli všichni nově příchozí likvidováni bodnými a sečnými zbraněmi: sekerami, kladivy a obušky. SS si nepřálo prozrazení své činnosti v Treblince okolnímu obyvatelstvu používáním střelných zbraní. První betonové komory byly malé, 5x5 m, 1,9 m výšky (...)

Grossmann popisuje plynové komory skoro stejně jako Gerstein, zřejmě jeho zprávu četl. Dále hovoří o větších komorách, 6x7 m, které pojaly 400 až 600 lidí. Pravděpodobně se pokoušel Gersteinova extrémní čísla trochu zkorigovat, ale i zde mu vychází 7-9 lidí na m², jinak by třech milionů mrtvých během 13 měsíců nedosáhl.

„Poprava v komoře trvala 10-25 minut. K zabíjení byly používány nejrůznější prostředky: vtlačování výfukových plynů těžkého tankového motoru, který sloužil táborové elektrostanici(...) nejčastěji používaná metoda bylo vysátí vzduchu z komor pomocí speciálních pump (...) méně používanou metodou bylo zabíjení parou (...) Mrtvá těla byla naložena na vozy a odvezena k masovým hrobům. Koncem zimy 1942/1943 přijel Himmler do Treblinky a přikázal těla neprodleně vykopat a všechna až do posledního spálit, popel a ostatky vyvézt z tábora a rozprášit je po polích a cestách. Protože se již pod zemí nacházely miliony mrtvých, zdál se tento úkol nesmírně složitý a náročný (...) Pod vedením odborníka se začalo se stavbou pecí. Jednalo se o výjimečný typ, kombinace hranice a pece (...)Pracovalo se ve dne v noci. Lidé, kteří se spalování zúčastňovali, vypovídají, že se tyto pece rovnaly gigantickým vulkánům (...) a že plameny šlehaly 8-10 m vysoko. Husté, černé, mastné sloupky kouře stoupaly k obloze (...) i z 30 až 40 km v noci obyvatelé okolních vesnic tyto plameny viděli (...)“

Německý letecký snímek z 15.května 1944 :
Šest budov stojí; na ploše jižně od nich neroste žádná vegetace; žádné stopy po bývalém oplocení.

Jean Francois Steiner ve své knize z roku 1966 „Treblinka. Revolta jednoho vyhlazovacího tábora“ popisuje spalování následovně: „Plameny šlehaly do výšky, vyrazily mraky dýmu, ozvalo se silné praskání, obličej mrtvých se bolestivě zkroutily (...) Herbert Floss, odborník na spalování mrtvol, se rozzářil. Rozhoření hranice byl nejhezčí zážitek jeho života (...) Taková událost se musela oslavit. Byly vyneseny stoly, postaveny naproti hranici, prostřeny kořalkou, pivem a vínem (...) na znamení Laiky bouchly špunty a neuvěřitelná oslava začala (...) Když SSáci řvoucně povznesli sklenice, zdálo se, jakoby do těch strojů vstoupil život; škubavým pohybem natáhli své ocelové ruce proti obloze k trhavému vibrujícímu hitlerovskému pozdravu. Bylo to jako signál. Desetkrát všichni natáhli ruku, pokaždé zaznívají „Sieg Heil“.

Existuje spousta jiných, často ještě působivěji zpracovaných svědeckých výpovědí, ale vraťme se ještě ke Grossmannovi. Ten dále píše: „Od 2.8.(1943) již Treblinka neexistovala. Němci spálili zbytek mrtvol, zbořili zděné budovy, oddělali ostnaté dráty a zapálili zbytky dřevěných baráků po požáru založeném povstalci. Budova, ve které se nacházely plynové komory, byla vyhozena do vzduchu, její vybavení bylo odvezeno, pece byly zničeny, bagry odvezeny, obrovské četné hroby byly zasypány, nádražní plocha byla až do posledního kamene odvezena (...) Kdo nezná celou pravdu, nemůže nikdy pochopit, proti jakému nepříteli, proti jaké bestii naše velká svatá Rudá armáda na život a na smrt bojovala...“

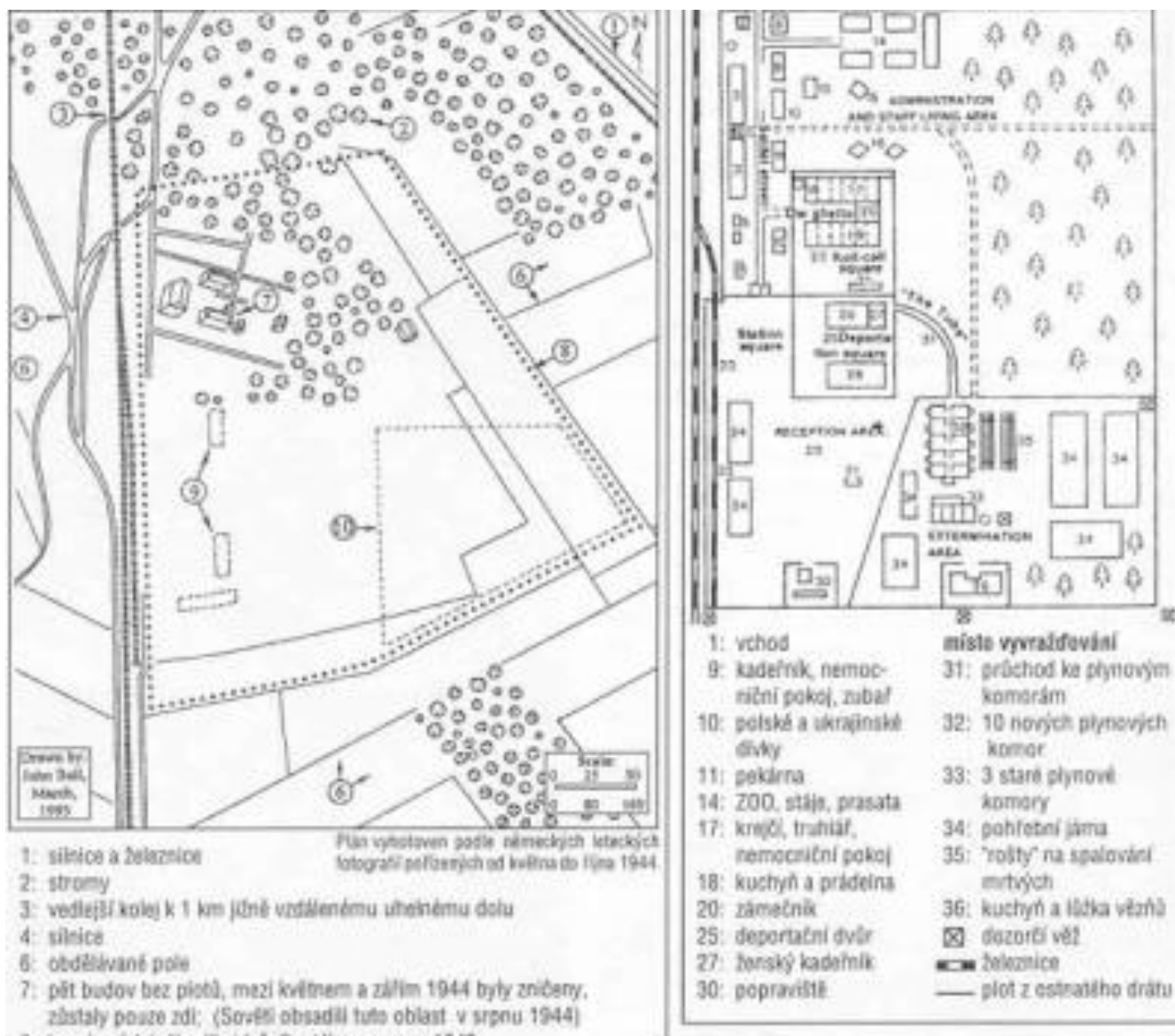
Vnímavé čtenáře musí v nejednom případě zarazit nelogičnost či technická absurdnost různých tvrzení. Například u nejčastěji používané metody – vysávání vzduchu z komor – by dřevěné dveře, které do těchto komor vedly, potřebný podtlak nemohly vydržet, o technické náročnosti potřebných výkonných sacích pump nutných pro tento účel ani nemluvě.

Zabíjení pomocí páry by v nevytopených místnostech muselo být mnohonásobně náročnější, než v obyčejné sauně. A dieselové zplodiny jako smrtelný plyn. Tato smrtící metoda je dnes uváděna

nejčastěji a tvořila také obžalobu v Demjanjukově procesu v Jeruzalémě. V tomto procesu byl John Demjanjuk jako údajný Ivan Hrozný vydaný USA Izraeli, obviněn z těch nejbrutálnějších vražd. Množství svědků jej jednoznačně identifikovalo. On sám však všechna obvinění rozhodně popíral. Jediný důkaz, který obžaloba předložila, byl průkaz, z něhož vyplývalo, že Demjanjuk patřil mezi dozorce. Jednalo se však o falzifikát, což prokázalo i šetření německého Spolkového kriminálního úřadu (BKA), který byl k ověření tohoto dokumentu pověřen. Německá spolková vláda však podstatnou část zprávy BKA zatajila a k dispozici dala jen částečnou zprávu, která vytvářela dojem, že důkaz je pravý. Demjanjuk byl odsouzen k smrti. V revizním řízení byl však osvobozen, protože se „najednou“ ukázalo, že výpovědi, které k rozsudku smrti vedly, si protiřečí. Nejrozhodněji proti Demjanjukovu odsouzení protestoval Pat Buchanan, někdejší (1992) nejsilnější předvolební konkurent George Bushe. Poukázal také na jedno vlakové neštěstí, kdy 97 mladistvých zůstalo uvězněno v tunelu. Dvě dieselové lokomotivy přitom neustále zamořovaly tunel zplodinami. Po 45 minutách byli všichni bez újmy na zdraví vysvobozeni. Zprávy o vyvražďování dieselovými zplodinami patří do říše fantazie.

Treblinka 1942-1943; 800 000 lidí zde mělo být zplynováno a pohřbeno. Od března do července 1943 mělo být 800 000 těl opět vykopáno a spáleno na otevřeném ohni. V květnu 1944 se v místě údajného vyhlazovacího tábora nacházelo 6 budov a statků.

Plán vyhlazovacího tábora Treblinka vyhotoven pro Treblinský proces v roce 1965 v Německu podle údajů očitého svědka. Je zde vyobrazených 36 budov.

Že dieselové zplodiny nemohou zabít, doložil před časem také prezident rakouské Spolkové inženýrské komory Löffl. Dokázal, že koncentrace kyslíčnicku uhelnatého obsaženého v dieselových zplodinách je tak nízká, že nepostačuje k zabíjení lidí. Po zveřejnění těchto závěrů byl donucen vzdát se svého úřadu.

K dalšímu zpochybnění zpráv o Treblince přispěly také nemalou měrou americkou armádou ukořistěné letecké snímky objevené v Národním archivu ve Washingtonu. Byly pořízeny německým průzkumem a pocházejí z 13.května 1944, 2.zář 1944 a ze 16.října 1944, tábor byl zabrán Sověty 23.července 1944.

Tyto snímky jasně ukazují, že tábor zaujímal rozlohu pouhých 75 000 m² (cca 220x350 m), zatímco němečtí státní žalobci v Treblinském procesu hovořili o 240 000 m², Grossmann o 470 000 m² a v roce 1943 hovořil Světový židovský kongres ve své dokumentaci dokonce o 50 km², což je skoro sedmisetnásobek skutečného stavu. Důvod těchto přemrštěných čísel je ve všech případech stejný – na 75 000 m² se už jen z prostého nedostatku místa pro všechna vraždící a spalovací zařízení nemohlo odehrát, co svědci popisují.

To nejzávažnější je však, že snímky neukazují žádné plynové komory či jiná zařízení nebo jejich zbytky a žádné masové hroby, které by jinak musely být rozeznatelné. Připomeňme jen, že i masové hroby v Katyni byly na leteckých snímcích rozeznatelné, a to dříve, než se Katynský les dostal pod kontrolu Wehrmachtu.

Velmi podivné bylo také chování Rudé armády po zabrání tábora v červenci 1944. Pozorovalo-li okolní obyvatelstvo tak pečlivě, co se kolem Treblinky dělo, jak tvrdí Grossmann, pak by jejich pozornosti jistě neunikly ani obrovské plameny a sloupy dýmu a Sověty by na to určitě upozornili. Ti by rozhodně takovou propagandistickou příležitost nezahodili a povolali by mezinárodní komisi expertů na důkladné prošetření celé záležitosti. Tato by musela na místě najít ještě „horký“ důkazní materiál, jako například zbytky spaloven a komor, masové hroby, zejména pak nejčerstvější masový hrob s posledními vězni tábora. Zde se Sovětům naskytovala ideální příležitost zastínit svůj vlastní Katynský masakr nacistickým zločinem, který lidstvo dosud nepamatuje. Nic takového se však nestalo.

Treblinkou se detailně zabýval německý historik Dipl.pol. Udo Walendy ve své knižní sérii „Historische Tatsachen“ (č.44) a kanadský geolog a expert na letecké snímky John C.Ball ve své knize „Air photo evidence“.

Na závěr této stručné sumarizace si zasluhuje zmínku osud táborového velitele Treblinky, Kurta Franze, který byl 2.12.1959 v Düsseldorfu zatčen. Až do svého zatčení žil úplně neskrývavě, bez pocitů viny, o čemž svědčí i skutečnost, že si ani nezměnil jméno a ani se nesnažil emigrovat. Jako již zmíněný „Laika“ byl za vyvraždění 300 139 Židů odsouzen na doživotí. V roce 1975 se mu podařilo zahájit revizní řízení a teprve až v roce 1995 byl propuštěn. Jeho adresa je však úřady utajována a pod trestem je mu přísně zakázáno navázat kontakt s revizionistickými historiky.

Osvětim

Na konci padesátých let se Německo již vypracovalo z té nejhorší poválečné nouze a i přes vydrancování jeho hospodářské základny vítěznými mocnostmi, i přes ukradení všech jeho patentů v mnoha bilionové hodnotě USA, začalo Německo hospodářsky vzkvétat.

Lidé už nechtěli o válce a všech těch hrůzách, které museli protrpět, nic slyšet. Bolestivé vzpomínky na 3 250 000 padlých vojáků, na 3 290 000 zavražděných v zajateckých táborech (2 miliony v sovětských, milion v amerických, 120 000 ve francouzských, 100 000 v Jugoslávských atd.), na milion civilních obětí bombového teroru, na 710 000 sovětskými vojsky zavražděných civilistů, na 3 miliony civilních obětí násilného, převážně poválečného vyhnání 17 milionů lidí z německých východních území, na mnohamilionové znásilňovací orgie vojáků všech vítězných okupačních armád, zejména Sovětů, na politiku hladu a teroru uvalenou na porobené Německo, tyto vzpomínky a smutek nad padlými byly stále ještě velmi živé a příliš vryté do paměti na to, aby ze sebe Němci nechali udělat národ všeho vinných kajících.

Levicová převychovací propaganda s jejími věčnými přísudky viny nepadala na úrodnou půdu. Stále ještě příliš mnoho lidí vědělo, jak se vše od vražedného versailského diktátu vyvíjelo a co vše si sami museli vytrpět. Stále si ještě příliš mnoho lidí pamatovalo na skutečnou příčinu války s Polskem – na teror a vraždění, s jakým postupovali Poláci proti německé menšině, která se ocitla na území, které bylo po 1.světové válce v rozporu s mezinárodním právem a podmínkami kapitulace anektováno Polskem. Proti tomu byla protiněmecká propaganda levicových agitátorů, i když jim vítězné mocnosti zajistily jako ideálním pomocníkům kontrolu nad sdělovacími prostředky, školstvím atd., bezmocná. Nekonečné pronásledování „nacistických zločinců“ se stávalo tím více nepopulárnější, čím více vycházela najevo falešnost obvinění, kterými vítězné mocnosti poražené Německo zahltily. Především na nejzávažnější obvinění z vyvražďování Židů se objevovaly velmi silné trhliny. Koncem padesátých let už stálo mimo jakoukoli pochybnost, že všechny na území Německa spojenci prezentované plynové komory byly falsifikáty a propagandistická nařčení přicházející ze sovětské okupační zóny nikdo nebral vážně, navíc Sověti zabraňovali mezinárodním komisím ověřit si tato nařčení na místě.

A tak není divu, že se začaly množit i hlasy, požadující zastavení německého odškodňování Izraele.

Celý Osvětimský komplex: Osvětim I, Osvětim II, město Osvětim, IG-Farben a Osvětim III (viz.plán str.21)

Právě do této atmosféry se jako na objednávku objevila 1.3.1958 žaloba bývalého osvětimského vězně Adolfa Rögnera proti bývalému SS-rotmistrovi W.Bognerovi kvůli údajným v Osvětimi spáchaným zločinům proti lidskosti. Rögner byl v době podání této **Osvětimský proces** zahajující žaloby vězeň nápravného ústavu v Bruchsalu, přesto byl schopen doložit svou detailní žalobu i údaji o životě a místě bydliště W.Bognera (!). S poukázáním na důkazní materiál se Rögner odvolává ve své žalobě na tři instituce: na Internationale Auschwitz-Komitee (Mezinárodní osvětimský výbor) ve Vídni, na Zentralrat der Juden (Ústřední židovskou radu) v Düsseldorfu a na archiv polského osvětimského muzea. Která z těchto institucí byla i skutečným autorem žaloby, zůstává otázkou. Konečně zde však bylo něco, čímž bude možno všechny ty hrůzné vzpomínky na vlastní prožité bezpráví Němců zastínit: masové vyvražďování v Osvětimi.

Proces se pomalu a cíleně připravoval. Jednotliví obžalovaní byli postupně zatýkáni. V říjnu 1962 mohl proces začít, existovala však ještě jedna překážka. 1960 byl zatčen poslední velitel Osvětimi Richard Baer. Tento muž však důrazně a neoblomně odmítal existenci plynových komor přiznat. Hrozilo, že jeho rozhodný postoj posílí nejen obžalované, ale i vyvolá nežádoucí pochybnosti mezi veřejností. Problém se vyřešil, když v roce 1963 Baer najednou za nevyjasněných okolností v předběžné vazbě zemřel. Jako příčina smrti byla uvedena srdeční slabost, i když se jednalo o silného, zdravého člověka. V pitevní zprávě stojí, že pojmoutí nezapáchajícího nelepajícího jedu nemůže být vyloučeno ! Za normálních okolností by taková událost zvedla bouřlivý zájem sdělovacích prostředků a státní žalobce by nařídil její důkladné prošetření. Zde však za celé řízení odpovědný generální státní žalobce, Žid a sionista Fritz Bauer, nechal bez jakéhokoli prošetření Baerovo tělo spálit. Sebevražda je v tomto případě vyloučena, Baer sdělil své ženě krátce před svou smrtí, že věří ve své osvobození. Nyní už nemohl mluvit. Proces zakrátko začal.

Jednalo se o monstrproces, který od počátku nenechával nikoho na pochybách, jaký je jeho účel. Jeho rysy až příliš nápadně připomínaly monstrprocesy, které u nás probíhaly v padesátých letech. Pro přelíčení byl pronajat obrovský sál. Neodpovídal sice vybavením a strukturou, zato však byl schopen pojmut velké množství z celého světa sezvaných novinářů a spoustu diváků. Byly sem i přiváděny celé školní třídy a různé skupiny mladistvých, tedy příslušníků té generace, která válku už nezažila a historii znala jen takovou, jak ji vítězné mocnosti prostřednictvím školství a médií prezentovaly. Na straně druhé bylo lidem, jako byl již zmíněný Paul Rassinier, sledování procesu znemožněno. Kritičtí pozorovatelé nebyli vítáni.

Samotný průběh procesu si s označením monstrproces taky nezadal. Soudci se netajili svým přesvědčením o vině obviněných, vyvražďování Židů prezentovali od počátku jako prokázanou skutečnost a celé své úsilí směřovali na utvrzení této „skutečnosti“. Se svědky obžaloby (skoro všichni byli cizinci) se zacházelo s maximální vstřícností, nikdo ze soudců si nedovolil jejich mnohdy nesmyslná svědectví zpochybnit. O to horší bylo zacházení se svědky obhajoby. Zvláště ti z nich, kteří byli dříve u SS, riskovali své vlastní zatčení přímo v soudním sále, pochybovali-li o vyvražďování Židů příliš rozhodně.

Nevěcnost a předpojatost soudu byla pak zvláště zřetelná v jeho vztahu k obviněným, nejlépe snad charakterizoval tento vztah výrok předsedy soudu, že by soud byl došel dále, kdyby obvinění od prvního dne mluvili pravdu. V této atmosféře si nikdo z obžalovaných a obhájců nedovolil tezi masového vyvražďování veřejně zpochybňovat, tím by ztratili veškerou šanci na mírnější trest. Žádný obviněný však na druhé straně tuto tezi zásadně nepotvrdil. O co se tedy soud během procesu opíral? Byla to tzv. **Boardova zpráva a Hössovo přiznání.**

Osvětimský proces
(první z procesů 1963)

Perry Board byl SS-rotmistr v osvětimském základním táboře, po válce se dostal do britského zajetí, kde zpracoval zprávu o Osvětimi, která mu dopomohla k jeho rychlému propuštění. Kolem této zprávy se však točí mnoho nejasností. Její originál není k nalezení, během procesu byla prezentována pouze nikým neověřená kopie. Zachována byla ale ještě Boardova výpověď před IMT v Norimberku, kde o krematoriu základního tábora vypověděl: „*Střecha byla rovná a v ní šest otvorů o průměru 10 cm. Těmito otvory se vpouštěl plyn.*“ Na otázku, jak dlouho to trvalo, než byli lidé mrtví, odpověděl: „*Křik lidí zabíjených v krematoriu byl slyšet 2 až 3 minuty.*“ V kopii jeho zprávy předložené při procesu stojí: „*Asi po dvou minutách křik zeslábl a změnil se v tiché sténání. Po dalších dvou minutách odložil hrobník hodinky. Bylo po všem.*“ Dále se zde dočteme, že v případech přetížení krematorií byla těla vyvážena a pálena na minimálně deseti hranicích, jejichž plameny byly vidět ještě ze 30 km. Board, k Osvětimskému procesu také přizván, se snažil od zprávy distancovat a potvrdil ji jen dvojsmyslnou odpovědí.

A tak zde má rozhodující význam Hössova výpověď a jeho v polském vězení sepsaná autobiografie. Jeho anglicky zaznamenaná výpověď z 5.dubna 1946 obsahuje i mučením vynucené „přiznání“, které bylo předloženo IMT v Norimberku. V tomto dokumentu Höss vypovídá: „*Veel jsem Osvětimi od 1.prosince 1943 a odhaduji, že minimálně 2,5 milionu lidí bylo vyvražďeno zplynováním a spálením, minimálně dalších 500 tisíc zemřelo na nemoci a hlad, to dává dohromady přibližně tři miliony. Toto číslo představuje zhruba 70-80% všech osob poslaných do Osvětimi, zbytek byl vybrán pro otrockou práci v průmyslu u koncentračních táborů (...)* Jenom v létě 1944 jsme v Osvětimi popravili asi 400 000 maďarských Židů (...) Masové popravy zplynováním začaly během léta 1941 a pokračovaly do podzimu 1944. Do 1.12.1943 jsem sám dohlížel na popravy v Osvětimi a je mi známo na základě mé služby v inspekci koncentračního tábora ve WVHA (Hlavní hospodářský a správní úřad), že tyto výše zmíněné popravy pokračovaly. Všechny rozkazy k výkonu těchto masových poprav jsem dostával přímo od RSHA (...) Navštívil jsem Treblinku, abych zjistil, jak bylo vyvražďování prováděno. Táborový velitel Treblinky mi řekl, že během půl roku zlikvidoval 80 tisíc (...) Používal monoxydový plyn a já jsem jeho metody považoval za málo účinné. Když jsem vybudoval vyhlazovací budovu v Osvětimi, použil jsem cyklon B, krystalickou kyselinu kyanovodíkovou, kterou jsme malým otvorem vhadzovali do komory. Trvalo to v závislosti na klimatických podmínkách 3 až 15 minut, než byli lidé v komorách mrtví. Poznali jsme, kdy už byli mrtví, protože jejich křik utichl. Běžně jsme čekali asi půl hodiny, než jsme dveře otevřeli a těla odklidili. Poté, co byla těla vynesena, odebírala jim speciální komanda prsteny a vytrhávala zlato ze zubů (...) Jiné zlepšení oproti Treblince bylo, že jsme vybudovali plynové

komory, které dokázaly najednou pojmout 2000 lidí, zatímco každá z deseti treblinských plynových komor jich pojala jen 200. Způsob, jakým jsme naše oběti vybírali, byl následující: V Osvětimi byli dva SS-lékaři, kteří měli přijíždějící vězeňské transporty prohlédnout. Vězni museli kolem jednoho z těchto lékařů projít a ten okamžitě rozhodl (...) Malé děti byly ihned likvidovány, protože byly na základě svého nízkého věku neschopny pracovat (...) Měli jsme toto vyvražďování provádět v tajnosti, ale hnilobný a nevolnost vyvolávající zápach, který pocházel z nepřetržitého spalování těl, zamořil celé okolí, a tak všichni lidé žijící v okolních vesnicích věděli, že v Osvětimi bylo v chodu vyvražďování.“

Rudolf Höss

stojí před
britským
(židovským)

zpravodajským důstojníkem, který později s hrdostí popisoval, s jakou brutalitou Hösse k přiznání donutil. O takové bolševické procesní metody se opírá oficiální historie. Vpravo Höss v Norimberku.

Britští (židovští) zpravodajští důstojníci z 92. Field Security Section vypovídají ostatně sami v knize „Legions of Death“ od Ruperta Butlera (Hamlin Paperbacks, 1983), jak sadistickým způsobem si Hössovo přiznání vynutili.

Po jeho vydání Polsku sepsal Höss rozsáhlou autobiografii, ve které se však o zplynovávání zmiňuje jen velmi krátce na 9 stranách. Těchto devět stran navíc do té míry odpovídá tehdejšímu hojným propagandistickým líčením, že se nabízí silné pochybnosti o jejich autorství. Že zde není něco v pořádku je zřejmé nejen ze silných protikladů v jeho líčení, ale také z věcí, které takto Höss nemohl nikdy dobrovolně napsat, především jsou zde však dva zásadní problémy.

První spočívá v tom, že tato líčení jsou z převážné většiny sepsána tužkou, ne perem. Zvážíme-li důležitost takového dokumentu, který má ještě za tisíc let vypovídat o největším zločinu lidstva, tak je to nepochopitelné. Zde se naskytá jen jedno vysvětlení: Co je tužkou, to se dá vygumovat a přepsat, tedy zfalšovat, přizpůsobit nové situaci.

Druhý problém tkví v Hössově popisu zplynování: „Půl hodiny po vhození plynu byly dveře otevřeny a větrací zařízení zapnuto. Okamžitě se začalo s vynášením těl.“ Dále píše, že členové komanda na odklizení těl při jejich vynášení jedli a kouřili. V takovém případě však nemohli mít plynové masky a to by znamenalo, že by během několika minut upadli do bezvědomí. Cyklon B by totiž po tak krátké době uvolnil jen malé množství smrtícího plynu, zbytek by se dále uvolňoval a odklizeče mrtvol by otrávil. Dále je třeba vzít v úvahu, že kyselina kyanovodíková je kontaktní jed, který by se držel na tělech zplynovaných a v různých záhybech mezi nimi. V amerických plynových komorách je popravený nejprve důkladně omyt vodou, než je vyneseno.

To vše musel Höss vědět. V Osvětimi se cyklon B používal k desinfekci oblečení a budov a pro zacházení s ním existovaly přísné rozsáhlé předpisy. V nich je předepsaná doba větrání dezinfikované místnosti 20 hodin, než do ní může být vstup povolen a to i pak pouze s plynovou maskou se speciálním filtrem. Zde se navíc jedná o obytné, snadno větratelné místnosti s okny. Údajné plynové komory měly jen vstupní dveře a jinak žádné za zmínku stojící větrací otvory.

Bezpečnostní předpisy Höss rozhodně znal, protože existuje i jeden Hössův rozkaz, ve kterém se zakazuje přibližovat se na vzdálenost kratší 15 m k budovám dezinfikovaným cyklonem B. Podnětem k tomuto rozkazu byla nehoda, kde se při podobné dezinfikaci jedna osoba přiotrávila.

Líčí-li ve svých výpovědích úplně jiné zacházení s cyklonem B, pak existují pro toto počínání jen tři vysvětlení:

- 1) Höss to nese-psal.
- 2) Byl přinucen to v tomto znění proti své vůli se-psat.
- 3) Sepsal to dobrovolně, i když moc dobře věděl, že to tak nemohlo probíhat. To by ale znamenalo, že zde dává signál, že ke všemu, co zde popisuje, byl donucen a že to s pravdou nemá nic společného.

„Vynášeči mrtvol vyklízejí plynové komory“
Kresba z roku 1946 podle očitého svědka Davida Olere.

Vzpomínky očitého svědka Adolfa Kantora

„Krematoria denně spalovala 20 000 lidí.“
„1000 zplynování během 15 minut.“
„Dobré chování bylo odměňováno kremací.“
„Živí kojenci byli spalováni pomocí benzínu.“

Bez komentáře.

Tábor Osvětim

V knihách, publikacích, učebnicích a v oficiálních sdělovacích prostředcích je koncentrační tábor Osvětim vždy označován jako tábor vyhlazovací. Úplně je přehlíženo, že samotný účel tábora spočíval převážně v zabezpečení dostatečného počtu pracovních sil pro nově vybudovaný chemický komplex IG-Farben. Zde se měly produkovat chemické výrobky pro potřebu východní fronty a hlavně buna (syntetická guma). Američan A. Butz k tomu píše: „V roce 1942 neexistovalo ve III. Říši žádné místo větší důležitosti a žádný strategičtější průmyslový komplex než Osvětim.“ Butz poukazuje dále na USA, které po Pearl Harbour a ztrátě pacifického prostoru přišly o své kaučukové zdroje a vyvíjely maximální úsilí, aby mohly také syntetickou gumu vyrábět. Už proto byla Osvětim pro americkou tajnou službu místem velkého zájmu. Zde se měla nacházet ta nejmodernější průmyslová výroba buni. Zřejmě proto existují už z té doby americké letecké snímky Osvětimi. V každém případě musela americká tajná služba zaměřit vše na prozkoumání celého komplexu. Taková špionážní akce nebyla obtížná, protože v táboře byla spousta civilních zaměstnanců s volným vstupem a přes Rumunsko a Maďarsko existovalo dobré spojení do Polska.

K zajištění pracovních sil pro nový chemický komplex byly zřízeny tři velké zajatecké tábory: základní tábor (Osvětim I) v bývalých polských kasárnách, tábor Birkenau (Osvětim II, Brzezinka), dnes označován jako vlastní vyhlazovací tábor a tábor Monowitz (Osvětim III) v bezprostřední blízkosti továrny. Ve všech táborech byli nejprve umístěni váleční zajatci (také britští), později to byli i Židé a kriminálníci a dále zde bylo velké množství civilních osob s volným vstupem a výstupem.

Kriminálníci byli po odpykání svých trestů propouštěni. Kromě toho bylo v továrně velké množství německých techniků, inženýrů a chemiků. Vedle těchto tří táborů existovaly ještě menší v širokém okolí. Ve všech třech hlavních táborech se nacházela zdravotnická zařízení s rentgeny, operačními sály a jinou výbavou. V době války by tato velmi drahá a cenná zařízení v likvidačním táboře jistě postrádala veškerý smysl ! Později fungovala Osvětim II jako křižovatka pro deportaci Židů ze střední a západní Evropy na východ, odtud byli přerozdělováni do jiných táborů.

26.července 1942 vypukla epidemie tyfu, která si během třech měsíců vyžádala 20 000 životů.

18.prosince 1942 vydal Himmler osobně rozkaz, aby byl počet těchto úmrtí za každou cenu snížen !

Tento velký počet obětí epidemie byl podnětem k výstavbě velkého desinfekčního zařízení (často označovaného jako zařízení odšívovacího, protože veš je nositelem tyfu) a čtyř krematorií v Birkenau, která dnes mají dokazovat údajný „vyhlazovací“ charakter tábora.

Osvětimští učni

Naproti tomu Monowitz dnes nikdo jako vyhlazovací tábor neoznačuje, a přesto existuje i zde jeden pozoruhodný případ falešné výpovědi. V jednom z Norimberských procesů byl souzen SS-soudce Dr.Morgen. Ten označil ve své výpovědi právě Monowitz jako vyhlazovací tábor a ani jednou Birkenau. Znamená to, že skutečně o plynových komorách nic nevěděl a ve snaze zachránit si aspoň holý život „přiznáním“ vše dosvědčil, ale mylně umístil.

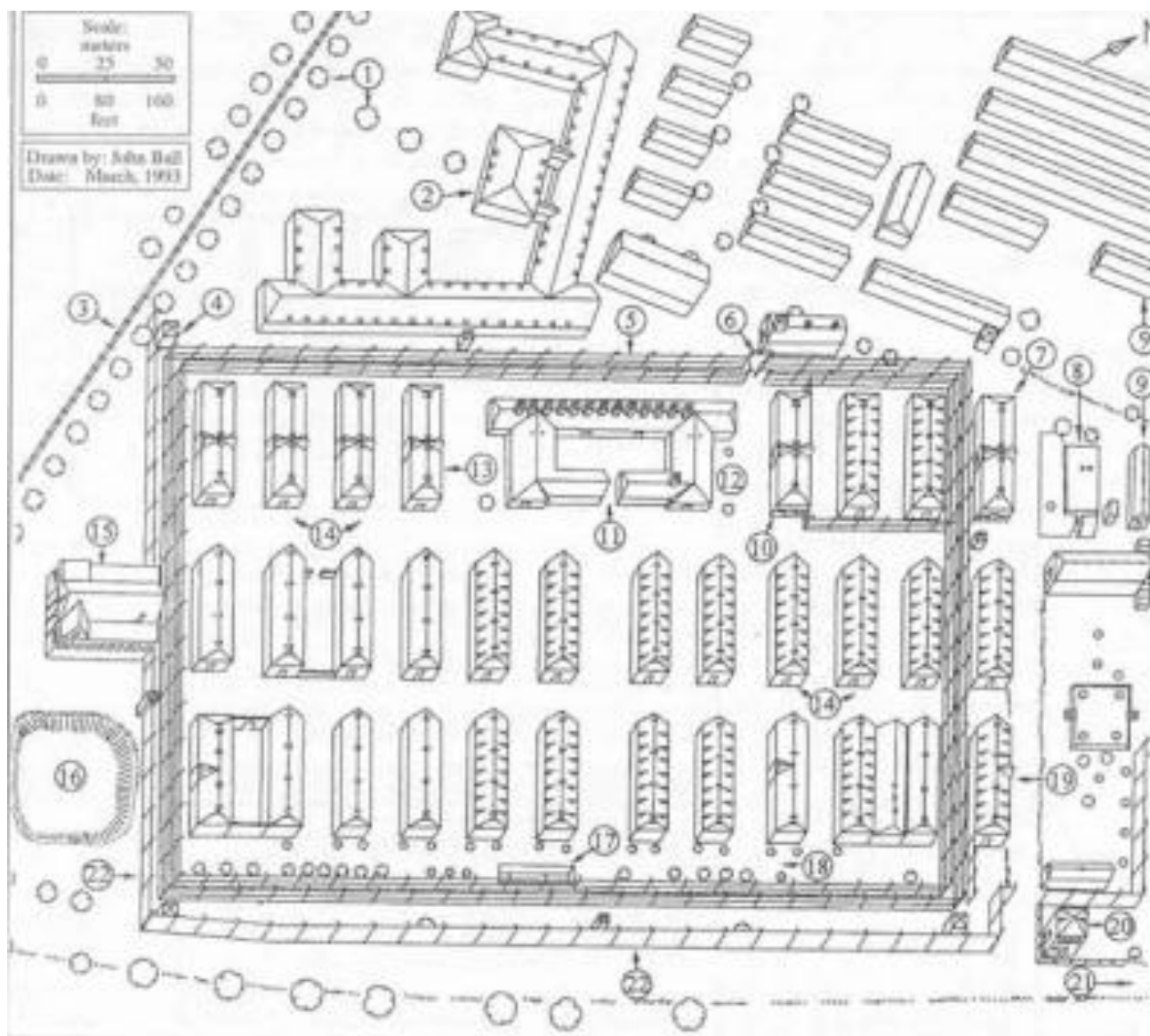

*Část osvětimského průmyslového komplexu,
kde vězni pracovali*

Osvětim I (základní tábor)

Plán vyhotoven podle spojeneckých leteckých fotografií od května do září 1944 a průzkumu z roku 1993

1. břízy a topoly	12. zde hrávala část osmdesátičlenného vězeňského orchestru klasickou hudbu.
2. správní budova postavená 1942	13. pošta s týdenní doručovací lhůtou
3. železnice	14. vytápěné vězeňské baráky
4. dozorčí věže	15. divadlo s průchodem do tábora
5. dva rovnoběžné 3 m vysoké drátěné ploty	16. jáma 2,5 m hluboká (písek a štěrk)
6. brána s nápisem „Arbeit macht frei“	17. koupaliště 23 x 5 metrů
7. německá nemocnice	18. stromořadí – břízová alej
8. stavba s plochou střechou měla asi 2 m vysoké komíny umístěné nad pecemi, ale žádné díry či otvory nad údajnou „plynovou komorou“. Objekt se nacházel mimo oplocenou a střeženou část tábora	19. kancelář velitele tábora
9. dílna, kde vezni vyráběli stoly a židle	20. ubytovna velitele
10. blok 24: přízemí – sklad pro hudební nástroje a knihovna, horní patro – asi deset dívek, které zde bydlely, provozovalo půl dne prostituci.	21. silnice, 2 km do města Osvětim
11. kuchyň se 13 uhelnými kamny	22. třímetrová neprůhledná betonová zeď ohraničující tábor ze dvou stran

Osvětim II, Birkenau

Plán vyhotoven podle spojeneckých leteckých fotografií od května do září 1944 a průzkumu z roku 1993

1. pole, která byla obdělávána během celé existence tábora
2. silnice do tábora
3. příkopy na odpadní vody
4. tzv. bílý dům, kde měly být roku 1942 zplynovány tisíce vězňů
5. údajné převlékárny pro tyto oběti. Tyto objekty však stojí od roku 1944
6. stromy
7. na tomto místě mělo být denně od května do srpna 1944 v jámách spáleno tisíce zplynovaných. Ani jeden letecký snímek z tohoto období nic podobného neukazuje.
8. objekty s pecemi a vysokými komíny, kde mělo být roku 1942 zplynováno a spáleno několik tisíc vězňů. Výrazně se však lišily od krematorií (13), pravděpodobně se jednalo o spalovny odpadů nebo pekárnu.
9. jámy 6 metrů dlouhé a 1,5 metru hluboké
10. centrální sauna

11. 30 „kanadských baráků“, kde vězni třídili věci nově příchozích vězňů
12. čističky a nádrže
13. dvě krematoria, která byla dobře viditelná nejen pro vězně, ale také ze silnic a okolních polí
14. místo, kde jeden ze šesti osvětimských táborových orchestrů pořádal nedělní koncerty
15. hřiště s brankami
16. vězeňská nemocnice
17. zahrady
18. táborové objekty Mexiko (nebyly oploceny)
19. kuchyně – 9 v mužském táboře a 3 v ženském
20. dvě budovy, ve kterých se desinfikovaly kožené boty, opasky atd. cyklonem B
21. dozorčí věže
22. 3 metry vysoký plot z ostnatého drátu
23. sklad brambor a zeleniny
24. cihlové a dřevěné baráky v ženském táboře
- 25 . rampy
26. toalety a umývárny
27. dřevěné baráky v mužském táboře
28. hlavní vchod
29. kolej
30. vodní stanice
31. táborová správa
32. obec Brzezinka

První zprávy o Osvětimi

Již roku 1944 psaly anglické a americké sdělovací prostředky, že v Osvětimi probíhá vyvražďování Židů. Když Sověti 27.1.1945 Osvětim osvobodili, byli už důkladně připraveni rozhlásit nejhrůznější senzační odhalení do celého světa. V tomto duchu zní i dlouhá zpráva otištěná 2.2.1945 v sovětské Pravdě, ve které se mimo jiné píše: „*Když v minulém roce odhalila Rudá armáda před celým světem hrůzná a otřesná tajemství Majdanku, začali Němci zametat stopy svých zločinů. Zarovnali vyvýšeniny na tzv. „starých hrobech“ ve východní části tábora, odstranili a zničili stopy elektrického pásového systému, kde byly stovky lidí najednou zabíjeny elektrickým proudem. Těla padala na pomalu pohybující se transportní pás, který s nimi jel až do velké pece, kde úplně shořela, kosti byly rozválcovány a tyto pozůstatky byly použity jako hnojivo na pole. Tzv. mobilní zařízení na zabíjení dětí byla odvezena. Stále plynové komory ve východní části tábora byly přebudovány. Byly na nich dokonce umístěny věžičky a architektonické ornamenty, aby vypadaly jako neškodné garáže (...) V prvních letech tábora pracovali Němci ještě primitivně. Jednoduše zavedli vězně do vykopané jámy, přinutili je lehnout si obličejem k zemi a střelou do zátylku je zabili. Až byla jedna řada hotová, přinutili další lehnout si na těla předešlých. Tak se vyřídila řada druhá, třetí, čtvrtá...pak byly zasypany. Takto byly naplněny stovky obrovských hrobů ve východní části tábora. Pro ně se vžilo označení „staré hroby“(...) Viděl jsem v Osvětimi tisíce trpitelů tak zbídačených, že se potáceli jako stín ve větru, lidé, jejichž stáří nebylo možné určit.“*

Podepsaná je tato zpráva: „*Město Osvětim (telegraficky) B.Polevoj*“. Reportér byl tedy na místě, vše sám viděl nebo slyšel od přímých očitých svědků. Jenže dnes už nikdo o elektrickém pásovém systému nemluví a stovky obrovských masových hrobů také nebyly nikdy nalezeny, ani na leteckých snímcích. Také o plynových komorách ve východní části tábora, čímž byl míněn Monowitz, se dnes už nemluví. Plynové komory, o kterých se dnes mluví, měly být v Birkenau, tedy v západní části tábora. V květnu 1945 přicestovala do Osvětimi britská delegace z Oxfordu s osobnostmi jako Dean of Canterbury Dr. Hewlettem Johnsonem. Prohlédli si tábor, ale o tom, co viděli, se nikde neobjevila ani zmínka. Teprve 1978 se dostalo na veřejnost, že vůbec někdy taková delegace v Osvětimi byla. Evidentně nenalezla nic, co by nasvědčovalo masovému zplynovávání, jinak by o tom s určitostí informovala celý svět.

Co se samotných vězňů týče, je známo, že jim bylo Němci dáno na vybranou buď se stáhnout s nimi, anebo vyčkat příchodu Rudé armády. Na to se většina ze strachu před Sověty rozhodla stáhnout se s Němci na západ. Mezi nimi také nositel Nobelovy ceny míru Elie Wiesel, který se dnes nemůže

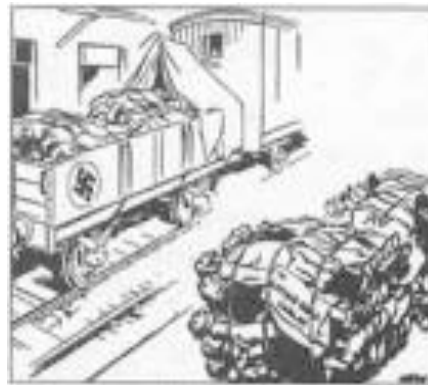
vynasnažit co nejbrutálněji vylicít německé zločiny v Osvětimi. Ani on se však ve své první, v roce 1958 vyšlé reportáži „La Nuit“ nikde nezmiňuje o plynových komorách. Teprve v německém překladu „Die Nacht zu begraben, Elischa“, je slovo krematorium přeloženo jako plynová komora ! Kdyby měli Němci opravdu co skrývat, tak by nikdy nenechali vězně tábora Sovětům. Jistě by pro ně nebyl problém při zkušenostech s mnohamilionovým vyvražďováním, které se jim připisuje, vyvraždit i těch posledních pár tisíc.

Po roce 1945 fungoval tábor ještě jako internační tábor pro Němce, pak byl 10 let zavřen a přebudováván v určitou formu muzea. Mnoho věcí pak bylo změněno tak, aby alespoň zdánlivě souhlasily s výpověďmi „svědků“. Tyto změny jsou rozeznatelné při srovnání s leteckými snímky a zvláště pak s dochovanými stavebními plány.

Ke skutečnému vědeckému prozkoumání došlo až mnohem později a znamenalo senzaci a rozhodující zvrat v celé diskusi o Osvětimi a holocaustu na Židech.

Elie Wiesel (vpravo) s Ronaldem Reaganem a Georgem Bushem v pozadí. Ředitel Židovského národního fondu (JNF) o něm vypověděl: „Dokonce i u organizací obětí holocaustu si účtuje 2000 USD za půlhodinový referát.“

Karikatura z 20.1.1940 (London Evening Standard). Konference ve Wannsee, kde mělo být o vyvražďování rozhodnuto, se konala přesně o 2 roky později !

Zündelův proces

Ernst Zündel se narodil roku 1939 v Německu a válku zažil jen jako malé dítě. Je tedy příslušníkem té generace, která jako první padla za oběť systematické převýchově zavedené a řízené vítěznými spojenci a jejich kolaboranty v poraženém Německu. Teprve až po své emigraci do Kanady v roce 1958 a zvláště pak po setkání s bývalým předsedou Národně sociální křesťanské strany, internovaným za války v kanadském koncentračním táboře, Adrienem Arcandem, se zbavil poválečnou převýchovou naimplantovaných komplexů viny, neúctou a pohrdání historií a tradicemi vlastního národa. Začal veřejně vystupovat proti diskriminaci německé menšiny v Kanadě a USA a zvláště pak proti nekonečné nenávistné protiněmecké propagandě ze strany Židy ovládaných médií a Hollywoodu.

Tato zpráva způsobila senzaci, která vedla k celosvětovým reakcím a mediální hysterii ze strany Židů, pouze ve většině Evropy v čele s Německem bylo vše důsledně zamlčováno.

Také mladý německý chemik Germar Rudolf, spolupracovník Max-Planck-Institutu, s maximální důkladností tuto problematiku na místě prozkoumal a ve svém posudku, bez věcných výhrad uznaném 306 německými profesory pro anorganickou chemii, Leuchterovy závěry potvrdil, přičemž objevil ještě celou řadu dalších faktů.

Závěry R.Faurissona (1978-1979) potvrzené F.Leuchterem(1988) a G.Rudolfem (1991)

Za místa, kde mělo vyvražďování Židů plynem probíhat, se dnes považují:

- jedna místnost krematoria v Osvětimi I (krematorium I), zde mělo být mezi podzimem 1941 a jarem 1942 prováděno první zplynovávání;
- dvě přestavěná selská stavení západně od tábora Birkenau, označovaná jako červený a bílý dům, fungující hlavně v roce 1942 a na začátku 1943;
- krematoria II, III, IV a V v Birkenau po celé období od první poloviny roku 1943 do podzimu 1944;

Z těchto zařízení je dnes v částečném původním stavu nejzachovalejší krematorium I a zčásti zachovalé krematorium II, zbývající krematoria už nejsou zachována vůbec a z údajných selských stavení nebylo nikdy nic nalezeno.

Krematoria se skládají ze samotných pecí, z vedlejších místností, jako sklad koksu či uren a z márnice – místnosti na přechovávání mrtvých. Tyto márnice jsou dnes označovány jako plynové komory.

Nejprve se zaměříme na krematorium I, které je dnes miliónům turistům prezentováno jako originál. Již v roce 1975-6 odhalil prof. Faurisson, že se zde nejedná ani o originál, ani o rekonstrukci originálu, ale jasný podvod. Toto pak ještě potvrdily stavební plány krematorií Osvětimi I i II, které Faurisson nalezl v archivu Státního muzea Osvětim během své druhé návštěvy. Z nich je například patrné, že do srpna 1943 krematorium I nemělo vůbec dveře na jihovýchodní straně, tedy ty, kterými měly být všechny oběti přiváděny (viz.str.30). Teprve v září 1943 se začalo s přestavbou márnice na protiletecký bunker s operační místností pro SS revír, tehdy byly vybudovány i přístupové dveře z jihovýchodu. Pouhých 20 m od tohoto místa se nacházel SS revír a ještě blíže SS nemocnice. Dr. Faurisson byl vůbec první, kdo na tuto falsifikaci v četných publikacích a interviích poukazoval. Z té doby pochází jeho slavný výrok: „No door, no destruction“ (Žádné dveře, žádné zničení), čímž reagoval na knihu židovského historika Raula Hilberga „The Destruction of the European Jews“ (Zničení evropských Židů), kde jím popisované oběti vstupovaly do plynových komor právě jihovýchodními dveřmi (druhé dveře krematoria byly totiž k tomuto účelu nevhodné).

V souvislosti s krematoriem I poukazuje Leuchter na nemálo konstrukčních absurdit. Například na nebezpečnou blízkost SS nemocnice (viz.prostřední dvojlist), která by v době zplynovávání mohla mít fatální následky pro její pacienty, nebo na skutečnost, že údajná plynová komora je napojena na centrální vodovodní systém, což by představovalo nebezpečí zamoření kterékoli budovy tábora (právě před takovým nebezpečím se v předpisech s cyklonem B výslovně varovalo), či na velmi špatné větrací podmínky atd. Fotografie uprostřed knihy ukazují krematorium I s „plynovou komorou“, jak je dnes můžete spatřit.

Zvláštní pozornost si vedle dovnitř se otevírajících dveří zaslouhují otvory ve stropěch plynových komor, kudy se měl cyklon B vhadzovat, protože bez jejich existence by bylo nevysvětlitelné, jakým způsobem se plyn do komor dostával. Ty, které dnes můžeme vidět v krematoriu (viz.foto uprostřed knihy), byly dodatečně vytvořeny při poválečné „rekonstrukci“, a to až překvapivě diletantsky na to, že jsou až do dneška prezentovány jako německé originály. Zajímavé je také, že se jedná o 4 velké čtvercové otvory, zatímco P.Board vypovídá o 6 malých kulatých otvorech. I samotný ředitel polského muzea v Osvětimi F.Piper v interview s židovským revizionistickým historikem D.Colem zaznamenaném na videu jednoznačně vypověděl, že se nejedná o originály, osvětimští průvodci jsou však instruováni tvrdit pravý opak.

(zleva) Prof. Robert Faurisson, Fred Leuchter, Robert Miller, Ditlieb Felderer a Ernst Zündel u modelu osvětimského krematoria

Svým svědectvím v Zündelově procesu si David Irving v Kanadě vysloužil zákaz pobytu. 13.11.1992 je zde zatčen a přinucen vycestovat.

K otvorům krematorií II a III legenda vypráví, že příslušníci SS vhazovali cyklon B do komor čtyřmi čtvercovými ve stropu umístěnými otvory 25x25 cm a že se pod těmito otvory nacházely čtyři perforované sloupy, ze kterých se plyn uvolňoval. Stačí použít vlastní oči, aby člověk zjistil, že se ve zříceném, ale ne úplně zničeném stropě márnice krematoria II žádné takové otvory nenacházejí. Lidé, kteří se při průzkumu dostali až pod tento zřícený strop, byli schopni identifikovat zkolabované betonové sloupy, které se tam podle plánů měly nacházet, ale nenašli nejmenší stopu po zmíněných perforovaných sloupech.

V roce 1979 byly v USA zveřejněny letecké snímky Osvětimi pořízené US-AIR Force 25.8.1944. Na těchto snímcích jsou skutečně čtyři skvrny v místech střech márnice krematorií I a II, které mají dokazovat zmíněné otvory. Jejich nereálné umístění v místě nosné středové konstrukce, jejich obrovský rozměr (min. 1,5x2 m) a špatně orientovaný stín oproti zbytku fotografie jednoznačně odhaluje dodatečnou manipulaci (retuš) se snímky. Mimo to existuje na 30 dalších fotografiích, které nic podobného neukazují.

Ke vhazovacím otvorům do márnice krematoria II se pojí nejznámější Faurissonův výrok: „No holes, no holocaust“ („Žádné díry, žádný holocaust“).

Prof. em. Robert Faurisson

Fred Leuchter

German Rudolf

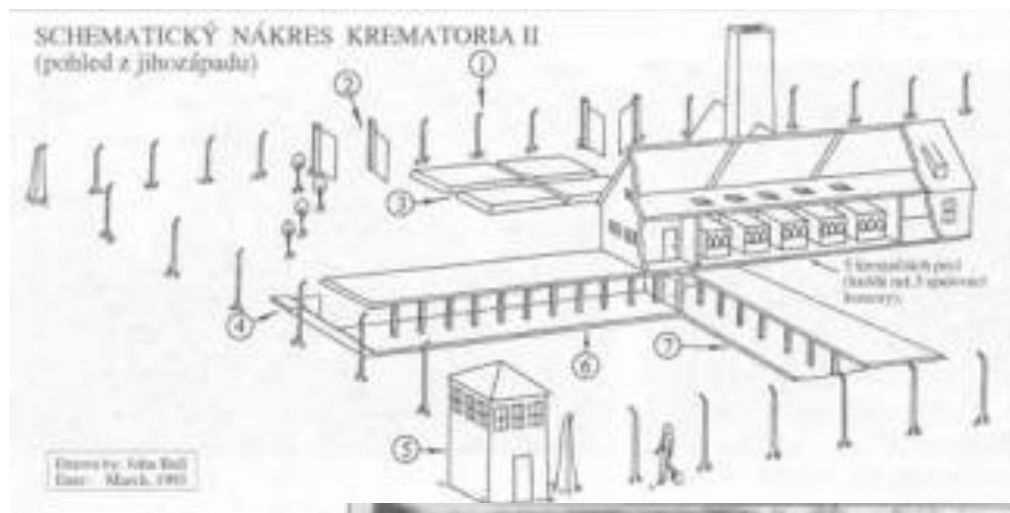
Dva otvory ale v železobetonovém stropu márnice II dnes najdeme. Jsou umístěny viz. strana 28 a je na nich možno bez větších obtíží rozeznat, že byly dodatečně proraženy. Je nepochopitelné, že ti, kteří tyto otvory „budovali“, se ani nenamáhali železné pruty, na které ve stropu narazili, odřezat, ale prostě je ohnuli. Myslím, že je zbytečné poukazovat na to, že něco podobného je u jinak s německou precizností postavené stavby nemyslitelné. Ostatně na zbytcích větracích otvorů u kremační místnosti

najdeme dobrý srovnávací příklad. Tyto dva otvory navíc nejsou na žádném leteckém snímku k nalezení a to včetně již zmíněného falsifikátu na straně 28.

Robert Faurisson se již v sedmdesátých letech začal zabývat exekucními plynovými komorami v USA. Na jejich srovnání funkčnosti, konstrukce a bezpečnostního vybavení se svědky popsanými nacistickými plynovými komorami dokázal absurdnost svědeckých výpovědí.

V roce 1988 se prof. Faurisson setkal na žádost Ernsta Zündela s Fredem Leuchterem v Bostonu. I ten původně na nacistické plynové komory věřil, ale po seznámení se s Faurissonovou dokumentací souhlasil, že do Osvětimi a Majdanku pojede sám věc prozkoumat. Výsledek znáte.

V roce 1989 navíc Fred Leuchter společně s prof. Faurissonem a Markem Weberem z Institute for Historical Review v Los Angeles opublikoval „Druhý Leuchterův posudek“ zabývající se údajnými plynovými komorami v Dachau, Mauthausenu a v Hartheimu.

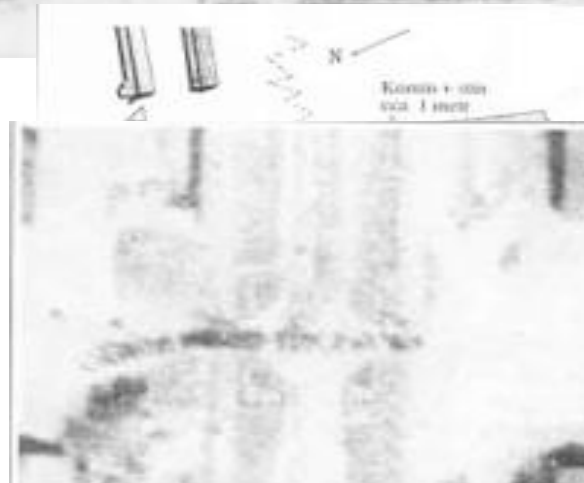

- 1 - sloupek oplocení
- 2 - otevřená vrata
- 3 - zahrada
- 4 - schody do podzemí
- 5 - dozorčí věž
- 6 - márnice, zde se oběti měly údajně svlékat
- 7 - márnice, údajná plynová komora

Vpravo: detail krematorií II a III z leteckého snímku pořízeného US-Air-Force dne 25.8.1944 (jeden ze snímků, který CIA v roce 1979 zveřejnila). Na střechách márnic (plynových komor) se nalézají čtyři skvrny, které mají představovat stíny vhařovacích otvorů pro cyklon B nebo snad i otvory samotné. Jejich špatné umístění, obrovský rozměr (min. 1,5x2 m) a oproti zbytku fotografie jiným směrem orientovaný stín prozrazují dodatečnou manipulaci – retuš. Další falsifikací je stín zdi kolem pozemků. Krematoria byla totiž obehnaná průhledným drátěným plotem (viz foto dole a prostřední dvojlist) a ne zdí.

Dole: schematický náčrtek k hornímu snímku

US-Air-Force, August 25, '44 – Exposure 3185:

Zde je údajně zachycena kolona vězňů na cestě do plynové komory.

Exposure 3186:

*o se za tak
vém případě
radno
šovaná*

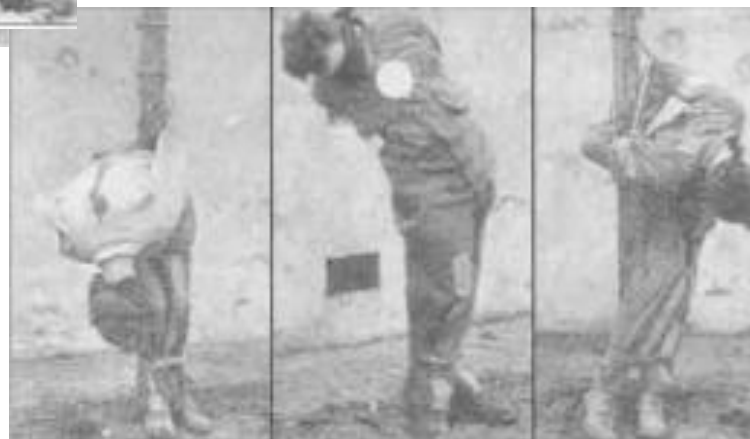

Vlevo:

Polohy, do kterých klesli 3 zastřelení němečtí vojáci po popravě americkou vojenskou policií během ofenzívy v Ardenách. Vojáci byli údajně zajati v amerických uniformách, proto se s nimi jednalo jako se špióny.

Vlevo uprostřed: Wiesenthalův podvod

Simon Wiesenthal osobně podepsal tuto kresbu, kterou uveřejnil ve své knize „Koncentrační tábor Mauthausen“. Má znázorňovat vězně utýrané SS. Obzvláště barvitě pak v knize s odvoláním na tuto kresbu líčí zřůdnost a bestialitu počínání německých vojáků. Tak se z popravených německých vojáků stávají utýrané židovské oběti nacismu.

Vpravo uprostřed: Německý generál Dostler před exekucí. Jeho zločin: Nechal v souladu s válečným právem popravit americkou sabotážní skupinu. Vítěz má vždy pravdu !

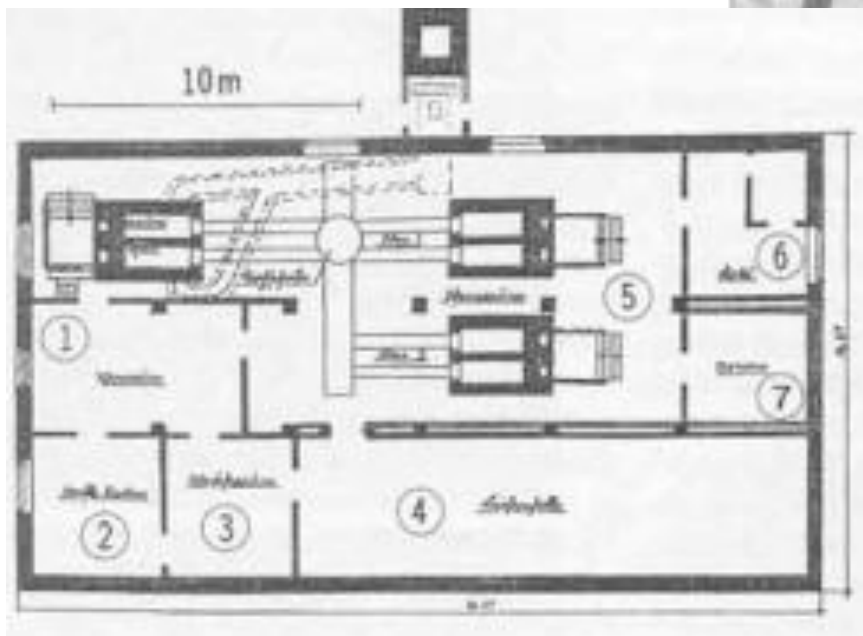
**Vpravo:
Hojně
zveřejňovaný
fotografický
důkaz –
„Německý
voják střílí
na
židovskou
ženu a její
dítě.“
Obrázek na
str.4
ukazuje
německé
vojáky před**

tímto falsifikátem během návštěvy památníku holocaustu v Izraeli – lekce nenávisti ke svým předkům.

Vzorový příklad falsifikace vyříznutím určité části obrazu z celkového kontextu. Takto vypadá fotografie celá. Scéna se zde zásadně mění: Voják nemíří na ženu ,ale minimálně metr až dva od ní na nepřítele mimo obraz. Žena s dítětem se pravděpodobně snaží ukrýt k ostatním civilistům před palbou ze směru, kam voják míří. Mimochodem, jak mohl vůbec někdo přijít na to, že se jedná o židovskou ženu ? Původ, místo a čas snímku není totiž znám.

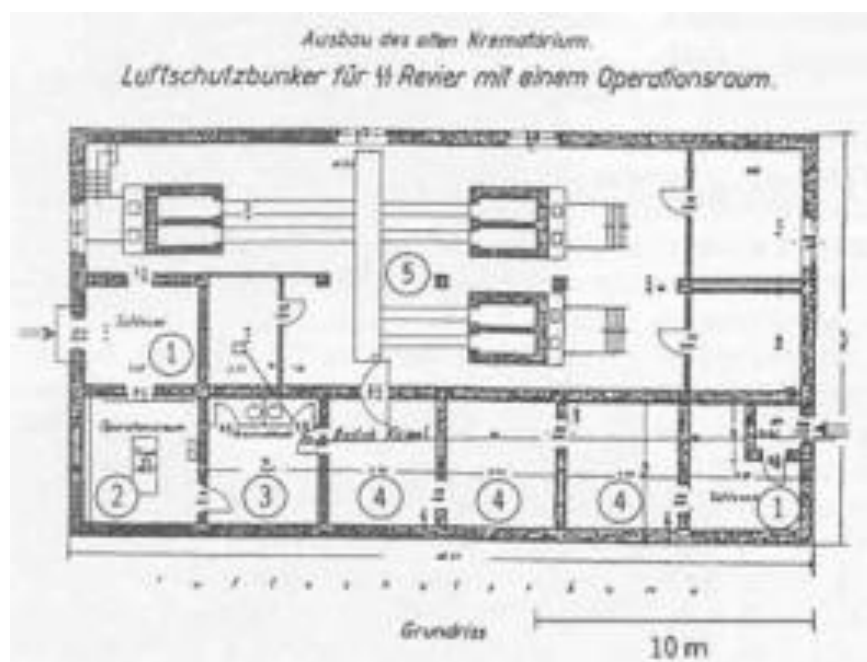
Půdorys krematoria I v Osvětimi I před přestavbou v roce 1944

údajně sloužit jako plynová komora

- 5 : pece
- 6 : koks
- 7 : urny

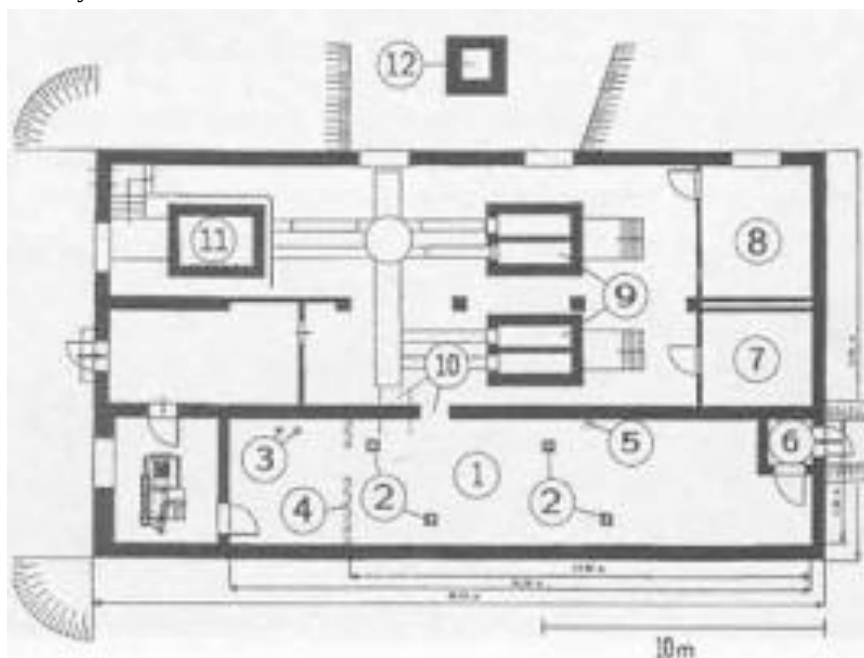
- 1 : vstupní místnost
- 2 : sklad
- 3 : umývárna
- 4 : márnice (tato místnost měla

Půdorys krematoria I v Osvětimi I po přestavbě na letecký kryt provedené v roce 1944.

- 1 : vstupní místnosti
- 2 : operační místnost
- 3 : záchody
- 4 : jednotlivé místnosti krytu
- 5 : bývalá kremační místnost

Půdorys krematoria I v Osvětimi I v dnešním stavu :

- 1 : plynová komora
- 2 : vhazovací otvory pro cyklon B
- 3 : záchodové odtoky
- 4 : stopy po dělicích zdech
- 5 : větrací šachta leteckého krytu
- 6 : vstup s ochrannou bariérou (dnes označován jako místo, kudy oběti vcházely).
- 7 : urny
- 8 : koks
- 9 : rekonstruované pece
- 10 : nově proražený průchod
- 11 : zbytky staré pece
- 12 : atrapa komínu

Cyklon B a jeho použití

Jak již bylo zmíněno, cyklon B se používal a stále ještě používá (ovšem pod jiným názvem) k dezinfikaci místností či celých budov, zejména za účelem vyhubení hmyzu. Vzhledem k jeho častému užívání byla nebezpečí s ním spojená dobře známá, o čemž svědčí velmi obsáhlá literatura. Předpisy mimo jiné nařizují osobám manipulujícím s cyklonem B nosit masku se speciálním filtrem a po ukončení dezinfikace místnost 20 hodin při otevřených oknech a dveřích větrat. Doba dezinfikace se udává 6 hodin při teplém počasí, 20 hodin při normálních teplotách a 32 hodin při chladu. Předpisy detailně hovoří o způsobu rozmístění granulátu, o minimálních bezpečnostních vzdálenostech a také například varují před možností uvolňování kyseliny kyanovodíkové ze zdí dezinfikovaných místností i delší dobu po dezinfikaci, jsou-li vytopeny a uzavřeny. Právě před dezinfikovanou budovou býval umístěn dozorce, aby se zabránilo nehodám. Zacházení s cyklonem B, jak to líčí „svědci“, je nepřijatelné. Smrtící složkou cyklonu B je kyselina kyanovodíková. Její uvolňování je závislé na teplotě. Při 20°C se asi po hodině uvolní 50%, po dvou 80-90%, při nižších teplotách se uvolňování výrazně zpomaluje. Kyselina kyanovodíková je lehčí než vzduch. Už množství 1 mg na kg lidské váhy působí smrtelně. Je-li tento jed používán ve formě cyankáli, nastávají silné svalové křeče, které jsou velmi bolestivé, proto oběti velmi silně křičí. Naproti tomu při vdechnutí uvolněného jedu z cyklonu B oběť upadá do bezvědomí, křeče se dostavují až poté. Oběti v takovýchto případech křičet nemohou. Jedná se o bezbolestnou smrt, proto některé státy v USA trvají i přes finanční náročnost na exekucích v plynových komorách. Třetí způsob pojetí jedu je přes kůži, proto musí mít osoby s ním manipulující ochranné oblečení. To by ale mělo být lehké, aby nevedlo ke zpocení, které nebezpečí mnohonásobně zvyšuje.

Skutečnosti se svědeckými výpověďmi neslučitelné.

Cyklon B – prostředek k záchraně lidských životů

Cyklon B byl v Osvětimi skutečně používán: k vyhubení vši a jiných nositelů nákazy.

Vzhledem k velké koncentraci lidí na malém prostoru a ke špatným hygienickým podmínkám, kterým se už z důvodu různé kulturní úrovně vězňů nedalo předejít, existovalo nebezpečí vypuknutí epidemií. Proto věnovala SS ve všech koncentračních táborech největší pozornost právě dodržování přísných hygienických pravidel. Již zmíněný Kurt Gerstein byl odborník právě na hygienu. Největší nebezpečí představovaly vši, nositelé skvrnitého tyfu. Jejich vyhubení mělo nejvyšší prioritu, proto byly budovány tzv. odvšivovací zařízení. Tyto skutečné plynové komory (ne všechny však fungovaly s cyklonem B) byly ale úplně jinak konstruovány, než údajné plynové komory pro lidi. Nebyly to žádné podzemní chladné a vlhké sklepy, ale nadzemní suché, dobře vytápěné budovy, aby bylo zajištěno co nejúčinnější a nejrychlejší uvolňování plynu. Odvětrávání zajišťovaly ventilátory. Cyklon B tedy sloužil k uchování lidského života, ne k jeho ničení. Jedna dezinfekce si vyžádala 4-5 kg cyklonu B. Počítáme-li s jednou dezinfikací denně, dostaneme spotřebu cca 3,6 tun ročně. To odpovídá přibližně polovině do Osvětimi dodaného množství. Vezmeme-li v úvahu, že zde existovalo více dezinfikačních zařízení a navíc se ještě dezinfikovaly vězeňské baráky, tak dodávané množství cyklonu B nemohlo postačovat, proto byly také zaváděny jiné dezinfikační metody. Na likvidaci lidí žádný cyklon B nezbýval.

V protikladu s těmito komorami byly údajné plynové komory chladné, vlhké, pod zemí umístěné místnosti. Byly součástí krematorií a odpovídaly místnostem na uchovávání mrtvých. Z těchto místností se těla dala transportovat k pecím, které byly nad zemí, pouze jedním výtahem, který pojmul dvě těla. Jakým způsobem pak bylo tisíc zplynovaných během třech hodin transportováno k pecím je další záhadou.

„Veš znamená tvou smrt“ plakáty a jiná osvěta, která vězně neustále varovala před nedodržováním hygieny a s ní spojenou hrozbou epidemie tyfu.

Dva snímky vlevo zachycují vězně při práci v dezinfikačních zařízeních. Oblečení bylo pověšeno, aby se k němu cirkulující horký vzduch nebo z cyklonu B uvolněný plyn mohl dostat. Po odvětrání se mohlo oblečení opět nosit.

Fotografie dole zachycuje oběti epidemie, která v posledních týdnech války propukla v Bergen - Belzenu. Přehlnutý koncentrační tábor se díky

neustálému bombardování Německa ocitl bez zásobování a ke katastrofě pak už scházelo jen velmi málo. Velké množství vězňů v Bergen-Belzenu, kteří v době osvobození nebyli nakaženi, zemřelo také v důsledku karantény, kterou zde vyhlásila britská armáda. Na snímku vlevo je britský dozorce u vstupu do tábora. Nápis na tabuli „prach šíří tyfus“ hovoří jasně.

SS-lékař Fritz Klein (dole) byl pouze na pár týdnů odvelen do Bergen-Belzenu, nic mu to ale nebylo platné. Nejprve byl mučením donucen k přiznání a následně oběšen. Stejný osud potkal také Josefa Kramera, posledního velitele tábora, který v táboře zůstal a řádně ho předal Britům.

Snímky z Bergen-Belzenu obletěly jako důkaz nacistického šílenství celý svět. Britové zde natočili několik dokumentů, které se

neustále pravidelně objevují za doprovodu těch nejnesmyslnějších komentářů na obrazovkách.

Stopy kyseliny kyanovodíkové na zdech

Kyselina kyanovodíková se váže na železo obsažené v cihlách a omítce do velmi stabilních železokyanidů. Fred Leuchter byl první, kdo se na prozkoumání přítomnosti těchto kyanidů ve zdech údajných plynových komor a dezinfekčních komor zaměřil.

Tyto železokyanidy vykazují velkou stálost i při působení extrémního počasí. Při trvalostním testu uskutečněném v průmyslovém Londýně se neprojevila na jimi zabarvených hliníkových deskách ani po 21 letech prakticky žádná ztráta kyanidu. Železokyanidy se léty utvářejí ve zdech a zabarvují je do modra. Tyto barevné pigmenty jsou skoro tak stabilní jako zeď sama. Nejsnadněji se utvářejí ve vlhkých pročištěných místnostech. Vzhledem k tomu, že podzemní vlhké márnice v Birkenau měly být hned po svém vybudování používány ke zplynovávání, musí být zvláště u jejich zdí přítomnost velkého množství kyanidu snadno zjistitelná. Leuchter a Rudolf odebrali vzorky ze zdí a podlah „plynových komor“ a dezinfikačních komor, které nechali prozkoumat ve vědeckých laboratořích v USA a Německu. Největší pozornost se přitom soustředila na „plynovou komoru“ krematoria II, ve které se mělo zplynovávat nejvíce. Zde se musely železokyanidy utvořit v největším množství. Avšak jak Leuchter, tak Rudolf, tak Krakovský institut, který se následně rozhodl udělat vlastní analýzu, našli jen minimální hodnoty blízko hranice měřitelnosti. Gernar Rudolf navíc ještě pro srovnání odebral vzorek cihly jednoho zříceného bavorského statku, který obsahoval také nepatrné, ale přesto větší kyanidové hodnoty, než vzorky z „plynových komor“ (tyto odpovídají železokyanidu vyskytujícímu se volně v přírodě).

Úplně jiný obraz ukázal průzkum vzorků z objektů, kde se opravdu cyklon B používal – z dezinfikačních komor, na které se hlavně zaměřil Gernar Rudolf. Zde byly zjištěny kyanidové hodnoty tisícinásobně vyšší než ty z „plynových komor“ (viz. tabulka).

KYANIDOVÉ STOPY NAMĚŘENÉ LEUCHTEREM A RUDOLFEM		
místo odebrání vzorku	počet vzorků	průměrná koncentrace kyanidu v mg/kg
Krematorium I márnice („plynová komora) - Leuchter	6	2,6
Krematorium II márnice („plynová komora)		
Leuchter	7	0,0
Rudolf	4	3,6
Krematorium III márnice („plynová komora“) - Leuchter	4	2,1
Dezinfikační komora Birkenau		
Leuchter	1	1050,0
Rudolf	14	5300,0
Bavorský statek – Rudolf	1	9,6

Něco k zamyšlení: **Gigantické krematorium nažhavuje obyvatele.**

V článku se píše o protestech obyvatel města kde má být vybudováno největší kanadské krematorium, které bude schopné spálit 1000 těl týdně.

Zdi dezinfikačních komor byly výrazně zbarveny do modra, a to nejen zevnitř, kde byly místy celé modré, ale i vně, kde byly vystaveny účinkům počasí (viz foto na dvojlistu uprostřed knihy). Železokyanid zde pronikl až na venkovní stranu zdi a 50 let se tam udržel.

Výsledky Rudolfova posudku znamenají stejnou senzaci jako Leuchterův posudek. Oba neoddiskutovatelně dokazují, že v údajných nacistických plynových komorách nikdy neprobíhalo vyvražďování cyklonem B. Takovýto vědecký důkaz už nemůže nikdo ignorovat.

Oficiální německá místa, stejně jako židovští a ostatní obhájci holocaustu okamžitě degradovali oba tyto posudky na tzv. „hokus-pokus“ anebo protiargumentovali tím, že se kyanidové stopy rychle rozkládají a po delší době nejsou zjištělné. To je samozřejmě ryze lživé tvrzení, jehož absurdita je zvláště zřetelná z obrovských kyanidových hodnot naměřených v dezinfikačních komorách. A tak těmto výše jmenovaným zájmovým skupinám nezbylo nic jiného než represe. Těchto nebyli ušetřeni ani oba vědci Leuchter a Rudolf. Rudolf byl navíc ještě kromě okamžité ztráty zaměstnání obviněn a nepodmíněně odsouzen za popírání holocaustu a pohrdání jeho oběťmi a musel se svou mladou rodinou uprchnout ze „svobodného“ Německa do exilu.

Myslím, že nejlépe charakterizuje postoj tzv. holocaust expertů formulace otištěná 21.2.1979 v Pařížských novinách Le Monde: „Není možno se ptát, bylo-li takové masové vyvražďování možné. Bylo technicky možné, protože se stalo. Toto je obligatorní výchozí bod pro každé historické zkoumání tohoto tématu. Tuto pravdu chceme zdůraznit: Neexistuje žádná debata o existenci plynových komor a žádná také nesmí existovat.“

Likvidace mrtvých v krematoriích

„Jakým způsobem se zbavím těla mé oběti?“ je noční můra každého vraha. Po zavraždění ruské carské rodiny byla těla zavražděných nejprve spálena a kosti následně polity kyselinou, přesto se je později podařilo identifikovat.

V Osvětimi a ostatních „likvidačních táborech“ se nenacházejí žádné masové hroby, všechna pozornost je tedy zaměřena na spalování. Aniž by kdy bylo takové tvrzení vědecky posouzeno, jsou krematoria a jámy považovány za místa likvidace milionů mrtvých.

V roce 1994 zveřejnili italsí revizionisté Carlo Mattogno a Franco Deana ve sborníku „Grundlagen zur Zeitgeschichte“ (Ernst Gauss, Grabert Verlag), detailní vědeckou studii zabývající se krematorií v Osvětimi. Velmi stručné shrnutí :

- V žádném časovém úseku nefungovala všechna krematoria najednou. Malé krematorium I v základním táboře bylo již v červenci 1943 vyřazeno z provozu; krematorium II v Birkenau zahájilo provoz v březnu 1943, krematoria III až V v létě 1943.

- Kromě roku 1944 je evidence dodávek koksu krematoriím zachována. Vzhledem k tomu, že je známo, kolik koksu je třeba na spálení jednoho těla, je možno spočítat, kolik těl mohlo být do konce roku 1943 s dodaným koksem spáleno

- Nejpozději po 3000 kremacích se musí vyzdívka pece vyměnit. Taková výměna musela tedy u 46 pecí krematorií v Birkenau proběhnout nejpozději po 138 000 kremacích. K této výměně však nikdy nedošlo !

Zohledníme-li tyto faktory: a) dobu provozu; b) dodávky koksu; c) životnost vyzdívky, pak nemohl maximální počet kremací v Osvětimském komplexu přesáhnout 162 000.

Kvůli vysvětlení odstranění obrovského počtu obětí se dále hovoří o spalovacích jámách. Někdy i zaživa. V Treblince měly být jámy 250-300 m dlouhé, 20-25 m široké a 6 m hluboké a oběti v nich měly být spalovány na železném roštu. O Osvětimi vypověděl jeden z nejdůležitějších svědků Osvětimského procesu, Filip Müller: „40 m dlouhé a 6-8 m široké a 1,5 m hluboké jámy měly na konci vyhloubeniny, do kterých stékal lidský tuk. Tímto tukem museli pak vězni těla polévat, aby lépe hořela.“ Dále dokonce Müller vypověděl, že do tohoto vařícího tuku byly vhazovány živé děti. O spalování dětí a dospělých v jámách píše také Elie Wiesel v „La Nuit“: „Nedaleko od nás šlehalý z jámy plameny, obrovské plameny. Něco se tam spalovalo. Nákladní auto přijelo k jámě a vysypalo do ní svůj náklad. Byly to malé děti. Děťátka ! Ano, já to viděl, na vlastní oči (...) Otče, řekl jsem, je-li tomu tak, nechci již déle čekat. Vběhnu do elektrických ostených drátů. Je to lepší než hodiny trpět v plamenech. Našemu zástupu zbývalo už jen asi 15 kroků... ještě 10 kroků .8,7. Počodujeme pomalu jako za pohřebním vozem našeho vlastního pohřbu. Už jen 4 kroky. 3 kroky. Už byla velmi blízko, jáma se svými plameny. Sebral jsem všechny poslední síly dohromady, abych vyběhl z řady do osteného drátu. Hluboko v mém srdci jsem se rozloučil s otcem, s celým vesmírem...Mé srdce se chtělo rozskočit. Bylo to tady. Stál jsem před obličejem anděla smrti...Ne, dva kroky před jámou nám bylo poručeno obrátit se a jít do jednoho baráku.

Ten stejný Elie Wiesel dal však přes to všechno přednost odchodu z Osvětimi s Němci před vyčkáním na osvoboditelskou Rudou armádu, jak již bylo zmíněno.

Likvidace obětí způsobem, jakým to Elie Wiesel a jiní očití svědci líčí, není možná. Hladina spodní vody se v Osvětimi nachází do 1 m pod povrchem země (proto měly také márnice – „plynové komory“ dvojitou cihlovou zeď s mezivrstvou terového papíru) a i tato hladina byla dosažena jen díky odvodňovacímu systému, který ještě dnes existuje. Ale i kdyby tento problém byl nějakým kouzlem vyřešen, tak spalování v jámách je už z důvodu omezeného přístupu kyslíku do spodních částí přinejmenším velmi obtížné a neefektivní. Tuk, který v otevřeném ohni neshoří, ale steče do vyhloubeniny na jedné straně jámy...zajímavé. Mimo to neexistuje ani jeden letecký záběr, na kterém by byly jámy či velké hroby, hromady koksu a dřeva nebo kouřové sloupky a to platí pro všechny „vyhlazovací“ tábory.

Zajímavý poznatek k likvidaci obětí pochází od Davida Irvinga. Poukazuje na skutečnost, že se Britům podařilo během války rozšifrovat tajný německý kód, takže měli přehled o všech rádiově vysílaných zprávách. Rádiově byly ale také každý večer do Berlína podávány informace o počtu úmrtí v Osvětimi. Probíhalo-li by v Osvětimi masové vyvražďování, tak by o tom v těchto hlášeních muselo něco stát. Vždyť podle oficiálního historického pohledu bylo pro nacisty zabít co největšího počtu Židů tím nejchvályhodnějším činem a důvodem k povýšení. O takovýchto hlášeních „úspěchu“ neexistuje ale z britské strany ani zmínka.

Výpovědi protisvědků

Německé koncentrační tábory bývají líčeny jako peklo na zemi, ve kterém byli vězni vystaveni tomu nejhoršímu možnému zacházení a teroru. Jak tomu ale bylo skutečně ?

Všechny koncentrační tábory byla vězeňská zařízení pro kriminálníky, politické vězně, homosexuály a internační tábory pro příslušníky nepřátelských mocností. Podobná zařízení měly také všechny spojenecké vítězné mocnosti.

Za příslušníky nepřátelských mocností Německa byli považováni i Židé, a to hned z celé řady důvodů, ne však z rasových, jak se dnes traduje.

Nejvážnějším z nich bylo vyhlášení války Německu Světovým židovským kongresem už v roce 1933 se zavedením všeobecného hospodářského bojkotu Německa (závažnost tohoto kroku je třeba zvažovat s ohledem na už tehdejší obrovskou moc Židů, jejich kontrolu americké vlády a veřejných sdělovacích prostředků). Dalším neméně významným důvodem byla vedoucí pozice Židů v Sovětském bolševismu a komunistické aktivity jejich německých protějšků (komunismus považoval Hitler za smrtelné nebezpečí nejen pro Německo, ale celou naši civilizaci; je obtížné bojovat proti komunismu a nezaměřit se na jeho tvůrce a propagovatele; Marx – syn rabína, Lenin, Trocký, Stalin, Zinověv, Kameněv, Lassale, Liebknecht, Luxemburgová a dalších 80% vůdčích komunistických osobností byli Židé). Mnoho koncentračních táborů fungovalo zároveň jako tábory pracovní.

„Židé vyhláší válku Německu“

přináší 23.března 1933 největší britské noviny. V roce 1933 ale ještě nemohla být o pronásledování Židů řeč, proč tedy hospodářský bojkot a propagandistické kampaně proti zemi, která se právě nalézala v těžké krizi ?

Život v Dachau a Osvětimi popisuje dr.Benedikt Kautsky, Žid a prominentní rakouský sociální demokrat, který strávil v koncentračních táborech 7 let, z toho 4 v Osvětimi, ve své knize „Teufel und Verdammt“ (Dábel a prokletí). „1938 se denní dávka v Dachau skládala z 500g skvělého chleba, ráno byla černá káva, v poledne litr eintopfu (téměř každý den s masem) – pouze v neděli byla polévka, hovězí maso a bramborový salát, večer čaj, tuk, salám nebo sýr. Jak velké tyto porce byly, nemohu již s určitostí říci; myslím, že to bylo 40 nebo 50 g tuku – nejčastěji margarín – a 80 g sýru nebo salámu denně. Oběd nebyl velmi chutný, ale dostačující; dachauský segedínský guláš a fazole se špekem tvořily léta podnět k bolestivým vzpomínkám (...)

Táborovému jídlu se ale dalo vyhnout stravováním v kantýně. Ta byla pohádková. Nikdy nezapomenu na můj úžas, když jsem poprvé vstoupil do budovy s kantýnou. Celý blok, 50 až 60 m dlouhý, podélně rozdělený skleněnou stěnou, ve které bylo asi 12 přepážek. U dvou prvních dvou přepážek byla káva s mlékem a cukrem, koláče, dorty a sladkosti; pak následovaly po řadě přepážky se salámem, uzeninami, špekem, máslem, rybími konzervami, sýrem, ovocem, sušenými plody, ovocnými konzervami, marmeládou, keksy, čokoládou a se vším možným myslitelným jídlem. Dále zde bylo vše, co mohl vězeň potřebovat: cigarety a další tabákové výrobky, inkoust, pera, tužky, bloky, kartáče, krémy na boty, pasta na podlahu, utěrky a hadry – zkrátka kantýna, to byl obchod. U jedné přepážky stál obsluhující v bílém plášti a čepici, který kantýnu řídil (...) se stejnou zdvořilostí se zeptal předstupujícího vězně, jedno jestli to byl Žid nebo „árijec“: „Co si přejete, prosím?“ Ceny nebyly v žádném případě přemrštěné, v každém případě se těch 15 marek, které člověk týdně pobíral, nedalo projíst.“

Výrazně hůře se mu ale dařilo, když se dostal do Osvětimi. Důvodem nebylo špatné zacházení SS, ale šikana ze strany vězňů, hlavně Poláků. Píše o tom: „Byli jsme od hlavy až k patě prošacováni, osobní šatstvo, boty, pulovr, peníze, cigarety, potraviny, které naši příbuzní těžko sháněli a sami si odpírali a které nám díky vstřícnému chování SS osazenstva Buchenwaldu bylo umožněno vzít s sebou, nám byly bezezbytku – vězni! – zkonfiskovány. Před naším zrakem bylo naše jídlo darováno nebo odloženo oblíbencům služby – převážně polským „árijcům“; za krácení porcí jsme byli „odškodňováni“ šikanou – zkrátka s námi „starými vězni“, kteří měli za sebou většinou tři, čtyři a více let vězení se zacházelo jako s bezmocnými nováčky jen proto, že zde mezi SS a kriminálními a fašistickými elementy vězňů panovala shoda v nekonečném antisemitismu (...)

Dachau, 28. června 1938

Vězni při výdeji jídla.

Do začátku války byli do táborů volnějších vězeňských zařízení umísťováni především kriminálníci a komunisti, u kterých byla malá naděje na nápravu. Teprve později následovali Židé a váleční zajatci. Za

povšimnutí stojí dobrý fyzický stav vězňů.

Otázka antisemitismu nebyla jednoduchá ani u většiny levicových Poláků. Zatímco se vztahy s touto skupinou utvářely slibně a bez výraznějších komplikací, jinak tomu bylo u druhé skupiny skládající se z heterogenních podtvarů: z fašistů, rekrutovaných především z inteligence a z příslušníků podsvětí, kteří se maskovali rudým trojúhelníkem.

Zde se sloučila nenávist vůči Němcům a vůči Židům a opovrhováním všemi ostatními národy, jak s těmi slovanskými bratry, tak těmi „zkaženého“ západu do již nepotlačitelné inkarnace šovinismu spářeným s fašistickou surovostí a korupcí. To, co tato banda převážně mladých chlapů, kteří se bez rozmyslu nabízeli SS k dispozici, vězňům v Osvětimi udělala (a s určitostí také v ostatních táborech, kde měli svou roli ve vězeňské autonomii), se dá srovnat snad jen s těmi nejhoršími ohavnostmi německých „zelených“ (...)

Pro rozlišení museli vězni na oblečení nosit různobarevné trojúhelníky: červení byli političtí vězni, komunisti, zelení byli kriminálníci.

V jeho 300 stránkové knize vydané 1945 píše: „Byl jsem (sedm let) v největších německých koncentračních táborech. Musím popravdě říci, že jsem se nikdy v žádném táboře se zplynovávacím zařízením nesetkal.“

Tím si vysloužil těžkou kritiku a útoky na svou osobu, a tak již ve druhém vydání najdeme pár řádků popisující plynové komory se sprchami, které sice sám neviděl, ale ví o nich z věrohodných zdrojů. Že koncentrační tábory nebyly žádné likvidační, nýbrž pracovní tábory, vyplývá z jeho líčení Osvětimi od roku 1942: „Poprvé od založení tábora se začal pod vlivem vojenské situace věcně prosazovat jeho pracovní charakter - pomalu (...), ale nepřehlédnutelně. Nejprve jsme v Osvětimi mysleli, že za tento vývoj vděčíme vlivu továrny IG Farben, pro kterou jsme představovali stále důležitější pracovní skupinu. Najednou byli ti samí Židé, kteří se dříve hodili jen na ty nejspodnější manuální práce, zařazeni jako chemici, inženýři, mzdoví účetní, kalkulanti atd., do vedoucích pozic. Jak jsem ale mohl později zjistit - přesněji po mém návratu do Buchenwaldu – stejný vývoj proběhl v tuto dobu i v jiných táborech. Nestalo se tak tedy na popud IG Farben, ale na základě opatření z centrálních míst, SS nebo Wehrmachtu – pravděpodobně obou dohromady. Pro nás to znamenalo velmi mnoho. Kromě už zmíněných změn, kdy byla vězni dána příležitost pracovního zařazení odpovídající jeho vzdělání, skoro úplně přestala šikana a obtěžování ze strany SS a ze strany ostatních vězňů se výrazně zmírnila.“

Poměrům v Osvětimi se ve své knize „Die Auschwitz Lüge“ věnuje také Thies Christophersen, který byl v důsledku svého těžkého zranění jako příslušník Wehrmachtu převelen do Osvětimi, aby zde zavedl pěstování rostlin s obsahem kaučuku (zamýšleno k rozšíření produkce buni). V rozhovoru s G. Honsíkem vypověděl: „O plynových komorách jsem se doslechl až po válce. Žádnou jsem nikdy neviděl. Také jsem se nikdy nesetkal s člověkem, který by ji někdy viděl.“ O spalování mrtvých vypovídá: „Měl jsem komornou, Polku (...) ta vypověděla mé matce, která mě jednou navštívila, něco o ohni a spalování mrtvých. Na to jsem si s ní promluvil. Nic podrobnějšího ale nevěděla. Sedl jsem tedy na kolo a celý den jsem v táboře jezdil ke všem viditelným ohništím a prozkoumával je, nic jsem ale nenašel. Později jsem se dověděl následující: Zpočátku byli mrtví pohřbíváni. Kvůli vysoké hladině spodní vody a hrozby jejího zamoření to ale dál už nebylo možné. Jedno pracovní komando (...) muselo těla znovu vykopat a ta byla spálena. O této věci se dnes vyprávějí ty nejneuvěřitelnější příběhy. Každý si k tomu něco přidal. Svědci vypověděli, že měly existovat jámy 6 m hluboké, ve

kterých byla těla hromadně pálena. To je ale nemožné, protože za táborem Birkenau byla už v 1 m spodní voda (...)

Očití svědky, kteří plynové komory viděli, jsem nenašel. Vždy mi bylo řečeno: „Znám někoho, kdo plynové komory viděl.“ Když jsem chtěl jméno a adresu, byli nezvěstní nebo mrtví.

Další svědectví pochází od poddůstojníka SS, Franze Krause, který v Osvětimi zřídil správu pro svůj tankový regiment a strávil zde 10 týdnů od května 1944. V jeho místopřísežném prohlášení stojí: „...Přesvědčil jsem se, že jak výživa vězňů, tak jejich chování bylo dobré. Ke stejnému zjištění jsem došel také u ženské části. S písní „Hoch auf dem gelben Wagen“ pochodovali do tamní zemědělské výzkumné stanice (ta se nacházela ve vedlejším táboře Harmense), kterou vedl Thies Christophersen.

Během mých prohlídek jsem objevil sklad kufrů. Protože jsem při průlomu z Tscherkasské kotliny vyvázl jen s holým životem, zašel jsem za velitelem tábora Bārem, abych jej o jeden kufr požádal. Bār odmítl. Během dalšího setkání mi vysvětlil, že kufry patří vězňům a on je nemá k dispozici. Při té příležitosti mne informoval, že před několika týdny byly jednou komisí prohledány táborové ubytovny personálu. Pokud bylo u někoho nalezeno něco, co patřilo vězňům, byly tyto osoby odvedeny do trestního tábora SS Matzkau. Kvůli jednomu kufru nechtěl velitel tábora Bār riskovat stejný trest. Tato slova se mi vryla do paměti.

Během mých putování po táboře Osvětim jsem nikdy nenarazil na žádnou plynovou komoru, zplynování jsem nikdy neviděl a ani o něm neslyšel. Taktéž jsem nezaregistroval pach spáleného masa. Kouřové sloupy pocházely z okolního průmyslu. Je mi vytýkáno, že v tuto dobu měly být tisíce, či snad deseti nebo dvacetitisíce vězňů zplynovány a spáleny a že mi nemohly tyto věci zůstat utajeny. Přesto jsem ale nikdy nic z toho neviděl ani neslyšel! (...) Celkově jsem Osvětim poznal jako čistý pracovní tábor.

Se samotnými vězni jsem neměl žádné kontakty; přes den byli v pracovním nasazení, takže tábor byl skoro prázdný. Nevšiml jsem si žádného špatného zacházení SS s vězni. Pouze jednou jsem pozoroval pracovní skupinu, která v táboře hubila plevel, dozírající kápo byl velmi agresivní a některé vězně nakopl. Tolik má zpráva o podstatném z dojmů, které se mi uchovaly v paměti.“ Franz Krause, Nr.11 der Urkundenrolle für 1991,Notar Helmut Meyer,Einbeck,den 7 März 1991.

Očití svědectví o Osvětimi podal také německý nadporučík Heinz Mazakarini, který 1945 padl do sovětského zajetí a následně se dostal do Osvětimi, kde Sověti zřídili zajatecký tábor. Často byl vyslýchán a poté, co se začalo povídat o plynových komorách, zeptal se jednoho dne důstojníka, který jej vyslýchal, kde se vlastně tyto „plynové komory“ nachází. Pak píše ve svém svědectví: „Ukázal na jeden barák, který stál blízko správní budovy. Když jsem si jej později prohlédl, hned mi bylo jasné, že to je nesmysl. Nacházela se tam jen obyčejná sprchová místnost s jednoduchým nezamřížovaným oknem v úrovni země a jelikož to bylo velmi blízko správní budovy, znamenalo by to ohrožení pro ty, kteří se tam nacházeli. Během války jsem na škole protiplynové ochrany v Brombergu absolvoval velmi podrobný kurz a mohl jsem tedy nesmyslnost takových tvrzení určit (...)“

Obraz Osvětimi výrazně se odchylojící od známého proudu poskytl svým svědectvím židovský koncertní violinista Ignaz Speiser (časopis „Liberty Bell“,únor 1988,str.34). Vypovídá, že v Osvětimi strávil 4 roky a přežil v dobrém tělesném stavu. Žádné plynové komory tam neviděl. Když se přiblížila sovětská vojska, dali Němci vězňům na vybranou vyčkat Rusů, nebo se společně s nimi stáhnout po železnici na bezpečné místo. Nikdo, kdo byl schopen cesty, na Rusy nečekal. Osvětim, o které tento Žid vypovídá a Osvětim z propagandy mocných židovských skupin spolu kromě jména nemají nic společného.

Dachau, červen 1943

Tule-Lake, jeden z mnoha amerických koncentračních táborů

Životní podmínky v koncentračních táborech

Život v Osvětimi nebyl pro vězně rozhodně lehký, zejména už kvůli zmíněným šikanám ze strany spoluvězňů. Přes všechna hygienická opatření zde byla špína, krysy a tím pádem i mnoho smrtelných případů onemocnění, především skvrnitým tyfem, a to i mezi SS. V Osvětimi existovaly však také věci, o kterých se v oficiálních zdrojích nikdy nemluví. Vedle rozsáhlých zdravotnických a zubařských zařízení, ve kterých pracovali jako lékaři i Židé, se v táboře nacházelo hřiště, koupaliště, divadlo, orchestr a volný přístup k městské knihovně. Dokonce zde byl i veřejný dům s profesionálními prostitutkami. Vězňům bylo dovoleno dostávat dopisy a balíky a 2x ročně mohli sami dopisy posílat. Kriminálníci byli po odpykání svých trestů propouštěni. I Osvětim podléhala normálním zákonům a díky jejímu pracovnímu charakteru zde byla velká pozornost věnována dobrému fyzickému a psychickému stavu vězňů.

Také SS měla nad sebou kontrolní orgán, který dohlížel na dodržování zákonů. Vražda v koncentračním táboře spáchaná příslušníkem SS byla také vraždou. Když například v Buchenwaldu došlo ke zpronevěře velitele tábora Kocha a v souvislosti s tím bylo zavražděno několik vězňů, kteří toho moc věděli, SS soudce Dr.Morgen zahájil šetření a Koch byl nakonec odsouzen a popraven. Skoro ve všech koncentračních táborech došlo ke konci války ke katastrofálnímu hladu, k výraznému zhoršení hygieny a následným epidemiím tyfu, které si vyžádaly tisíce obětí. Důvodem tohoto zoufalého stavu bylo vedle evakuování vězňů z východních koncentračních táborů před blížící se frontou do ji přeplněných táborů v říši, neustálé bombardování německých měst, železničních a jiných spojů. V této fázi války, kdy už byla protiletadlová obrana Německa absolutně nedostačující, útočili spojenečtí letci prakticky na vše. Kromě známého kobercového bombardování měst (včetně těch historicky nejvzácnějších komplexů, což se bez sebemenší nadsázky dá srovnat např.se srovnáním Prahy se zemí) to byly vlaky, auta, z měst prchající civilisté, rolníci na polích, dokonce i zřetelně červeným křížem označené vozy a kolony – prostě ve střelnici zvané Německo se mohl každý spojenecký „hrdina“ vyřadit dle svého gusta. V důsledku těchto útoků došlo v různých částech Německa ke kolapsu zásobování. Velká část civilního obyvatelstva na tom nebyla v té době o nic lépe než vězni v koncentračních táborech.

Jedním z takto nejvíce postižených koncentračních táborů byl Bergen-Belzen. Odtud pocházejí každému jistě známé filmové záběry hromad vyhublých mrtvých těl, která mají odhalovat nacistickou hrůzovládu a bestiální podmínky v koncentračních táborech.

Skutečnost, že k této katastrofě došlo krátce před kapitulací a důvody, které k ní vedly, zůstávají však nevysloveny. V Dachau například zemřelo 25 613 lidí, z toho od roku 1940 do října 1944 10 600 lidí, zbytek od listopadu 1944 do dubna 1945.

Mnohé záběry nakupených mrtvol mají často dokonce úplně jiný původ, než je udáván. Například na žádost říšské vlády byl natočen dokument o vybombardovaných Drážďanech, kterého se později zmocnila spojenecká vojska. Ti použili záběry hromad mrtvých z tohoto dokumentu do svého filmu o koncentračních táborech „Todesmühlen“ a vydávali je za oběti nacismu. Mnohé jiné „autentické scény“ z podobných filmů jsou kombinací podobných montáží a úplně nově natočených scén, jako například záběry vraždících německých komand.

Nejen obrazové materiály byly a jsou předmětem falsifikace. Velmi známým písemným falsifikátem je například „autentický“ deník Anny Frankové. Prof.R.Faurisson publikoval 1980 „Le Journal d'Anne Frank est-il authentique?“, kde dokazuje, že se u tohoto deníku jedná o literární podvod. Otto Frank jej za to nikdy nezažaloval. Teprve o 16 let později (1993), po smrti O.Franka, byli Faurisson a vlámský vydavatel Siegfried Verbeke zažalováni Basilejským Fondem A.Frankové a amsterdamskou Nadací A.Frankové. Siegfried Verbeke upozorňuje na skutečnost, že s výjimkou dvou zápisníků (od 22.12.1943 do 1.8.1944) žádný autentický deník neexistuje. Při montáži „autentického deníku“ použil O.Frank román Anne Frankové „Het Achterhuis“ (její románová verze deníku), kde Anne hodně fantazíruje a zdramatičtuje, aby, jak sama píše, byl její příběh napínavý jako detektivní román. Známy židovský režisér S.Spielberg postupoval podobně, když z románového příběhu vyfabrikoval svůj „autentický“ Schindlerův seznam.

Co se Frankovy rodiny týče, mělo by být také řečeno, že neutekli z Německa před nacisty, ale emigrovali ještě před rokem 1933, protože Otto Frank a jeho bratr byli odsouzeni do vězení za bankovní podvod.

„SCHINDLERŮV SEZNAM“

Letecké snímky z roku 1944 dokazují, že Spielbergův autentický film je fikce. John Ball

Tábor Plaszow. Vlevo: Tábor, který můžeme ve filmu vidět, byl vybudován podle svědectví údajných očitých svědků. Ze stran je obklopen svahem, z okolních vesnic není vidět. Dům Götha leží na kopci nad táborem, z jehož balkónu vězně ostřeluje.

Vpravo: Letecké snímky z roku 1944 dokazují, že ze třech okolních vesnic bylo skrz plot do tábora vidět a že Göth nemohl ze svého balkónu po vězňích střílet, protože se jeho dům nacházel na úpatí vyvýšeniny, na které tábor stál.

Vraťme se ještě ke zmíněnému „Schindlerovu seznamu“. Tento nenávistný snímek je typickým příkladem fabrikace dějin. Román, který sloužil tomuto filmu za předlohu, byl při svém vydání uveden jako „fikce“ s poznámkou, že jména, osoby a místa jsou smyšlená. V žádném případě se tedy nejednalo o příběh sepsaný podle skutečné události.

Pouze v Malajsii byl tento film, jako propaganda šířící nenávist, zakázán. V Evropě a především v Německu byl doprovázen jen ovacemi chvály a dojemnými kritikami. Zde vidíme zcela jasně, pro koho a za jakým účelem byly trestní zákoníky evropských zemí rozšířeny o zákony kriminalizující tzv. „hanobení národa a rasy.“ Zatímco se o určitých národech mohou rozšiřovat ty nejohavnější lži (na ně se přece vztahuje svoboda projevu), na jiné se nesmí aplikovat ani pravdivá kritika. Představme si jen, co by se asi stalo, kdyby si někdo dovolil natočit něco podobného – přičemž by se držel pouze doložené skutečnosti – o již 50 let trvající izraelské genocidě palestinského obyvatelstva. Kromě toho, že by takový jednotlivec musel okamžitě čelit obvinění z antisemitismu, by se asi na svobodě dlouho neohráł a stejný osud by potkal i jeho film.

„Schindlerův seznam“ Göth střílí po vězňích

Eisenhowerovy americké tábory smrti

Zločin, o kterém se nemluví. Aby se s německými vojáky po kapitulaci nemuselo zacházet jako

s válečnými zajatci chráněnými mezinárodními dohodami, vymyslel pro ně Eisenhower (Žid, i když se z politických důvodů vydával za křesťana) nové označení, tzv. „DEF“ (odzbrojené nepřátelské síly) a umístil je do 200 podobných táborů, jako Sinzig-Remagen na snímku vpravo. Označení tábor není moc přesné, protože se zde nejednalo o nic víc, než ostnatým drátem obehnaný pozemek. Žádné přístřeší, žádná hygiena, skoro žádné jídlo. Minimálně 1 milion životů si vyžádalo tohle počínání „osvoboditelů“. To je čtyřnásobek počtu všech Američanů, kteří padli během celé války. Ani v jednom německém koncentračním nebo zajateckém táboře nebyly tak strašné životní podmínky jako zde.

Protokol z Wannsee

Jelikož neexistuje žádný rozkaz či direktiva k vyvraždění Židů, je za jediný dokumentární důkaz takového plánu vlády III. Říše považován tzv. Protokol z Wannsee, který měl vzniknout 20.1.1942 během setkání vysokých funkcionářů SS a jiných důležitých osob u Wannsee. Jedná se tedy bezesporu o nejcennější důkaz a argument oficiálních historiků, i když existuje pouze kopie. Kromě textové části protokolu, ke které se ještě vrátíme, je zde nemálo nejasností. Chybí jméno služebny, která kopii protokolu vyhotovila, ověřovací záznam (že se zde skutečně jedná o kopii originálu) a datum. Kromě toho zde chybí, komu je kopie určena a razítko služebny, která kopii přijala. Je nepředstavitelné, aby na německém úředním dokumentu, ještě k tomu tak důležitém a tajném, tyto údaje chyběly. Je zde pouze značka příjmové služebny. A ještě jeden nedostatek: protokol je napsán na stroji, kde chybí znak pro SS (S ve tvaru blesku). Už z těchto důvodů toto vyhotovení nemohlo být dílem žádného vysokého úřadu SS. Také formát papíru (US 8“x11“) je zářezí (žádný DIN A4).

Konference ve Wannsee se navíc neúčastnila žádná z rozhodujících vládnoucích osobností, nýbrž jen státní tajemníci a vysocí funkcionáři SS. Tito mohli jistě v nějakých případech politiku země ovlivnit, ale určitě ne ji určovat.

Celkový text má 15 stran, není ale nikým podepsán. Může být něco, u čehož není znám ani autor, prohlášeno za „tajný říšský materiál“?

Podle údajů Ústavu pro soudobé dějiny měly být autory textu A.Eichmann a jeho spolupracovník R.Günter, mělo se však jednat pouze o dodatečnou sumarizaci. Není vyloučeno, že se zde jedná o původní, pouze zčásti zfalzifikovaný text. Obsahová stránka by tomu nasvědčovala.

V zásadě se zde hodnotí dosavadní pokusy přimět Židy k emigraci z Německa. V souvislosti s tím je zmíněno, že ke 31.10.1942 již vyemigrovalo 537 000 Židů. Velký prostor je dále věnován problému, kdo je Žid a kdo míšenec, kdo může zůstat a kdo ne. Hovoří se zde o „konečném řešení“, ale nikde ne o vyvraždění. Co bylo skutečně míněno „konečným řešením“ je zřetelné z níže citovaného nařízení Hermanna Göringa z 31.7.1941, krátce po zahájení tažení proti SSSR (během Norimberských procesů Göring existenci plynových komor dokonce se vši rozhodností popíral). Dle tohoto nařízení mělo být z 24.1.1939 ujednané řešení židovské otázky pro území Německa rozšířeno na celou pod německým vlivem nacházející se část Evropy. To mělo být „konečné řešení“ ! Že se jednalo o řešení teritoriální (formou vysídlení na východ) dokládají slova „vysídlení“ a „evakuace“. Ve stejném duchu vyznívá prohlášení z 24.6.1940 pocházející od Heydricha určené Ribbentropovi: „*Tento celkový problém – jedná se již zhruba o 3 miliony Židů nacházejících se dnes na územích pod německou správou – se už nedá vyřešit emigrací teritoriální „konečné řešení“ proto bude nutné. Také směrnice ministerstva zahraničí z 10.2.1942 hovoří jasně:*

„Válka se SSSR poskytuje možnost dispozice s jinými teritorii pro „konečné řešení“. Na základě toho Vůdce rozhodl, že Židé by neměli být vysídleni na Madagaskar, nýbrž na východ. Madagaskar není třeba tímto dále pro „konečné řešení“ zvažovat !“

O vyvraždění nebo vyhlazení není nikde ani zmínka.

Mezi četnými jinými prameny existuje také memorandum Himmlera Hitlerovi z května 1940, kde se píše: „*Doufám, že pojem Židé, díky možnosti vystěhování veškerých Židů do Afriky nebo jiné kolonie, úplně vymizí*“. Zde se tedy stále ještě uvažovalo o Madagaskaru. Ve stejném memorandu Himmler z vnitřního přesvědčení rozhodně odmítá fyzickou likvidaci jakéhokoli národa jako něco negermánské a nepřípustné. Hitler měl údajně toto memorandum shledat jako „velmi dobré a správné“.

Přesto se dnes Himmlerovi podsouvá jistý přísně tajný projev, který měl přednést 4.10.1943 v Poznani před větším množstvím příslušníků SS, v němž vyvražďování Židů propagoval. Části tohoto „tajného“(!) projevu jsou dokonce ve velmi špatné kvalitě nahrány. Jeden z účastníků tehdejšího shromáždění, SS-generál G.Berger k tomu v Norimberských procesech vypověděl, že zde o žádném vyvražďování Židů nebyla řeč, pouze se řešily spory belgických a holandských oddílů SS s policií.

*Velitel bezpečnostní policie a Bezpečnostní služby Heydrichovi
Berlín*

*V rámci rozšíření Vám již podstoupeného nařízení z 24.1.39
přiradit s ohledem na časové okolnosti co možná nejvhodnější
postup k řešení židovské otázky formou vystěhování nebo
evakuace Vás tímto pověřuji ujmout se všech nutných příprav
v organizačním, věcném a materiálním směru pro celkové
řešení židovské otázky v evropské oblasti německého vlivu.
V záležitostech spadajících do kompetencí jiných centrálních
instancí se bude postupovat společně.*

*Dále Vám ukládám, abyste mi brzy předložil celkový návrh
organizačních věcných a materiálních předběžných opatření
k provedení cílového konečného řešení židovské otázky.*

Göring

Když mu byla přehrána údajná nahrávka Himmlerova projevu, prohlásil, že se zde rozhodně o jeho řeč nejedná. Teprve po tlaku ze strany soudců a žalobců zmínil svůj rozhodný postoj na „mohlo by to být“.

Napodobování hlasů není nic náročného, zvláště jedná-li se o velmi nekvalitní nahrávky; hlasová analýza této nahrávky nebyla dodnes provedena. Největší absurdnost spočívá ale už v samotné skutečnosti, že měl Himmler odhalit přísně tajnou

věc v projevu před tak velkým publikem, který měl navíc ještě nechat nahrát. Vskutku zajímavá metoda utajování !

Himmlerovy deníky by se dnes měly podle britského historika D.Irvinga nacházet v Izraeli. Jelikož se z nich nedostalo nic na veřejnost, dá se logicky předpokládat, že v nich není nic, co by holocaust podpořilo.

Dále je třeba zdůraznit, že také samotný **Adolf Hitler vyvražďovací plány nikdy neprosazoval, nikdy o nich ani nehovořil a ani k nim nevydal žádný rozkaz**. K dnešnímu dni nebyl nalezen jediný dokument, který by vyvražďování Židů nařizoval. Takový ani žádný podobný Vůdcův rozkaz prostě neexistuje. Je vyloučeno, aby v tak přísně organizovaném autoritativně řízeném státě prováděly nižší instance tyto vraždy na vlastní pěst. Proti takovým samoiniciativám hovoří také zkušenost s tzv. „Kommissarbefehl“ (komisařským rozkazem). V něm Hitler v roce 1941 rozkázal zastřelit každého

zajatého sovětského politického komisaře (političtí komisaři byli zodpovědní nejen za terorizování a vraždění německých zajatců, ale i vlastních vojáků a civilistů. Jejich politická práce- hecování – měla za následek obrovskou brutalitu války, o absolutní ignoraci ženevských konvencí ani nemluvě. Političtí komisaři byli převážně Židé). Ve většině případů se ale němečtí velitelé zdráhali tento rozkaz vyplnit, i když tím sami riskovali. A tak to bylo s každým rozkazem, který nebyl v souladu s ženevskými konvencemi, i když takový rozkaz vždy vznikl jako odvetné opatření, tedy v situacích, kdy už dávno byly konvence nepřátelskou stranou porušovány a přestaly být závazné. Podřízené instance měly tedy tendenci jednat spíše lidsky.

Dole: Titulní strana časopisu „Kölnische Illustrierte Zeitung“ z 5. prosince 1940

Nahoře: „Posměvačná fotografie oficiální německé propagandy, která ukazuje Hitlera, jak si radostně tře ruce, když si prohlíží území poseté mrtvými ruskými vojáky.“

Pod tímto textem byla například v „Pictorial History of World War II“ od Charlese Herridge tato nechutná fotomontáž zveřejněna.

Další z nekonečné řady „autentických“ důkazů, o které se oficiální historie opírá.

Zpráva Mezinárodního červeného kříže o německých koncentračních táborech

Podmínky v německých koncentračních táborech od 1941 do 1945 jsou podrobně popsány v třísvazkové zprávě Mezinárodního červeného kříže (MČK) v Ženevě. MČK vyžadoval přístup do německých koncentračních táborů, který 1942 s omezením na některé tábory a 1943 bez omezení obdržel. (SSSR například nikdy žádný svůj koncentrační tábor inspektorům MČK nezpřístupnil !). Ve zprávě se nejprve konstatuje, že internování Židů jako nepřátelských cizinců odpovídá mezinárodním právním dohodám. Od roku 1943 udržoval MČK spojení s veliteli všech táborů. Denně bylo nabaleno až 9000 balíků. Od podzimu 1943 až do května 1945 bylo do koncentračních táborů posláno celkem 1 112 000 balíků o celkové hmotnosti 4500 tun. MČK si dále stěžuje, že jeho program pomoci neznemožňoval říšská vláda, ale spojenecká blokáda Evropy.

V celé zprávě není ani nejmenší náznak o úmyslném vraždění Židů anebo o plynových komorách. O situaci ke konci války zde MČK referuje:

„V důsledku chaotických poměrů v Německu po invazi během posledních měsíců války, kdy už se táborům nedostávalo dodávek potravin, si hlad vyžádal stoupající počet obětí. Německá vláda, sama alarmována touto situací, informovala 1.2.1945 o této situaci MČK (...) Jednání v březnu 1945 mezi prezidentem mezinárodního výboru ČK a generálem SS Kaltenbrunnerem přineslo rozhodné výsledky. Od této chvíle mohla být pomoc rozdělována přímo samotným výborem a jednomu delegátovi ČK bylo dovoleno zůstat v táboře.“

V zájmu internovaných MČK také protestoval proti „barbarské vzdušné válce“ spojenců.

Vraždící komanda

Vedle systematického vyhlazování Židů v koncentračních táborech se Němcům připisují i nárazové vyhlazovací akce. Nejznámější je asi masakr v Babi Jaru u Kyjeva, kde mělo být 29. a 30. září 1941 zastřeleno 33 771 sovětských občanů, převážně Židů. Následně měla být rokle, kde se vše údajně odehrálo, odstřelena tak, že sesunující zemina všechny oběti pohřbila. O dva roky později měla být všechna těla pod vedením stejného SS komanda vykopána a spálena. Židů, kteří se na těchto pracech podíleli, se pak měla SS jako nepohodlných svědků zbavit.

Tentokrát to byl kanadský geolog a expert na vyhodnocování leteckých snímků John C. Ball, který ve své knize „Air Photo Evidence“ s pomocí německých a spojeneckých leteckých snímků dokázal, že v Babi Jaru nedošlo s výjimkou rostlinstva k žádným povrchovým změnám.

Mimofrontová nasazení SS nebo Wehrmachtu byla namířena proti partyzánům. Civilisté nemají právo zasahovat do bojů, v případě, že tak činí, anebo takové jednání tolerují, jedná se pak s nimi jako s teroristy a hazardují tak i se životy svých spoluobčanů. V případě, že teroristickým (partyzánským) akcím v zázemí padnou za oběť vojáci, je dle tehdy platného válečného práva dovoleno za každého padlého zastřelit 10 rukojmích z řad civilistů. Je to jistě velmi kruté a vůči postiženým nespravedlivé jednání, ale řídily se jím všechny válčící strany. Přičemž je třeba poznamenat, že se na německé straně k tomuto kroku přistupovalo jen v těch absolutně nejkrajnějších případech (Sověti se sami chlubili, že jejich partyzáni povraždili pětkrát více německých vojáků než Němci civilistů v odvetných akcích). Nejbezohledněji aplikovali střílení civilních rukojmích Američané, ti se neomezovali poměrem 10:1, například u Paderbornu zastřelili za každého vojáka 110 civilistů (dodnes za to nebyl nikdo hnán k odpovědnosti).

Stalinův rozkaz č. 0428 ze 17. listopadu 1941

Hlavní stan nejvyššího velitele nařizuje :

1. Všechna obydlí, na kterých se nacházejí německá vojska, budou do 40 až 60 km od frontové linie a 20 až 30 km nalevo a napravo od cest zničena a zapálena. Ke zničení těchto obydlí bude povoláno letectvo, velkoplošně nasazeny granátomety a dělostřelectvo, taktéž komanda rozvědky, lyžaři a partyzánské divizní skupiny, které jsou vybaveny zápalnými lahvičkami.

2. Za tímto účelem budou v každém pluku vytvořena útočná komanda o síle od 20 do 30 mužů, s úkolem obydlí zničit a zapálit. Pro tyto akce musí být vybráni odvážní bojovníci.

(National Archives, Washington, 429/461/velitelství vojsk/ cizí vojska východ II H 3/70 Fr.6439568)

„Borisov, červenec 1944, Němci vyvražděná vesnice“, tvrdí sovětská propaganda, o rozkazu č.0428 a jednotkách NKVD ale mlčí.

Kam se tedy ty miliony Židů poděly ?

Na toto téma existuje celá řada průzkumů. Za základní příčinu problémů, které tyto průzkumy doprovázejí, se dají označit dvě skutečnosti: Za prvé je velmi obtížné vyhodnotit územní statistiky o počtu Židů v západní a zejména východní Evropě, protože se státní hranice v důsledku války měnily. Zvláště to pak platí o Polsku, kde bylo roku 1939 registrováno 2 630 000 Židů. A za druhé je to po

vypuknutí války útěk mnoha Židů do nejrozličnějších regionů, zejména z Polska do SSSR. Později následoval útěk Židů ze západu SSSR dále na východ. Všechny údaje o počtu Židů před a po válce tedy spočívají na odhadech odvíjejících se od dostupných pramenů.

Pravděpodobně nejpřesnější průzkumy k tomuto tématu provedl Walter Sanning a Carl O. Nordling. Sanning se opírá o výsledky sčítání lidu a jiné údaje pocházející výhradně ze spojeneckých a židovských pramenů. Z německých pramenů používá jen ty, které mají antinacistický nebo prosionistický původ. Na základě výpočtů odvíjejících se z těchto pramenů dochází nejprve k závěru, že se při rozdělení Polska mezi Německo a SSSR dostalo 757 000 Židů pod německou kontrolu a 1 776 000 pod sovětskou (částečně k tomu došlo proto, že Židé před Němci utekli do ještě Sověty neobsazeného východního Polska). Dalších asi 100 000 Židů uteklo do Rumunska. Při obsazení pobaltských států a východního Rumunska se dalších 541 000 Židů dostalo pod sovětskou kontrolu. Na základě židovských zdrojů Sověti značnou část těchto utečenců deportovali do nitra SSSR. Část to nepřežila; židovské organizace uvádějí, že podíl obětí činil 20-35%. Po německém preventivním útoku na SSSR následovaly další vlny masových deportací a evakuací (Židů i Rusů). Sověti se pokoušeli odvést před postupujícími německými vojsky nejen všechny výrobní prostředky, ale také upotřebitelné lidi a pracovní síly (taktika spálené země). To se z velké části podařilo. Přitom mělo být evakuováno 3,5 milionu Židů, přirozeně hlavně těch mladších a práce schopných. V zázemí a na Sibiři se ale pro tyto masy lidí nenacházelo ani zaopatření, ani fabriky, takže museli mnohdy žít jen pod stany a pracovat často nekrytě v dešti, ve sněhu a mrazu. Následkem bylo obrovské množství úmrtí.

Kromě toho padl určitý počet Židů za obětí baltským a ukrajinským pogromům. Ukrajinské pogromy byly pomstou za sovětskou politiku hladu prováděnou za silné účasti židovských komisařů, které padlo ve třicátých letech za obětí neuvěřitelných 6 až 7 milionů Ukrajinců (genocida, o které se dnes, jako ostatně o dalších bolševických zvěstvech, nemluví). Baltové se zase mstili za vyvraždění a odvezení více než 100 000 svých obyvatel do sovětských gulagů, což opět probíhalo za výrazné účasti židobolševických komisařů.

Dále přišla část Židů o život v bojových akcích jako vojáci nebo partyzáni. A nakonec také určitá část zemřela přirozenou smrtí.

Dle Sanninga celkový počet nezvěstných nebo mrtvých Židů představuje **795 000**.

Osvětim, leden 1945 – osvobození vězňů. Vězňů jsou zjevně teple oblečeni a v dobrém fyzickém stavu.

Je to jistě mnoho, ale k 6 milionům to má hodně daleko. Navíc je ještě třeba vzít na vědomí, že pouze menší část těchto 795 000 zahynula na území spravovaném Německem. Kromě toho je pravděpodobné, že spousta Židů zůstala po válce v nových působištích, aniž by se hlásili jako Židé. Ve třicátých letech žilo v Evropě 6,6 milionů Židů. Německo nemohlo mít pod svou kontrolou nikdy více než **3,25 milionů Židů**.

Židé prováděli sčítání lidu (census) od časů krále Davida do roku 1939. Po skončení II.světové války však židovské organizace odmítly sčítání lidu provést s udivujícím vysvětlením, že census je a vždy byl v rozporu s jejich náboženstvím.

Světová rada církví, která také census Židů prováděla, ale takové zábrany neměla. Její census z roku 1930 se plně shodoval s údaji Světového židovského kongresu a uváděl 15 milionů. V roce 1940 z důvodu války nebyl proveden. Další sčítání tedy proběhlo až v roce 1950 a přineslo zajímavý výsledek: **15,3 milionů**.

Tyto údaje se také shodují s Lexikonem Britannica. Teprve roku 1994 klesly najednou na tlak židovských lobby údaje o židovské populaci pravidelně v tomto lexikonu uváděné z 18 na 13 milionů. Že by v roce 1993 proběhl nějaký další holocaust ?

rok	Lexikon Britannica světová židovská populace
1986	17 981 460
1987	18 075 400
1988	18 169 340
1989	17 357 000
1990	17 400 000
1991	17 615 000
1992	17 822 000
1993	18 153 000
1994	13 451 000

A poslední číslo, na které bychom zde neměli zapomenout, je počet Židů žádajících na Německu odškodnění – takových žádostí je registrováno přes **5 milionů !**

Není možné, aby ze 3 milionů Židů, kteří se nacházeli v Hitlerově mocenské sféře, bylo 6 milionů zplynováno a povražděno, dalších 5 milionů přežilo a podalo žádost o odškodnění, dohromady se pak po skončení války 5 milionů vystěhovalo do jiných zemí a přitom všem se vlastně světová židovská populace znatelně nezmenšila.

Bohužel, přestože se tento výrok opírá výlučně o dostupné spojenecké a židovské zdroje, představuje v mnohých evropských zemích naplnění skutkových podstat trestných

činů. Například:

Rakousko – „zločinu“ znovuožívání nacionálního socialismu (i když se zde vůbec o nacionálním socialismu nejedná/ trest: až doživotní vězení).

Německo – zločinu „národního rozeštvávání“ (i když zde není ani stopa po štvavých výrocích/ trest: až 5 let vězení).

Švýcarsko – trestného činu „podněcování k rasové nenávisti“ (i když se zde k něčemu podobnému nepodněcuje/trest: až 6 měsíců nepodmíněně).

Španělsko – zločinu „genocidy“ (i když se člověk na žádné genocidě nepodílel a ani ji nijak nezahájil/trest: až 6 let vězení).

A tak se z autorů nepopulárních výroků stávají neonacisté, štváči, rasisté, či dokonce vrazi, teroristé a jiní kriminálníci.

V německých věznicích si dnes odpykává své tresty několik tisíc takto na kriminálníky stylizovaných politických vězňů, lidí, kteří měli odvahu říci zakázané. U nás tomu zatím ještě tak není, ale jak dlouho...

V bule z 5.prosince 1484 si na popud inkvizitorů Heinricha Justinora (Krämera) a Jakoba Sprengera papež stěžuje, že v německých zemích mnoho lidí obou pohlaví od víry odpadá, bezbožná spolenectví s ďáblem uzavírá a tím lidu a zvířectvu škodí. Dále zplnomocňuje oba inkvizitory proti takovýmto kacírům tvrdě zakročit. 1487 pak papež Innozenz VIII vydal Maileus maleticarum, česky kladivo na čarodějnice, kde je trestný čin čarodějnictví podrobně popsán.

Takto začala snad nejznámější likvidace nepohodlných osob a potenciálních politických odpůrců tohoto tisíciletí. Kacíři byli odsouzeni vždy na základě mnoha shodných výpovědí očitých svědků, nejasnosti či neshody ve svědectvích byly ignorovány, obhajobě nebylo umožněno prezentovat svou obhajobu, obviněný se zpravidla vždy nakonec sám přiznal a tím si zvolil smrt před dalším mučením.

Pronásledování cikánů

Vedle vyvraždění 6 milionů Židů se Němcům připisuje vyvraždění půl milionu cikánů. Jaký je původ tohoto tvrzení ?

O genocidě cikánů se poprvé hovoří v knize O.Puxona a D.Kenricka „The Destiny of Europe's Gypsies“ (1972). G.Puxon, britský rom a D.Kenrick, anglický Žid, zde stanovili počet vyvražděných na 218 000. Nikde ale neuvádějí, jak k tomuto číslu došli. Poté následovala celá řada publikací a knih, kde se postupem času toto číslo vyšroubovalo na 500 000; opět bez jakéhokoli doložení.

Tato problematika dnes nabývá zvláště v naší zemi výjimečné aktuálnosti. Stále častěji nám média přinášejí zprávy a reportáže o cikánských trpitelích, o teroru, kterým museli za války projít a také o podílu Čechů a jejich rasismu na tomto utrpení. Slovo odškodnění se skloňuje ve všech pádech, hovoří se o stavbě památníků a našim dětem se už v hodinách dějepisu tyto „doložené skutečnosti“ vštěpují. A tak se za oddané kooperace médií a politiků, pod morálním dohledem USA a organizací pro lidská práva, vytváří z národnostní skupiny, která je proporcionálně mnohonásobně kriminálnější, než zbytek obyvatel a která svým sociálním parazitizmem nemalou měrou přispívá k blížícímu se sociálnímu kolapsu našeho státu, nové privilegované etnikum se statutem trpitele.

Dovídáme se, že jsme rasisté uvěznění ve vlastních předsudcích, že je třeba naší společnost převychovat po vzoru západní Evropy k toleranci a lásce. Zprávy o cikánské, nebo dle nových regulí romské kriminalitě, se už skoro nikde neobjevují, zato kolem každé cikánské oběti trestného činu se strhává úplná a velmi často nepodložená mediální hysterie. Situace již začíná být tak vážná, že si zakrátko beze strachu o zaměstnání či dokonce soudního stíhání za „šíření rasové nenávisti nebo hanobení národa a rasy“ nikdo nebude moci dovolit cikány kritizovat, jak to již dávno platí o obyvatelstvu židovském.

Jak to tedy skutečně bylo s cikány ?

Cikáni nepředstavovali pro Německo žádné nebezpečí a také nikdy nebyli považováni za příslušníky nepřátelských mocností, jako tomu bylo u Židů. Navíc jich v celém Německu žilo před válkou pouhých 20 000. Dnes je jich evidováno 70 000.

Důkazy o jejich pronásledování z rasových důvodů neexistují. Na cikány se vztahovaly stejné zákony jako na ostatní obyvatelstvo. Soudce na ně mohl uvalit vazbu pouze v případě, že se chovali kriminálně, nebo také za asociální, okolí škodící chování, jako například zneužívání sociálního systému a vyhýbání se práci. Takoví jedinci a skupiny byli potom dle vyhlášky ze 17.4.1940 přesídlováni do Generální správy, kde jim buď byly přidělovány byty po internovaných Židech anebo byli ubytováni v koncentračních táborech. Teprve pak od roku 1943 byli přesídlováni i včetně rodin. K celkovému přesídlování anebo internacím na etnickém základě nikdy nedošlo, i když se nedá vyloučit, že říšská vláda měla záměr po válce takové přesídlení provést. (Ostatně podobné přesídlování, ale s opačným cílem – cikány rozptýlit a ne je soustředit na jedno místo, proběhlo i v poválečném Československu. Katastrofální následky tohoto počinání máme dnes a denně na očích.)

Jediná další rasově-politická diskriminace cikánů pak spočívala v tom, že od 10.6.1942 nesměli být zařazováni do aktivní vojenské služby (to se ale samozřejmě občanů protektorátu netýkalo, ti byli všichni od vojenské služby ve wehrmachtu osvobozeni).

Kolik cikánů internovaných v koncentračních táborech nepřežilo, se nedá kvůli chybějící evidenci určit. Je ale známo, že zejména ke konci války padlo mnoho cikánů za obětí epidemií, jejichž příčinou byla vedle hroučícího se zásobování koncentračních táborů jejich vlastní špatná hygiena. V Osvětimi byl zřízen zvláštní cikánský tábor, kde byli později ubytováni i se svými rodinami. Zajímavostí je, že se zde, narozdíl od jiných internovaných, ani na práceschopných mužích nevyžadovala práce, a to minimálně po dobu 10 měsíců.

V souvislosti s cikány se také často hovoří o jejich sterilizaci nacisty, neexistují však žádné pravé důkazy pro toto tvrzení. Jediný dokument, který se v tomto směru vyjadřuje, je falsifikát. Jedná se o fotokopii „spisu Říšského úřadu kriminální policie v Berlíně č.15 – preventivní potírání zločinu – sbírku nařízení“, která leží v Ústavu pro soudobé dějiny (originál se má nacházet v USA). Jenže v této fotokopii je právě ta nejdůležitější stránka 324 vyříznuta a nahrazena novou. V ní je psáno:

„III. V případě, že pod II 3-9 vyjmenovaný okruh lidí bude z umístění do koncentračního tábora vyčleněn, bude se postupovat následně:

- 1. Je třeba usilovat o souhlas ke sterilizaci ještě nesterilizovaných cikánských osob starších 12 let.*
- 2. V případě souhlasu musí plnoleté osoby odevzdat podepsané nebo otiskem pravého ukazováčku ověřené prohlášení, které se spolu s personálními údaji zašle ve dvojím vyhotovení Říšskému úřadu kriminální policie.*
- 3. U neplnoletých starších 12 let odevzdá prohlášení zákonný zástupce.*

4. V případě odmítnutí rozhodne po zvážení důvodů Říšský úřad kriminální policie o dalším postupu. Celá tato část je graficky odlišná od zbytku spisu. Navíc v angličtině běžný pojem „sterilizovat“ neodpovídá tehdy používané úřední němčině, která hovoří o „Unfruchbarmachun“ u žen a o „Entmannung“ u mužů. Pojem „sterilizovat“ se už také ani jednou v celém spise nevyskytuje. Je znám jen jediný případ sterilizace, kdy se cikánka Lucia Stradsinsch údajně nechala sterilizovat proto, aby získala povolení k pobytu v Libau. Žádný případ násilné nebo vynucené sterilizace mimo rámec zákonného sterilizování osob s těžkými dědičnými chorobami a vadami není z dob III. Říše znám a také nebyl nikdy doložen.

Myslím, že už samotná skutečnost, že se údajně sterilizovaní cikáni dokázali právě v Německu rozmnožit z předválečných 20 tisíc na dnešních 70 tisíc, o něčem svědčí. Ostatně situace v České republice mluví také sama za sebe.

Americký časopis „LIFE“ uveřejnil tuto fotografii 21. května 1945 s následujícím textem:

„Těla skoro 3000 otrockých pracovníků u Nordhausen, které Američané naskládali kolem vybombardované ulice, aby mohla být pohřbena. Tito mrtví pracovali v podzemní továrně u Nordhausen, kde se vyráběli díly pro V-1 a V-2. Tato továrna vznikla 1943 a během její stavby pravděpodobně zahynulo hladem, přepracováním a týráním 20 000 vězňů.“

Za prvé LIFE nikde neuvádí, jak k číslu 20 000, pro které neexistuje ani sebemenší odůvodnění, přišel a za druhé LIFE „zapomněl“ svým čtenářům sdělit, že mrtví vězni, které na obrázku vidí, jsou oběti amerického leteckého útoku na Boelcke kasárny u Nordhausen.

Opravdový holocaust, o kterém se nemluví

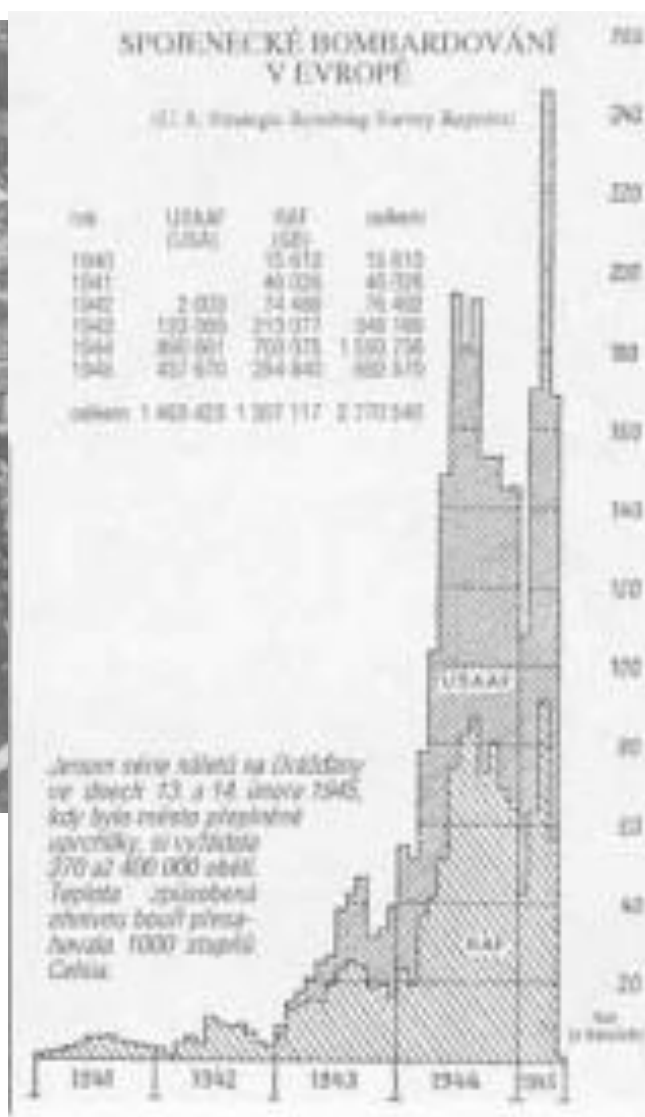
Holocaust znamená v překladu „smrt ohněm“. Podle politicky korektních pravidel moderní doby se tak však může označovat výlučně údajné nacistické vyvraždění 6 milionů Židů. O německých a japonských obětech ohnivých bouří rozpoutaných spojeneckými zápalnými bombami se raději nehovoří vůbec. Proč mluvit o něčem, co by mohlo poškodit náš léta pracně implantovaný pohled na dějiny, válka byla přece bojem dobra proti zlu, dobro zvítězilo, tak proč to komplikovat ?

Norimberk, 1945

Ruiny jednoho z historicky nejvícenějších německých měst s tanky amerických osvoboditelů. Kultura Coca-Coly a hamburgerů má volnou cestu.

Vpravo a dole: I takto může vypadat osvobození. Německé civilní oběti bombového teroru. Když začaly v druhé vlně po tlakových bombách padat bomby zápalné, nebylo úniku. Hořelo vše včetně asfaltových silnic. Ohnivě bouře, které takto vznikaly, zvedaly vítr i 50 km vzdálenosti od města. Na snímku dole jsou páleny oběti bombardování Drážďan.

Vlevo: U.S. 8th Air Force při bombardování Francie v červenci 1944.

Odhady francouzských obětí spojeneckého bombového teroru se pohybují mezi 70 000 a 120 000. Z pochopitelných důvodů se ani o těchto obětech nemluví. Stejná praxe platí také pro české oběti bombardování, které se automaticky nesmyslně připisují Němcům.

Nahoře: Japonské civilní oběti po bombardování Tokia.

90% se jich už ani nedalo identifikovat.

Vlevo: Bombardování japonské Toyamy v noci z 2.8.1945. 6600 tun zápalných bomb zničilo 98,6% města a zabilo téměř všechny jeho obyvatele.

Tokio po nočním náletu 10.3.1945. Počet obětí se odhaduje na 130 000. O atomovém bombardování ani nemluvě.

Osvoboditelé v akci, Dachau, 29.4.1945. Němečtí vojáci z okolí přišli sami v čele s lékařem držícím vlajku s červeným křížem vzdát se Američanům. Ti se však nechali nahecovat dachauskými vězni (kriminálníky), aby je mohli zlynčovat a ty, co přežili, pak Američané sami zastřelili. Snímek zachycuje amerického klečícího vojáka se samopalem, jak posílá přes 300 zbylých vojáků na smrt.

„Německo musí pykat“

Podrobný plán na vyhubení úplně celého národa skutečně před II.světovou válkou vznikl. Nebyl to ale plán německý na vyhlazení Židů, bylo tomu přesně naopak. Ve své knize „Germany must perish“, která vyšla **1941**, podrobně popsal americký Žid Theodore N.Kaufman vyhubení celého německého národa pomocí sterilizace. Nebyl to žádný bezvýznamný šílenec, ale vážený „člověk“, který měl

přímý kontakt na Bílý dům. Ostatně fakt, že se **chvála** jeho knihy objevila ve všech hlavních amerických novinách, mluví sám za sebe.

Na zadní straně druhého vydání této knihy už jsou tyto reference, jako například „senzační nápad“ nebo „plán na trvalý mír mezi všemi civilizovanými národy“, otištěny (viz.obrázek)

Mnoho lidí žije v přesvědčení, že potopení Titanicu s jeho 1500 oběťmi bylo největší námořní neštěstí v dějinách. Není tomu ale tak, tím bylo potopení lodi Wilhelm Gustloff (viz.fotografie) 30.1.1945,kde zahynulo v ledových vodách Baltiku 6000 civilistů. Druhým a třetím největším námořním neštěstím bylo potopení lodi General von Steuben a Goya,kdy v obou případech zahynulo více jak 5000 německých civilistů. Ve všech třech případech to byly sovětské ponorky, které tyto lodě přeplněné civilními utečenci poslaly ke dnu.

Říjen 1945, spojenecký „expert“ nad mozkem bývalého velitele Německé fronty práce,Dr. Leyem.

To nejsou vězni koncentračního tábora, ale německé děti. Hlad byl ke konci války a hlavně po ní v celém Německu, ne pouze v táborech

Více než 3 miliony let bylo znásilněno. Ovšem ženy nebyly ušetřeny „osvoboditelů“. udělovala svým vojákům v americké armádě to k tomu dokonce

německých žen ve věku od 8 do 80 ani francouzské, italské či české podobnému počínání Zatímco německá armáda za znásilnění trest smrti, bylo tolerováno a v ruské se vyzývalo.

**Antiněmecká
důsledky**

propaganda a její

Citujeme z rozhovoru, který ve své knize „Politische Justiz“ popisuje profesor Friedrich Grimm, německý odborník na státní právo. 1945, několik dnů po zhroucení Německa, jej navštívil jeden Angličan, který se představil jako univerzitní profesor. Nejprve s ním diskutoval o příčinách války, ale postupně přešla řeč na válečnou propagandu. Grimm, který byl v této záležitosti dobře informován, poukázal na to, že se již v I.světové válce posluhovaly vítězné mocnosti tou nejohavnější válečnou propagandou (např. zprávy, že Němci usekávají belgickým dětem ručičky nebo fotomontáže hromad mrtvol sestavené z figurín nebo dokonce zprávy o zplynování lidí a povraždění 700 000 srbských žen, dětí a starců, které tehdy přinesl stejný Daily Telegraph, jež v roce 1942 poprvé referoval o zplynování 700 000 Židů !), Grimm pokračoval:

Neumím si představit, že by v této válce, kdy byly všechny zbraně tak zefektivněny, byla právě tato psychologická zbraň, která rozhodla I.světovou válku, zanedbána. Co víc, vím to ! Poslední měsíce před kapitulací jsem denně pročítal zahraniční tisk. Z centrálního místa se v něm referovalo o německých zvěrstvích. To se dělo po určitých obdobích. Na řadu přicházelo jedno obsazené území po druhém, dnes Francie, zítra Norsko, pak Belgie, Dánsko, Holandsko, Řecko, Jugoslávie a Československo. Nejprve to byly stovky mrtvých v koncentračních táborech, později, když byla po šesti týdnech stejná země na řadě, tisíce, pak desetitisíce, pak statisíce. Říkal jsem si: Do milionu přece tato číselná inflace nemůže dojít!

Uchopil jsem jiný leták: Jejich milion je tady ! V tu chvíli se můj návštěvník rozjel: „Vidím, že jsem narazil na znalce. Rád bych tedy řekl, kdo jsem. Nejsem žádný univerzitní profesor. Sem z té centrály, o které jste hovořil: válečná propaganda – a s ní jsme našeho totálního vítězství dosáhli.“ Namítl jsem: „Já vím, ale teď s tím musíte přestat !“ Odvětil:

„Ne, teď teprve pořádně začneme ! Budeme v této válečné propagandě pokračovat, budeme ji stupňovat tak dlouho, až nikdo slušného slova o Němcích neřekne, až budou všechny sympatie, kterým se Němci v jiných zemích těšili, zničeny a až budou Němci tak zmatení, že už sami nebudou vědět, co činí !“

Muž, který s Grimmem hovořil, byl pravděpodobně Sefton Delmer, který nesl hlavní zodpovědnost za britskou válečnou propagandu. Dnes svého cíle dosáhl.

Sefton Delmer

Antinacistickou a antiněmeckou propagandu dnes najdeme snad úplně všude. Právě v poslední době je pozorovatelná nová intenzivní vlna této „osvěty“.

*„Němci ukřižují kanadského vojáka“
Scéna z filmu „The Prussian Cur“
(Pruský holomek). Takovým způsobem se před a během I.světové války hecovalo například v Americe.*

Německo je prvním národem v historii lidstva, který se dobrovolně vzdává své existence. Spojenecká

psychologická válka proti Německu trvající od roku 1945, nebo chceme-li „převýchova“ Německa, je z dlouhodobého hlediska ještě ničivější než konvenční válka II.světová. Nemá na svědomí žádné lidské oběti, hovoříme-li o materiální části člověka, a s výjimkou mnohasetmiliardových odškodnění žádné hmotné škody, jejím cílem je duchovní základ národa a také, jak se ukazuje v posledních letech, jeho základ genetický.

Dnes, více jak půl století po válce, je zřejmější než kdykoliv předtím, že to nebyl pouze osud Německa, o kterém se v tomto největším a nejkrvavějším světovém konfliktu rozhodovalo, ale existence celé naší evropské civilizace.

Budeme Evropu rozličných a výjimečných národů, Evropou, kam se jednou opět vrátí duchovní a kulturní hodnoty, anebo Evropu česky, anglicky, francouzsky, rusky nebo německy mluvících konzumentů – Evropou odsouzenou k zániku ? Každý národ je něčím charakteristický, výjimečný a odlišný, o genetické rozdílnosti různých ras ani nemluvě. Za každým národem se skrývají stovky generací, miliony osudů a zkušeností, které po tisíciletí tvořily jeho charakter. Kdyby v kterémkoli bodě historie naši předkové selhali ve svém nejsvatějším poslání – zajistit kontinuitu svého druhu - ,tak bychom tady dnes nebyli.

Dle současného učení jsme všichni stejní, jen s odlišnou barvou pleti. Ti, kdo usilují o zachování rozmanitosti lidského druhu, jsou ze strany těch, kdo usilují o pravý opak, obviňováni z rasismu a xenofobie. Jak se ale bránit, když národ, který stojí za touto proti přírodě namířenou politikou s cílem vytvořit jednu bezduchou euro - asijsko - negroidní rasu (samozřejmě kromě té své vyvolené!), má ve svých rukou nebo pod svou kontrolou veškeré sdělovací prostředky. Jak se bránit, když 90% americké vlády a značné procento ostatních vlád, včetně té naší, tvoří Židé. Jak se bránit, když kouzelné slovo „antisemitismus“ dokáže ihned člověka vyvrhnout na okraj společnosti !

„Vzorová kanadská třída“, vzorová složením, ne výsledky. Vzorová i pro nás ? Co by asi Lada maloval, kdyby žil dnes ? Již několik let je v Americe zavedena tzv. „Affirmative Action“. Jedná se o zvláštní druh podpory studentů s „tmavší“ barvou pleti, která spočívá v tom, že jsou za stejný výkon lépe ohodnoceni než studenti „bílí“. Jinak by totiž většina z nich musela univerzity již dávno opustit. Podobně je také postavena politika zaměstnanosti. Je pouze otázkou času, než podobné vymoženosti dojdou i k nám ?

Jan J.Kagedan, ředitel pro vládní styky zednářské židovské B'nai B'rith lóže v Kanadě, který prohlásil „**Vzpomínka na holocaust je základní element nového světového řádu**“ (Toronto Star 26.11.1991) věděl, o čem mluví. Já si dovoluji k jeho výroku dodat, že je to také falzifikace dějin posledních staletí a zejména obou světových válek, ve které bohužel také Československo zaujímá mistrovské postavení. Během posledních 30 let byl mýtus holocaustu úplně dementován. V této brožuře byla představena část té nejzákladnější sumarizace revizionistických poznatků a argumentů, které dnes máme díky mnohaletému úsilí a odhodlání lidí, jako jsou P.Rassinier, R.Faurisson (Lyonský univerzitní profesor, který díky svému bádání v oblasti holocaustu přišel o profesuru a dokonce byl i několikrát těžce fyzicky napaden), David Irving (kdysi nejpublikovanější světový historik, ovšem jen do té doby, dokud jeho bádání nevedlo k závěru, že se holocaust nikdy neodehrál; v Německu byl za své výroky odsouzen k pokutě 30 000 DM a dále mu byl udělen zákaz vstupu do země, dokonce nesmí pracovat ani s vlastním archivním materiálem, který kdysi uložil do archivu v Koblenci; dále mu byl uložen zákaz vstupu i do jiných zemí jako Kanada a Austrálie), Fred Leuchter (po zveřejnění jeho posudků byla proti němu nastartována nebývalá represe, postupně přišel o své společenské postavení, jeho profesionální i soukromý život byl zruinován, jeho manželství se zhroutilo; dnes žije někde v anonymitě), Ernst Zündel (jeho dům se dá označit za pevnost, soukromého života se musel úplně vzdát, čas a finance musí nyní věnovat obhajobám v nekonečných soudních procesech, přes všechna bezpečnostní opatření mu byl dům vypálen a položena amatérská bomba u garážových vrat, jednou obdržel podezřelý balík, u kterého bylo na policii zjištěno, že by exploze při otevření zničila vše v okruhu 90 metrů, výhružky smrti nejsou výjimkou, přesto se nevzdává a dále v Americe provozuje vlastní rádiové a televizní vysílání a buduje nejrozsáhlejší revizionistickou internetovou stránku), Dipl.pol.Udo Walendy (i přes svůj vysoký věk a špatný zdravotní stav si dnes musí v Německu za své názory odpykávat vězeňský trest), Germar Rudolf, Ditlieb Felderer, Siegfried Verbeke, Gert Honsik, Pedro Valera, David Cole, Emil Lachout a mnoha jiných k dispozici.

O těchto lidech a jejich výzkumech se ale nikdy z oficiálních zdrojů nic nedozvíte, snad jen urážky a lživá obvinění.

Záleží na každém zvlášť, jak se k této problematice postaví. Ještě se můžeme ptát, ještě můžeme diskutovat, ještě nám pořád nějaké svobody zbyly. Budeme-li ale slepě akceptovat vše, co nám usměvaví televizní komentátoři servírují, může se nám brzy stát, že se s právem nesouhlasit budeme muset rozloučit nadobro.

Vlevo: Rabbi David Bar-Hayim vyzývá ke svaté válce“ „Smrt nacistům“ Uzi & M16 (na snímku) je standardní výbava.

Vpravo dole: Jewish Defence League (Židovská obranná liga), militantní organizace, která po celé Americe útočí na odpůrce židovské interpretace II.světové války, a to rozhodně ne pouze slovně.

Vlevo dole: Takto dopadl 4.7.1984 Institute for Historical Review na předměstí Los Angeles po teroristickém žhářském útoku. Pachatelé těchto útoků, stejně jako v případě Ernsta Zündela, nebyvají dopadeni.

Mnoho evropských zemí je dnes drženo v šachu vlastní historií, hlavně pak ty země, kterým porážka Německa přinesla ohromné územní a materiálové zisky a pro které je pokračující falzifikace dějin a impotentní Německo jedinou zárukou k jejich udržení. Že za to platí tím nejcennějším, je jejich zkorumpovaným vládním loutkám lhotejně.

Dokud nenajdeme odvahu nazývat věci pravými jmény, ať už je nám to jakkoli nepříjemné, dokud nenajdeme odvahu k veřejné diskusi, nemáme šanci proces rozkladu naší civilizace zastavit.

Je ironií, že se ho za 80 let existence „vlastního státu“, které právě slavíme, podařilo zničit více z podstaty našeho národa, než tomu bylo za staletí soužití s Němci, nebo později pod „temnou“ habsburskou botou. ČR se během těchto 80 let stala nejen absolutně bezbrannou vůči již nastartovanému procesu odnárodňování, ale také jednou z nejsnadněji vydíratelných zemí, a to ne pouze politicky. Nedávno se objevila v televizi reportáž, ve které padlo číslo 5 miliard. Myšleno bylo 5 miliard \$, které má ČR vyplatit Židům jako odškodnění za jejich prvorepublikové pojistky. Pro lepší obraznost je to cca 15 000 Kč, které by musel v průměru každý občan země, včetně novorozeňat a důchodců těmto vyděračům složit. (Podobně nenápadně začalo před nedávnem vydírání Švýcarska, které mezitím vyrostlo na gigantických 20 miliard \$.) Nemyslím si, že jim to v tomto měřítku projde, ale jedno je jisté – platit budeme !

Nyní je jenom na nás kolik, čím a jak dlouho.

Na snímku vpravo jsou pražští Němci před pochodem do masových hrobů.

Na snímku nahoře vpravo čekají nazi němečtí vojáci na smrt v zámeckém parku v Mirošově u Plzně. Jedná se o jeden z mála u nás zveřejněných snímků.

V roce 1945 slušní lidé mlčeli. Když se pak v roce 1948 stejná spodina kriminálníků a flákačů postavila pod rudými prapory proti nim, bylo už pozdě. Je opravdu zapotřebí, abychom tyto zločince oslavovali jako hrdiny ?

I tyhle fotografie patří do učebnic dějepisu !

Pražské povstání a „zrůdnosti“, které se v naší zemi ke konci války a bezprostředně po ní děly, si jen málokdo ze současníků dokáže představit. Situace byla tak napjatá, že si nikdo ze slušných Čechů ze strachu o vlastní život nedovolil lynčující a vraždící spodíně odporovat. Němečtí vojáci, kteří se beze zbraně vzdali, byli věšeni na sloupy veřejného osvětlení, mnoho z nich bylo pověšeno za nohy a poté byl pod nimi rozdělán oheň, obrovské množství jich bylo umláčeno na ulici. Rodilým německy mluvícím Pražanům se nevedlo o nic lépe.

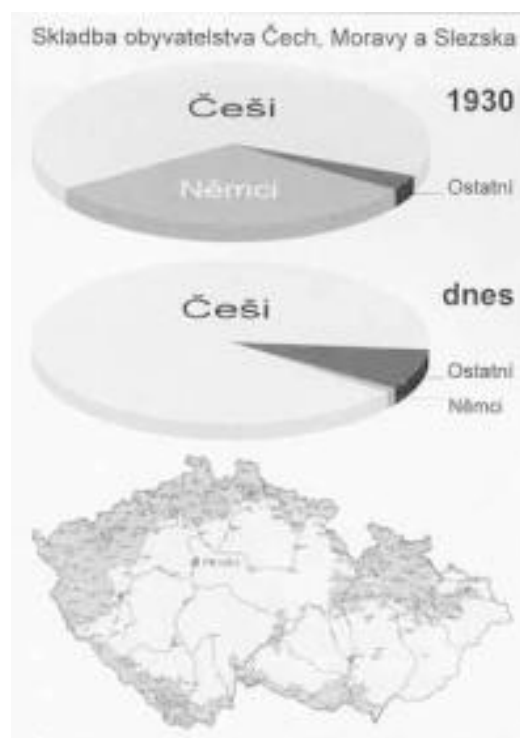
Po roce 1945 mělo válkou nezničené Československo ty nejlepší předpoklady převzít úlohu ekonomického motoru střední Evropy. To by ale nesměl o osudu naší země rozhodovat tak nenávisť zaslepený člověk, jako byl Edvard Beneš. 1945 se mu konečně naskytla příležitost uskutečnit svůj dávný sen, který dle jeho vlastních slov (3.6.1945 v Táboře) chtělo první vedení ČSR realizovat už 1918, ale tehdy jím chyběla potřebná mezinárodní podpora. Zvážíme-li jím iniciované vyhnání 3 milionů sudetských Němců z oblastí, které obývali a kultivovali již od 12.století čistě z ekonomického hlediska, tak najdeme odpověď na otázku, proč jsme na tom dnes tak, jak na tom jsme. Draho, tuze draho za tuto genocidu platíme: Nejprve to bylo 50 let komunismu, protože bylo komunistům po válce umožněno zajistit si obrovskou voličskou podporu rozdáváním nakradeného majetku po Němcích, ne nadarmo se hovořilo o rudém pohraničí. Naši ekonomiku jsme ochudili nejen o třímilionovou kupní sílu a velmi rozvinutý lehký průmysl, ale také o ty tradičně nejpoctivější daňové poplatníky. A jak je tomu dnes, kdy už je celé pohraničí 50 let „naše“ ?

Mimochodem tím, že je naše, si tak zcela jist nejsem, protože pokaždé, když jím projíždím, tak mám spíše pocit, že se nacházím v nějakém vietnamsko-romsko-ruském hororovém filmu.

Dnes je k nepoznání zdevastované a zplundrované a tradičně zatěžující státní rozpočet. Je smutné, že vnitrostátní obyvatelstvo, které nelynčovalo, nevráždilo, neplundrovalo, které si nezabíralo domy a pozemky, které většinou nevolilo komunisty, které z této genocidy nemělo nikdy žádný užitek, na ni muselo, musí a bude muset nejvíc doplácet. Dnes žije v pohraničí druhá a třetí generace osídlenců, žije zde mnoho lidí, kteří se do toho původně německého prostředí narodili a cítí se zde doma, žije zde mnoho poctivých lidí, kteří se snaží pohraničí zvelebit do jeho původní krásy, jen zřídka se jim ale podaří prorazit bariéru lhostejnosti a nenávisti k čemukoli, co připomíná německou kulturu – to paradoxně znamená i k zemi samotné. Pravidla „krást se vyplácí“ anebo „i bez práce jsou koláče“ se budeme v pohraničí těžko zbavovat. Jeden z našich příštích projektů bude věnován výhradně České republice a také tomuto choulostivému problému.

Až budete příště projíždět pohraničím třeba do Bavorska, mějte na paměti, že projíždíte územím, které kdysi bylo stejně krásné a kultivované, jako to na bavorské straně.

Rudolf Seidl

Šedě je označeno území do r.1945 osídlené Němci. Křížky označují vesnice a osady, které byly srovnány se zemí, či zanikly.

Staletí trvalo, než se kamenité pohraničí zúrodnilo. V některých oblastech museli rolníci orat dokonce sami bez dobytka, aby si to málo úrodné zeminy, co jim hory poskytovaly, nezničili. A dnes ?

Severní Čechy, kdysi malebná krajina.

Poznámka korektora :

Tento Word dokument byl zpracován na základě ne zcela kvalitního podkladu, proto není v některých částech grafická část na dostatečné úrovni, nicméně se to nijak nedotýká části obsahové. Text ani obrázky nejsou z důvodu použití rozdílných formátů identicky rozvržené vzhledem k originálu, ovšem obsah a jeho návaznost na sebe nebyly nijak pozměněny. Tento dokument je navržen tak, aby nevznikly žádné problémy při tisku na běžných tiskárnách, což by při ponechání originálního podkladu nebylo možné bez výrazného snížení kvality tisku. Jakákoli další manipulace s textem ani obrázky se nedoporučuje. Za možné nedostatky vzniklé těmito úpravami se korektor omlouvá.

"Nelidské deportace Židů do koncentračních táborů"

S tímto podtitulem byl a je snímek vlevo často uveřejňován (i v televizi).

Fotografie nahore je original, ze ktereho byl obrazek vlevo vyfotoven. Naleza se na ředitelství železnic v Hamburku a je u ní uvedeno: "Nákladní vlaky s utečenci 1946. Plně obsazený vlak do Porúří. V pozadí poschodový vlak do Lübecku."

O náhodu, či neúmyslný omyl se zde vzhledem k provedeným retuším v žádném případě nemohlo jednat. Je snad takto vyfabrikovaných důkazů zapotřebí? Jedná se jen o ojedinělý případ nebo o běžnou praxi?

V červenci 1990 se přihodila velmi významná, sdělovacími prostředky však úplně opomíjená událost. Nový ředitel polského muzea v Osvětimi, Franciszek Piper, nechal odstranit 19 různojazyčných nápisů z pamětních desek osvětimského památníku, které půl století zvěstovávaly světu o 4 miliónech zavražděných v tomto koncentračním táboře. Po táhlých sporech byly nápisy nahrazeny novými, které tentokrát hovoří o 1,5 miliónu obětí.

Přes 50 let je celý svět neustále ujišťován, že tzv. holocaust je nejlépe prozkoumaná a doložená historická skutečnost a najednou někam zmizí 2,5 miliónů obětí a o zbývajícím 1,5 miliónu se ještě vedou spory.

Jak dospěla Sovětská zvláštní komise pro vyšetřování nacistických zločinů k závěru, že *"ne méně než 4 milióny lidí zahynuly v Osvětimi"*? Že by se Mezinárodní vojenský tribunál v Norimberku, který poslal na smrt téměř celou německou vládu, mýlil ve svém tvrzení, že *"více než 4 milióny lidí zahynuly v Osvětimi"*?

